

N.P. Wetterlund

GUDS TEMPEL

SVAR

ORD AV LUTHER

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté 2022

Guds tempel och hedningarnas förgård och **Svar** utgavs första gången 1913.
Ord av Luther utgavs första gången 1903. För samtliga texter är denna digitalisering baserad på andra upplagan från november 1999.

Bibelcitaten är i huvudsak hämtade från Folkbibeln 2015, men några är från Folkbibeln 98 och BIBEL 2000.

I några få citat har dock, för att bättre anknyta till det som Wetterlund betonar, enskilda ord ersatts med motsvarande ord i professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var den som Wetterlund använde.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot synpunkter på den språkliga moderniseringen. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2023-10-26

INNEHÅLL:

Inledning	3
Guds tempel	5
FÖRSTA DELEN	
Guds tempel	6
I Templet i Hesekiels syn.....	6
1. Vad templet är	7
2. Vad templets mätning betyder	8
3. Sammanfattning.....	10
II Templet i Johannes' syn.....	12
Sammanfattning	16
Kopparmannen.....	18
ANDRA DELEN	
Hedningarnas förgård	20
I Guds förgård	20
1. Guds förgårdar i det gamla testamentet	21
2. Guds förgård i det nya testamentet	22
II Hedningarnas förgård.....	25
1. Hedningarnas förgård i allmänhet	25
2. Hedningarnas förgård i vårt land	28
3. Det rätta förhållandet till hedningarnas förgård	32
Mät inte förgården!	32
Utelämna förgården, eller enligt grundtexten: Kasta förgården ut, ut!	34
4. Nutidsrörelse i vår hednaförgård	38
5. Hednagårdens historiska utveckling	42
6. Hedningarnas förtrampande av den heliga staden	55
Svar till domprosten J.Th. Bring	59
I Svar på skrivelsen i Svensk Kyrkotidning.....	60
1. Domprosten Bring och ”babelsanden”	61
2. Domprosten Bring och ”den historiska utvecklingen”	64
3. Domprosten Bring manar till prövning av andarna	68
4. Domprosten Bring och mina ”råa och osmakliga uttryck”. ...	69
5. Domprosten Bring och ”den evangelisk-lutherska kristendomen”	70
II Svar på skrivelsen i Församlingsbladet.....	72
III Slutord.....	77
Ord av Luther	79
Skrifter av och om Luther	95

Inledning

Vi anser att N. P. Wetterlund är aktuellare än någonsin. Därför fortsätter vi att ge ut hans skrifter i nytryck.

Vår förhoppning är att varje exemplar av denna bok hittar fram till en ”brudesjäl”.

De tre texterna handlar på olika sätt om statskyrkan som företeelse, vilken författaren ser som ett Guds straff för utebliven förstabudsfrälsning, men även som en ”tålamods- och långmodighetskyrka”, där tempelfolket, den heliga kvarlevan, via lidandets väg förbereds för att bestiga sitt Moria.

I uppsatsen ”Guds tempel och hedningarnas förgård” ger oss Wetterlund den historiska bakgrunden till läran om statskyrkan. För att förstå denna dramatiska utveckling av frälsningshistorien måste vi gå till profetian, och författarens startpunkter blir Hesekiels tempel-syn i Gamla Testamentet och elfte kapitlet i Johannes Uppenbarelse, vilka leder fram till slutsatsen: Guds tempel är den sanna kyrkohistoriska utvecklingen – hedningarnas förgård är den falska kyrkohistoriska utvecklingen. I en tid av tillfälligt inställd folkfrälsning behöver dock den sistnämnda den förstnämnda för att överleva. Utan Roms beskydd hade den kristna församlingen dukat under. Priset blev en hednakyrka, avlad i Rom, men med många döttrar, stora som små, i hela världen.

Liksom i Andens Lag och i övriga verk utgår Wetterlund från professor Myrbergs förklaring av Uppenbarelseboken. I enlighet med Mästarens underbara löfte i Joh 16:13 håller han dock inte inne med den vishet som Anden har delgett just honom. Han känner sitt uppdrag att förmedla en del av den profetiska sanningen, ett uppdrag som han kompromisslöst fullföljde, säkerligen under stor vanda och sorg.

Sålunda är Wetterlund övertygad om att det stora tempelraset, då Gud slår Babel i evig ruin, är nära förestående. En kyrka baserad på modern kristendom, där det mesta går för sig i ”kärlekens” namn, och där buden och Bergspredikan för länge sedan förklarats ogörliga, har ingen framtid, förtjänar ingen framtid, och undgår fördärvet bara för de tio rättfärdigas skull (1 Mos 19:32). Det faktum att över 80 år förflutit sedan Wetterlund förutsåg statskyrkans snara upplösning förringar inte värdet av hans ord. Medveten om att Guds handlande sällan överensstämmer med människans tidsbegrepp aktade han sig för att spekulera i ”dagen och timmen”. Mot bakgrund av Svenska kyrkans förestående skilsmässa från staten får dock Wetterlunds ord en särskild tyngd.

Ska vi snart få höra ängeln på himlens mitt ropa: ”Störtat, störtat är det stora Babylon.”?

I denna uppsats, liksom i andra skrifter, är Wetterlund anmärkningsvärt klar över judarnas roll i den sista tiden. Långt före staten Israels bildande förutser han, stöttande sig på Romarbrevet 9–11, judarnas ledarskap för den världsfrälsning som ska föregå tusenårsriket. Den vanliga uppfattningen i statskyrkosammanhang var då, liksom i dag, att de kristna axlat judarnas frälsningsuppgift.

”Svar till domprosten J.Th. Bring” är ett meningsutbyte mellan Wetterlund och en framträdande representant för statskyrkan. Vi tror att den här ordväxlingen berättar något om de omständigheter som Wetterlund verkade under. Den i prästkappa förklädda världsanden störs, och oroas, och kallar Wetterlund för villolärare, och en statskyrkans fiende, något som Wetterlund, själv präst i statskyrkan sedan många år, värjer sig emot. Bland annat genom att bedyra andegemenskap med Luther.

Därmed är vi framme vid tredje och sista texten ”Ord av Luther om tro, rättfärdighet och rättfärdiggörelse”.

Wetterlund har verklig anledning att samla Lutherord som kunde ge en allsidig bild av Luthers lära om rättfärdiggörelse, helgelse och goda gärningar. Gång på gång försäkrar han att man har förfalskat Luthers lära genom att skilja rättfärdiggörelsen från nyfödelser. Därigenom har hela vårt folk drabbats av stor skada.

I en ämbetsberättelse säger han ironiskt om folkskolans kristendomsundervisning att barnen där får lära sig att skilja mellan lag och evangelium. Är det inte Luthers lära? Ja, men bara den ena delen. Luther säger nämligen att det är ett kännetecken på en god teolog att han kan ”rätt skilja och rätt förena lag och evangelium”. Det är den senare delen, att ”rätt förena lag och evangelium”, som kommit bort och lett till ett ”budlöst evangelium”.

I Wetterlunds Luthercitat finner vi förbisedda sidor hos reformatorn, till exempel en utläggning av Johannesprologen där Luther säger att Gud blir människa för att människan ska bli Gud. Samma ord använde Athanasios av Alexandria mot arianerna. Rättfärdigblivande är gudomligblivande. En annan bild från fäderna är att elden förenar sig med det svarta kolet och gör det rött, och på samma sätt blir själen förenad med Ordet. Han kan också använda mystikens språk och säga att tron är ett mörker där Kristus bor.

Denna samling Lutherord är mycket givande för alla. Den hjälper oss att förstå att rättfärdiggörelsen är en ofattbar gåva som rymmer ett nytt liv med gärningar som Gud själv berett.

Slutligen vill vi tacka alla som på olika sätt bidragit till tryckningen av denna bok.

oktober 1999

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté

Guds tempel

och

hedningarnas förgård

ETT BIDRAG TILL LÄRAN OM STATS KYRKAN

Förord

För att förstå denna bok förutsättes kännedom om de tre småskrifter, som jag utgivit under detta år, nämligen "De sju domstolarna och den kyrkliga rörelsen m.m." och "Guds Vredes Skålar" samt "Svar till domprosten J.Th. Bring".

I här föreliggande bok förekommer ofta hänvisningar till min större bok "Andens Lag".

Stockholm i sept, 1913
Författaren

Guds tempel och hedningarnas förgård

En mätstång som liknade en stav gavs åt mig med orden:

*”Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber där inne. Men utelämna templets yttre gård och mät den inte, eftersom den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtiotvå månader.” (Upp 11:1–2). **

”Stå upp!” – så sas det till Johannes. Men låg han? Ja, han ”låg”. Ty han hade ätit ”den lilla boken” (10:10). Och den innehåller Guds för profeterna förkunnade evangelium (10:7), som är ”Andens lag” (Rom 8:2) eller Guds bud i den himmelska arken (11:19), inramade särskilt i den 7:e basunens profetia (10:7; 11:15). †

Denna evangeliska andelagsbok, vars hjärte- och sinneslagar ska genomföras till världsfrälsning under den 7:e basunen, vållade honom den profetiska buksvedan, som gör människan ihopdragen, nedtryckt och ”liggande”. Ur denna smärtsamma ställning kan ingen lösgöra sig, förrän en röst från himmelen säger: Stå upp!

Johannes hade alltså genomgått den profetiska döden och uppståndelsen. Och nu kan vi vänta sanningar av största vikt. Och de kommer. Den första av dem är profetian om Guds tempel och hedningarnas förgård.

Han såg nämligen Guds tempel och utanför detta en ”gård”. Och han befalldes att mäta templet och altaret och dem som tillber därinne. Men han blev strängt förbjuden att mäta denna förgård.

Vi låter då vår framställning få två delar, nämligen: Guds tempel, och hedningarnas förgård.

FÖRSTA DELEN

Guds tempel

För att förstå vad som menas med detta tempel och med dess mätning måste vi gå till rotprofetian. Hon utgöres av Hesekiels nio sista kapitel.

Vi betraktar då först templet i Hesekiels syn, och därefter templet i Johannes syn.

I

Templet i Hesekiels syn

Hesekiel befann sig hos sina fångna landsmän i Babel (40:1). Och ”i syner från Gud” fördes han till Israels land (v. 2). Där såg han en stad med ett härligt tempel. Och ”en man, som såg ut att vara av koppar”, uppmätte templet inför profeten. Och det gjorde han så allsidigt och noggrant både i smått och i stort, att man nästan vill tröttna då man läser om det (40:3–42:20). Men denna noggrannhet har en stor och helig betydelse, som vi straxt ska se.

* Märk förordet till vår bok.

† Se ”Guds Vredes Skålar” sid 7–15, pdf sid 1–5.

När denna mätning var avslutad *, fördes profeten till den östra porten (43:1), och han såg ”Guds härlighet” komma in genom den och uppfylla tempelhuset (v. 2–5). Och han hörde en röst från huset säga både vad templet är och vad dess mätning betyder. Och *det* var just vad Hesekiel och hans landsmän behövde veta, och det är också vad vi behöver veta. Alltså:

1.

Vad templet är

Det sa ”rösten” i dessa ord: *Människobarn, detta är platsen för min tron, platsen för mina fötter, där jag vill bo ibland Israels barn för evigt. Och Israels hus ska inte mer orena mitt heliga namn, varken de själva eller deras kungar, genom sitt horeri. - - De måste avlägsna sitt otuktiga liv ... långt bort ifrån mig. Då ska jag bo ibland dem för alltid.* (43:7–9).

Alltså är templet ”platsen” där Gud har sin tron och sin bostad, och där horeriet hålls långt bort ifrån honom. Och vad är det för en plats? Jo, den är först och sist och framför allt en tempelmänniska eller en sådan människa, i vilken Gud tronar och bor. Det säger ju Paulus: *Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds ande bor i er?* (1 Kor 3:16). Korintierna var alltså vandrande Gudstempel. Och endast sådana kan hålla horeriet eller förstabudssynden långt borta.

Templet i Hesekiels syn utgörs alltså av förstabudsmänniskor, som har Gud till sin ”Gud och ingen annan” – av brudmänniskor, som håller horeriet långt borta.

I sådana människor har Gud sin bostad och tron. Det känner ni också, ni tempelmänniskor. Och ni känner hans oavblåtliga nitälskan (heliga ”svartsjuka”) om tempel hjärtat, hans sekundligt spejande och liksom oroliga vakthållning mot de otaliga smutsgudarna (2 Kor 11:2; Hes 36:25–27). I sanning, en så djupt betjänande och gränslöst ihärdig omvårdnad om en människa och en så outtröttlig tuktan, rensning och tvättning av hennes dagliga svaghetssmut, att alla flintstenar på vår jord kunde röras till gråt!

Men det tempel som Hesekiel såg, utgörs inte bara av enskilda människor inom ett folk, utan också av hela folk i vilka Gud har sin bostad och tron. Också talar ”rösten” från templet om ”Israels hus” eller folk som det hus, i vilket Gud ska ”bo för alltid”. Ett sådant tempelfolk blir Israel i sinom tid, då det omvänder sig till Gud (Rom 11:25–26). Och denna omvändelse drar folkens omvändelse med sig †. Då går detta ord i fullbordan: *Alla folk ska komma och tillbe inför dig* (Upp 15:4). Detta sker redan i tiden, nämligen under tusenårsriket. Där står då Hesekiels tempel som omfattande alla jordens folk och därmed även själva jorden i paradisisk härlighet.

Och slutligen framträder detta tempel som härlighetstemplet i all evighet, omfattande hela den frälsta mänskligheten och hela den förhärligade skapelsen.

* ”Denna” säger vi, ty mätningen fortsatte sedan (43:13f.).

† Se ”Guds Vredes Skålar”, sid 21–23, pdf sid 8–9.

Det är detta omätliga tempel, i vilket *de* blir pelare, som under de 42 månaderna stått tempelmänniskor eller varit filadelfiska övervinnare (Upp 3:12) *.

I Bibelforskaren för 1899 sid 14 hänvisar professor Myrberg till Luthers förklaring över templet med dessa ord: ”Hur denna profetia i synens gestalt är att förstå, har Luther sedan han uppvisat hela omöjligheten av den bokstavliga förklaring, som ännu i våra dagar inte upphört att räkna sina anhängare, uttalat med följande ord: Därför är denna tempelbyggnad hos Hesekiel inte att förstå som en ny byggnad i lekamlig utvärtes måtto ... utan den är inget annat än Kristi rike, den heliga kyrkan.”

Israel hade kallelse av Gud att redan i det gamla testamentet bli ett tempelfolk, i vilket Gud kunde bo genom den för-pingstlige anden, som är rot-anden till pingstanden.

Men folket förspillde denna höga kallelse. Och varigenom förspilldes den? Jo, det säger rösten från templet tydligt och skarpt genom det upprepade ordet: **”horeri”**. I stället för att bli den gammaltestamentliga bruden eller solkvinnan blev folket en sköka som horade med vilddjuret – denna världens ande och gud.

Israel ägde ett härligt tempel, nämligen det som Salomo byggt och som i rikedom och prakt övergick alla världens tempel. Men vad hjälpte detta *yttre* tempel, då folket inte blev Guds tempel. Deras härliga tempel var ett skökohus, och därför blev det i grund förstört och det horiska folket bortsläpat till Babel.

Det var alltså *”horeriet”* eller förstabudssynden – alla synders grund-synd – som störtade folket i denna förskräckliga straffdom.

2.

Vad templets mätning betyder

Även det sa rösten från templet, nämligen i dessa ord: *Men du människobarn, förkunna nu för Israels hus om detta tempel så att de skäms för sina synder. Låt dem mäta byggnadsverket. Om de då skäms för allt som de har gjort, så upplys dem om och beskriv för deras ögon templets plan och inredning, med utgångar och ingångar, alla former och alla stadgar och lagar som gäller, så att de ger akt på hela dess form och alla lagar om det och följer dem* (43:10–11).

Här ser vi vad mätningen betyder. Ty ”rösten” sa så: ”Låt dem” (nämligen fångarna i Babel) ”mäta byggnadsverket” (v. 10), och: ”så att de ger akt på hela dess form och alla lagar om det och följer dem” (v. 11). Alltså skulle de ”mäta” templet för att kunna ”göra” eller bygga ett sådant, d.v.s. för att uppbygga sig till ett sådant.

Och de fick inte anstånd med detta bygge till i framtiden. Nej, profeten ålätts att vid sin återkomst till Babel förkunna för dem ”om detta tempel”, så att de skäms för sina synder eller för sitt horeri och genast ”mäter byggnadsverket” för att göra ett sådant eller för att bli ett sådant härligt tempel, i vilket Gud kunde trona och bo.

Det var ”kopparmannen” som mätte templet inför profeten. Och det gjorde han först och främst å Guds vägnar. Och det betyder att det är Gud som tänker bygga ett sådant tempel. Därpå ligger huvudvikten – ty

* Se ”Andens Lag”, sid 877–889, pdf Kap. 9 sid 123–130.

bygger inte Gud så blir ingenting byggt.

Men han mätte också å fångarnas vägnar eller för att lära dem mäta och bygga. Därpå ligger också vikt – ty bygger inte människan så blir ingenting byggt. Det ser vi tydligt på Judas. Gud sökte bygga honom till ett tempel men själv byggde han inte, och så blev han inte ett Guds utan ett Satans tempel, ty ”Satan for in i honom” och tog sin bostad och tron i honom.

Det tempel, som Hesekiel såg, är den himmelska urbilden och modellen till Guds tempel på jorden. Efter denna bild ska det byggas. Och det ska byggas ytterligt noga efter den. Därför mätte kopparmannen denna bild så himmelskt noga och allsidigt både i smått och i stort, både invändigt och utvändigt. Det var hundratals saker han mätte, och han angav noga deras mått. Och alla dessa saker och mått är himmelska urbilder och symboler. Och alla har de sin motsvarighet i en tempelmänniskas ande, själ och kropp. Där finns de. Där ska de bli sedda en gång, då hon blir ”det härliga byggnadsverket” på den nya jorden.

En människa är nämligen ett övermåttan härligt byggnadsverk redan till sin lekamliga skapelse. Hon är hela himmelen, hela jorden, hela skapelsen i smått. Ja, hon är även Gud i smått. Hon är en central för alla Guds ”former, lagar och stadgar” i himmel och på jord. Bara det att hon kan stå på sina fötter är ett underbart Guds verk, ty omkring 100 naturlagar är verksamma därvid, säger de lärde. Besinnade vi vilket verk vi är och vilket härlighetsverk vi är kallade att bli, då skulle vi hålla det människofördärvande horeriet så långt borta som öster är ifrån väster.

Det var kopparmannen som mätte. Vem är han? Tydligtvis ”Förbundets ängel”, den för-historiske **Enfödde** – samma person som på Patmos mätte de 7 församlingarnas tempel. *

Den mätstång som han använde, innehöll det himmelska måttet vilket inte tillåter prutning. Och vad är det för ett mått? Naturligtvis förstabudsmåttet, det enda som utestänger horeriet. Och vad är förstabudsmåttet? Jo, detta: **Du ska älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd** (Luk 10:27). En sådan människa håller horeriet långt borta, ty hon håller måttet som är detta fyrsidiga ”**allt**”: *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd. Detta är tempelmåttet.

Alla de hundratals sakerna i en tempelmänniskas ande, själ och kropp ska hålla detta mått. ”**Alltet**” ska sitta i varje känsla, tanke, ord och gärning, i ögon och öron, i händer och fötter. Ja, i varje atom ända ut i fingrar och tår – därmed är horeriet utestängt.

Förstabuds-**alltet** ska vara den bärande, styrande, allt behärskande och genomträngande kraften. Då håller de hundratals sakerna det *större* eller *mindre* allt-måttet, nämligen allt efter vars och ens *större* eller *mindre* uppgift och syssla i det hela. Alla de mänskliga gåvorna och förmögenheterna äger då ”**alltet**”, men inte alla äger ett lika stort eller maktpåliggande ”**allt**”. Därav kopparmannens många olika mått.

Kopparmannen mätte ytterligt noggrant och omständligt, så att man vill tröttna då man läser om det. Ja, alla Herrens heliga har mer än en

* Se H. Melins förklaring under 43:6.

gång velat tröttna på den himmelske byggmästarens gränslösa nitälskan, noggrannhet och flit för att få det dyrbara människotemplet till att i alla sina hundratals saker hålla förstabudsmåttet, så att horeriet stängs ute. Och ofta måste han mycket hårt krossa och sönderslå templet för att kunna slå ihjäl skökan, som i det längsta vill vara med om att bygga – nämligen bygga åt sig själv.

3.

Sammanfattning

Märk nu till sist den sammanfattning som ”rösten” ger åt allt vad profeten sett och hört. Den lyder:

”Så är lagen om templet: På toppen av berget ska hela området runt omkring vara högheligt. Detta är lagen om templet” (43:12).

Det tempel, som Hesekiel såg stod alltså ”på toppen av berget”, nämligen det kära tempelberget där Salomos tempel stått. Och det var Moria berg (2 Krön 3:1).

Redan i forntiden blev Moria invigt till tempelberg. Ty på det offrade Abraham sin Isak. Med detta offer fruktade och älskade han Gud av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd. Därmed höll han horeriet långt borta – inte ens Isak fick vara någon smutsgud. Och därmed höll han tempelmåttet, förstabudsmåttet, **allt**- måttet.

Moria är alltså det höga och heliga förstabudsberget. På dess topp stod den fullgoda förstabudsmänniskan, Isaksoffraren. Han stod där som det tempel, i vilket Gud hade sin bostad och tron. Därmed var Moria invigt till tempelberg. På Moria stod templet i Hesekiels syn, och endast där står templet. Ja, endast på Morias topp. Endast ”Abrahamer” och ”Saror” uppnår denna topp.

Halvoffer på Morias sluttningar godtas inte. Genom dem blir ingen en tempelmänniska, ty de utestänger inte horeriet. Nej, upp på toppen och bort med Isak! Upp över världen och alla dess ting! Ut ur tiden och in i det eviga! Ja, ut ur allt som söndrar förstabuds-**alltet**. Endast genom *hel*-offret bygges *hel*-människan, som är templet på bergets topp.

Liksom templet på Hesekiels syn var andelekamligt, så var också berget på vilket det stod, ett andelekamligt berg. Det står överallt där Isak offras. Varje tempelmänniska har sitt Moria. Det känner hon också. Hon står på en helig och salig höjd, högt över alla jordiska höjder. Hon lever i den höga och rena förstabudsrymden högt över världens smutsguderi.

I den höge Isaksoffraren ska alla släkter på jorden bli välsignade. Ja, den kommer den härliga tid, då alla jordens folk tågar upp på Morias topp och står där som ”Abrahamer” och ”Saror” i tusen år. Se där templet, ”det härliga verket”!

” Så är lagen om templet: På toppen av berget ska hela området runt omkring vara högheligt. Detta är lagen om templet.”

Många ”lagar och stadgar” om templet fick profeten höra av kopparmannen. Men här sammanfattar ”rösten” dem alla till endast en lag, nämligen denna: **höghelighet**.

”Höghelig” är det samma som ”allra heligast”. Hela templet i Hesekiels syn, så också hela området runt omkring, ska vara högheligt,

d.v.s. vara lika heligt som det innersta rummet ("det allra heligaste") var i Salomos tempel. Alltså ska templet med hela sitt område vara ett "det allra heligaste".

Sålunda ska en tempelmänniska både till ande, själ och kropp, vara "det allra heligaste", d.v.s. Gud ska ha sin bostad och tron inte bara i "det innersta rummet", som är hjärtat eller anden, utan även i själen och kroppen. Alla tre "rummen" ska vara "högheliga".

Då Abraham offrade Isak, uppnådde han högheligheten. Högre i helighet eller i avskildhet från världen och alla dess ting kunde han inte komma på jorden. Också krävde Gud inte mer av honom, ty här höll han måttet. Det fick han också höra i dessa härliga ord: *"Nu vet jag, att du fruktar Gud."* (1 Mos 22:12)

Den Isaksoffrande tron är själva topp-tron, genom vilken Morias topp bestigs. Den tron är just vad Judas kallar **"er allra heligaste tro"** (Jud 20), ty den gör hela människan till Guds **"allra heligaste"**.

Vad är då lagen om templet? Jo, just denna höga lag som gjorde Abraham höghelig – just den lag som han fullgjorde genom Isaksoffret. Och denna lag är det första budet, det största och yppersta av alla Guds bud. Det bud som i offerstunden läggs i hjärtat och skrivs i sinnena, så att den offrande *är, är* denna höga tempellag i personlig gestalt, *är, är* ett livs levande Guds första bud, alltså är en förstabudsmänniska. Då detta bud sätter grundprägel på hela din varelse, då är du "det allra heligaste", i vilket Gud tronar, regerar och bor. Då förstabuds-alltet sitter i varje atom, då sitter Gud i varje atom. Och han kvar sitter där trots daglig synd och brist, ty han sitter där tillsammans med Lammet.

Men inte bara templet, utan även "hela området runt omkring ska vara högheligt".

Det tempel som Hesekiel såg, hade alltså ett yttre område runt omkring sig. Och märk: även detta område låg "på toppen av berget".

Alltså, då nu templet betecknar en tempelmänniska, så har en sådan ett yttre område "runt omkring" sig. Och det området är hennes verksamhetskrets, hennes kallelse och uppgift på jorden. Och var ligger den? Jo, märk väl: den ligger endast på Morias topp, aldrig på dess sluttningar, än mindre vid dess fot.

Och hela detta område ska vara högheligt säger rösten. Det ska alltså vara ett Guds allra heligaste. Och det hålls högheligt endast genom att hålla "lagen om templet". Och den hålls endast genom att hålla "Isak" offrad eller att äga honom som offrad, så att han inte smyger sig in som smutsgud. – Stort är att på korsfästelsedagen med Herren dö från världen och alla dess ting, men större är det att dagligen hålla sig död från världens och tingens "Isak".

Ja, både templet och tempelområdet ska vara högheliga. Varje känsla höghelig, så att Gud kan bo i den! Varje tanke höghelig, så att Gud kan bo i den! Varje gärning höghelig, så att Gud kan bo i den! Varje ord högheligt, så att Gud kan bo i det! Varje syssla – hur ringa den än är – höghelig, så att Gud kan bo i den!

Människa, då du kommer upp i detta högheliga, i detta överjordiska och övervärldsliga tempelväsen, då först känner du vad kristendomen är. Då är hela livet med alla dess "former, lagar och stadgar", med alla dess plikter och sysslor, med allt dess göra och låta – ja, vad är det? Jo, en saligt lyftande och heligt bärande tempeltjänst i Gud och Lammet.

Människa, det är denna högheliga bergkristendom på Morias topp som vi behöver i tid som nu är och stundar, då hela världen och all dess världsandlighet sjunker allt djupare ned i horeriträsket vid bergets fot.

Märk slutligen: tempelområdet innefattar ett stycke jord på toppen av berget.

Alltså är varje tempelmänniska en jordägare. Hon äger all jord på toppen av sitt Moria. Och det är hela jorden. Ty då hon offrade hela jorden eller jord-Isak, då fick hon hela jorden eller jord-Isak tillbaka, alldeles som Abraham fick den offrade Isak tillbaka.

Detta känner du tydligen, du tempelmänniska. Du har återfått jord-Isak. Överallt var du går och står, så går och står du på egen *torva*. Den lyder inte under lagen för jordisk äganderätt, utan under lagen för himmelsk äganderätt, som är Guds barns arvsrätt till allt vad Gud äger.

Ja, du tempelmänniska, du är jordens störste jordägare. Du äger alla åkrar och ängar, alla berg, blommor, buskar och träd, ja, varje mullkorn och sten. Och allt är högheligt, i allt bor Gud, i allt möter han dig med den eviga kärlekens ”silverblick”, så att du liksom studsar till och lyftes upp i höga och sälla rymder, där det nästan är svårt att uthärda skapelsens härlighetsglans. Ja, sådan är jorden på toppen av berget. Hon är den offrade jord-Isak, som ägs individuellt, eller så som av ingen annan (Se Andens Lag sid 910–916, pdf Kap 9 sid 142–146).

På Morias topp stod Abraham och med honom hela det för-kristliga tempelfolket ända från Abel intill Johannes. Och de höll ”lagen om templet”, somliga in i den kvalfullaste död. Läs ”jättarnas kapitel”, Hebr 11. Där uppräknas några av dem.

Fäderneslandet med staden, den fasta, hade de inte *härnere* utan *däruppe*.

Inte en fotsbredd av jorden ägde de utanför berget, men på bergets topp ägde de hela jorden.

Främlingar var de bland det vrånga och horiska släktet. Som pilgrimer skyndade de framåt och hemåt. Världen var dem inte värdig (Hebr 11:38).

Tårar de fällde, många och heta. Kring bergets topp svepte sig dimmor, isande stormar rasade ofta.

Men nu bor de på härlighetsberget *däruppe*, i rymderna sälla och klara, i var sin boning på toppen av var sitt Moria, där var och en offrat sin Isak.

Hell er, ni blodiga hjältemän och hjältekvinnor, som hållit tempellagen till och med under sågklingan!

Ha tack för exemplet, det höga och dyra! Med den allsmåktige Gudens hjälp ska vi stå på berget i stundande tider av ”nöd utan like”, då Moria ska flamma i rött av de heligas blod.

II

Templet i Johannes syn

En mätstång som liknade en stav gavs åt mig med orden:

”Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber där inne.” (Upp 11:1)

Guds tempel står under organisk utveckling. Det stiger i härlighet i samma mån som ”Guds härlighet” kommer in i det (Hes 43:2–5). Så får det fyra utvecklingsskeden: det gammaltestamentliga, det nytestamentliga under ”42 månader”, och det nytestamentliga under ”1000 år” samt härlighetsskedet i all evighet.

Det tempel som Johannes såg är enligt vår text (Upp 11:1) Guds tempel under de 42 månaderna, som i stort sett är tiden mellan Herrens första och andra ankomst.*

De 120, som i Jerusalem förbidade ”Faderns löfte”, var ett gammaltestamentligt tempel. De stod på Morias topp med offrad jord- och värld-Isak. Och på pingstdagen kom Guds nytestamentliga härlighet in i dem. Så blev de ett nytestamentligt tempel. – Varav bestod då detta tempel? Jo, märk: det bestod av Gud och människa, av Gud och de 120. Ty Gud bodde i dem, och de bodde i Gud.

Och nu såg Johannes den himmelska urbild, efter vilken detta pingsttempel var byggt, och efter vilken det nytestamentliga templet ska byggas i 42 månader.

Varav bestod då denna levande tempelbild som han såg i himmelen? Jo, den bestod naturligtvis av Gud och människa i tempelförening. Ty den var ju själva mönsterbilden till ”Gud och de 120” i tempelförening eller till Gud och de 42 månadernas församling i tempelförening.

Och nu befalldes han att mäta denna mönsterbild, som bestod av Gud och människa. Alltså skulle han först och främst *mäta Gud*. Och därpå ligger huvudvikten – mäter vi inte Gud så blir vi aldrig Guds tempel.

Vilket mått har då Gud? Det har han sagt oss i dessa oändligt härliga ord:

Jag ska glädja mig över dem och göra dem gott ... av allt mitt hjärta och all min själ (Jer 32:41).

Människa, se där Guds mått! Det är allt-måttet. Han vill göra dig gott av **allt** hjärta och av **all** själ!

Så stor är Gud – för dig! *Allt* hans hjärta klappar – för dig! *All* hans själ brinner – för dig!

Och detta hjärta förfogar över oändliga krafter och medel – för dig! Förfogar över allmakten, allvetenheten och allvisheten – för dig! Förfogar över himmelsk och evig härlighet – för dig!

I varje hans känsla och tanke ligger *allt* hans hjärta – för dig! I varje hans ord, gärning och steg ligger *allt* hans hjärta – för dig! I hela hans världsstyrelse under alla tider och alla evigheter ligger *allt* hans hjärta – för dig! Människa, människa! – så stor är Gud – för dig, för dig!

Jag ska glädja mig över dem och göra dem gott av allt mitt hjärta och all min själ. – Se där Guds tempelglädje. Den består i att göra dig gott av allt hjärta och all själ. Ack, unna din Gud denna glädje!

Jag ska glädja mig över dem och göra dem gott av allt mitt hjärta och all min själ. – Se där Guds tempelhögtid tillsammans med dig, hans egen hjärte- och själauppbyggelse tillsammans med dig. Ja, hans *egen* uppbyggelse till ett tempel i dig och åt dig! Gud uppbyggs till ditt tempel genom att få göra dig gott av allt hjärta och all själ. Ack, låt varje dag vara en tempeldag, en uppbyggelsedag för din Gud!

Jag ska glädja mig över dem och göra dem gott av allt mitt hjärta

* Om de 42 månaderna, se Andens Lag sid 77–78, pdf Kap. 2 sid 13.

och all min själ. – Just denna Guds allt-hjärtegodhet och all-själsgodhet mot oss, eller detta hans hjärte- och själa-allt för oss, är själva grundväsendet i ”Guds tempel” – ty Gud är templet.

Det ligger alltså en omätlig vikt på att ”mäta Gud”, nämligen för att göra sig en sådan Gud – sekundligen göra honom till vad han verkligen är, eller att alltid hålla honom fullkomlig, det vill säga **all-god**. Och det är sannerligen ingen småsak, det. Ty det innebär att hålla honom **all-god** även på ”den onda dagen”, då det ser ut som om han gjorde oss ont av allt sitt hjärta och av all sin själ.

Låt alltså din Gud hålla allt-hjärtegodhetens mått även i ”allehanda prövningar” och i ”den stora bedrövelsen”, ty då föder han i dig ”den stora glädjen”.

Låt Gud hålla sitt tempel-mått, även då han lägger dig under den sönderrivande ”sågklingan” (Hebr 11:37). Ja, under den ofta dagliga ”sågen”. Ty även då gör han dig gott av allt sitt hjärta och av all sin själ. Ja, just under ”sågen” gör han dig ett riktigt storgott.

Om du låter din Gud hålla allt-hjärtegodhetens mått, även då han tycks plåga dig av allt sitt hjärta och av all sin själ. Ja, tycks vara en plågo- och pino-Gud dag ut och dag in, år ut och år in – då ska han en gång ställa dig på ett härlighets-Moria, vars topp stiger upp i ”de sju löftenas” högsta och sällaste rymder. *

Johannes befalldes även att mäta altaret. Vilket altare? Jo, altaret i templet ”på toppen av berget”. Ty endast på denna topp står templet, aldrig i tid eller evighet på någon annan plats. Det har den himmelska rösten från templet fastslagit i rotprofetian, som vi hört av ”lagen om templet”.

På Moria byggde Abraham ett altare åt Isak, och det gjorde han i en tro av allt sitt hjärta och av all sin själ. Vilket mått har då Abrahams altare? Jo, allt-måttet. Abrahams altare är hjärtealltets och själaalltets altare.

Men i Johannes syn står altaret inom de 42 månaderna. Detta är *det* altare som Gud byggde åt *sin* Isak, *sin* son, på det nytestamentliga Moria. Och det byggde han i en kärlek till oss av ”allt sitt hjärta och all sin själ”. Vilket mått har då Guds altare? Jo, allt-måttet. Här ha vi Guds allt-hjärtegodhet och all-själsgodhet mot oss i gestalten av Golgata altare.

Det var Lammet som Gud lade på detta altare. Och där lade sig Lammet för oss i en kärlek till Gud av allt hjärta och av all själ. Vilket mått har då Guds lamm? Jo, allt-måttet, samma mått som Guds altare. Alltså, då altaret mäts, så mäts också Lammet. Båda har samma mått.

Guds altare med Guds Lamm är Guds frälsning. Om det heter det så: *Vi har ett altare från vilket tabernaklets tjänare inte har rätt att äta* (Hebr 13:10).

Detta altare ska vi mäta. Ja, mäta. Och det innebär att göra frälsningen fullkomlig eller låta den ha sitt allt-mått. Och det innebär två viktiga saker, nämligen först: att låta Guds allthjärtegodhet vara frälsningens grund, ty det är denna godhet, som både byggde altaret och

* Om ”de sju löfena” i Upp 2–3, se Andens Lag sid 675–681, pdf Kap 9 sid 3–7.

utgav Lammet därpå. Och för det andra: att låta Lammet vara förstabuds-Lammet, som ”oss till godo” offrade sig åt Gud av allt hjärta och av all själ. Ty något annat Guds Lamm än detta fullkomliga förstabuds-Lamm finns ej i tid och evighet. Och endast *i, i* detta förstabuds-Lamm, ligger den personliga frälsningen på toppen av vars och ens Golgata-Moria.

Denna frälsning kommer till stånd endast genom att äta av det fullkomliga altaret med det fullkomliga Lammet. Endast så blir man en fullkomlig förstabudsmänniska eller ett förstabudslamm i Förstabuds-Lammet.

Men att mäta altaret med Lammet därpå, det är ingen småsak det. Detta ser vi tydligt på de första lärjungarna. Mästarens tal om sin död och uppståndelse var dem alldeles fördolt under hela den tid de vandrade med honom. De kunde inte mäta, så att deras frälsning blev fullkomlig. Och, vad värre var, de ville inte lära den konsten, utan hårdnackat gjorde de sig en undermålig Messias, som för allt i världen inte fick bestiga altaret och dö, och som alltså skulle skona dem från altaret och döden med honom därpå. Det var det själviska självet och jordens och världens ”Isak”, som de inte ville släppa.

Guds Lamm är Guds första bud i personlig gestalt. I detta lamm sitter förstabuds-alltet i varje atom ut i fingrar och tår.

I Guds Lamm är Guds första bud ”ett evigt evangelium” (Upp 14:6–7). Endast i detta evangelibud ligger den fullkomliga frälsningen, aldrig utanför det. Men just utanför detta bud ville lärjungarna lägga den, och just där lägger hela kristenheten, i stort sett, sin frälsning. Det första budet har man bara som Sinailag, inte som det allena frälsande evangeliet. Detta är de kristna folkens grundfördärv, och det uttrycker skriften så: *alla folk förfördes av din trolldom* (Upp 18:23). Det är den kristna trolldomen. Och den består till sitt grundväsen i förstabudslös och förstabudshalv kristendom och är alltså det samma som horeriet.*

Ja, man förstår inte konsten att mäta altaret med Lammet därpå. Och man *vill* inte lära den konsten, utan millioner troende gör sig ett undermåligt Lamm, som skonar det själviska självet, jordens och världens ”Isak”.

Utan denne smutsgud kan de inte leva. Med honom har de slagit sig till ro denna-sidan pingst. Och detta kallar de kristendom. Men skriften kallar det horeri och trolldom.

Hittills har det varit fråga om templet till dess gudomliga sida. Till denna sida utgörs templet av Gud själv, som har sin fröjd i att göra människan gott av allt hjärta och all själ. Denna fullkomliga hjärtegodhet har han lagt i klaraste dag genom sitt fullkomliga altare med det fullkomliga Lammet, vilket allt är hans fullkomliga frälsningsnåd.

Till den gudomliga sidan utgörs alltså templet av ”Gud och Lammet”. Denna djupa tempelhemlighet såg Johannes, då han stod inför ”det nya Jerusalem”. Där såg han, att ”Herren Gud den

* Om den kristna trolldomen se sid 999–1011 i Andens Lag, pdf Kap 10 sid 50–58.

Allsmäktige och Lammet är dess tempel” (Upp 21:22).

Denna outsägliga tempelhemlighet får Herrens heliga erfara redan i tiden. Ett heligt, saligt och strålande tempelvalv välver sig över dem var de än går eller står. En tempelfrid, som övergår allt förstånd, sänker sig ned över dem i väldiga flöden. En tempelfröjd svallar in över dem, ibland så mäktig att de rycks upp över tiden, jorden och världen och får smaka ett altaremanna, för vilket jordiska språk inte har ord. En altarekraft griper dem så, att de ville gå i tusen dödar för att göra hela världen så lycklig, som de känner sig själva. Sådant är templet. Ty ”Herren Gud den Allsmäktige och Lammet är deras tempel”.

Nu har vi alltså betraktat templet huvudsakligen till dess gudomliga sida. Men det har även en mänsklig sida. Och den såg Johannes under en särskild bild. Han såg nämligen ”dem som tillber därinne”.

Dessa tillbedjare var i synen himmelska bilder, som betecknar tempelmänniskorna på jorden under ”42 månader”.

Och nu blev Johannes befalld att mäta dessa mönstertillbedjare. Och vilket mått har de? Jo, det ligger just i det ordet tillbe. De tillber Gud och ingen Isak, tillber skaparen och inte det skapade.*

Dessa mönstertillbedjare betecknar alltså fullkomliga förstabudsmänniskor som gått ut ur självets, jordens och världens avguda-allt, och gått in i Guds tempel-allt, som är hans godhet mot dem av allt hjärta och av all själ. De har mätt Gud och gjort sig en fullkomlig Gud. De har mätt Guds altare med Lammet därpå och gjort sig en fullkomlig frälsning, så att de dött och uppstått med Lammet på var sitt Moria. Deras liv är tillbedjandet, som är tempellivet. De har sitt tempel i Gud och Lammet, och Gud och Lammet har sitt tempel i dem. Detta är templet till dess gudomliga och mänskliga sida. Templet är gudmänskligt.

Sammanfattning

Gud har sin glädje i att göra människan gott av allt sitt hjärta och av all sin själ. Eller: Gud älskar människan av allt sitt hjärta och av all sin själ.

Detta är Guds mått, **all**-kärlekens mått. *Och precis samma mått kräver han av människan.* Hon ska älska Gud av *allt* hjärta och av *all* själ – hon ska hålla **all**-kärlekens mått. Gud kommer med hela hjärtat – och människan ska komma med *hela* hjärtat. Utan denna helhet är hon evigt förlorad. Ty ”alla horkarlar, trollkarlar och avgudadyrkare ska få sin del i sjön som brinner av eld och svavel” (Upp 21:8).

Det gavs åt Johannes endast *en* mätstång, och det finns endast *en*. Det är **all**-kärlekens mått, lika för både Gud och människa. Bara i denna ömsesidiga **all**-kärlek bildar Gud och människa det ömsesidiga templet. I detta tempel finns inget rum för ”Isak”. Så länge han inte är offrad, är människan horkarl, trollkarl och avgudadyrkare – och templet är stängt.

Så fruktansvärt allvarlig är ”lagen om templet”, mätstångens höga och heliga förstabudslag. Och denna lag är i altare-Lammet det ”eviga evangeliet”.

Där ska man äta sig till den, så att den blir ”lagd i hjärtat och skriven i sinnena”. Så blir man fullkomlig förstabuds-människa i

* Om tillbedjandet se sid 1068–1070 i Andens Lag, pdf Kap. 11 sid 3–6.

Förstabudsmänniskan. Och endast så *kan* man älska Gud av allt hjärta och all själ, *aldrig, aldrig* av egen kraft.

Johannes skulle mäta Guds tempel. Och likasom templet var en bild, så var också mätandet en bild. Och detta mätande betyder, som vi sett, att Gud och människa ska gemensamt bygga det gudmänskliga templet efter den gemensamma mätstången eller efter det ömsesidiga alltmåttet.

På detta *gemensamma* byggande ligger vikt, som vi sett. Ty bygger inte Gud, så blir ingenting byggt. Och bygger inte människan, så blir ingenting byggt. Men huvudvikten ligger på *Guds* byggande, och detta till den grad, att *utan* den himmelske byggmästaren lyfter människan inte ett finger till bygge.

Men därför att människan ofta kravlar med självgöra och självbygga och därmed bygger in egenrättfärdighetens själv-Isak i templet, så måste Gud ofta slå hennes tempel i spillror. Så gjorde han med de första lärjungarna. I skräckveckan krossade han deras tempel, ty det var i mångt och mycket byggt efter den mänskliga mätstången, så att både jord-, värld- och farisé-Isak var inbyggd i templet.

Därför, O människa, då Gud i nedbrytande domar raserar din tro och din frälsningsbyggnad så att den ligger där i ruiner, och du tydligen ser att det är odugligt alltsammans, så beror detta på att Gud inte fått vara med i bygget – utan du har byggt ”*själv*” och därmed byggt in ”Isak” i templet, så att det i grunden är han som bor och tronar därinne. Med andra ord: ditt tempel var ett människoverk, och så länge som du håller på med ett sådant, så slår Gud sönder det för dig. Och det kan hända att han slår till på det sättet, att han inleder dig i frestelse så att du gör ett svårt syndafall, som Petrus då han förnekade, svor och förbannade. Så brister den vitmenade ytan, och hjärtats orenlighet träder i dagen.

Paulus stod en gång i fara att bygga in själv-Isak i templet. Och då hotade Gud att slå sönder hans tempel. Han sände honom ett lidande, som gjorde honom ”*överbåttan betungad och utöver förmågan, så att han också misströstade*”. Där var templet nära att krossas. Och denna hårda stöt fick han ”*för att inte lita på sig själv utan på Gud*” (2 Kor 1:8–9). Ja, så farligt är detta ”*själv*”. Det har vållat att mångt härligt Guds tempel blivit lagt i till och med ohjälplig ruin.

Ja, det *gemensamma* eller *gudmänskliga* byggandet är en ytterst fin, känslig och maktpåliggande sak. Ty templet är aldrig ett Guds verk ensamt, som många vill ha det – inte heller ett människans verk ensamt, som många kravla till det. Utan det är ett *gudmänskligt* verk. Det har ju Paulus tydligt fastslagit i dessa ord: ”*arbeta med fruktan och bävan på er frälsning, för det är Gud som verkar i er, både vilja och gärning*” (Fil 2:12–13).

Alltså, O människa, lägg den gemensamma allt-stången på alla dina tankar och känslor, ord och gärningar – så att de får vara *Guds* tankar, känslor, ord och gärningar i dig och *dina* tankar, känslor, ord och gärningar i Gud. Detta är evangeliets enkla och omätligt djupa tempelhemlighet. Sväng sekundligen den himmelska stången och slå förstabudsskökan på fingret – ty kvick som en blink är hon med i bygget.

Den urgamla läran om självfrälseriets eller egenrättfärdighetens lömska fara försvinner allt mer, särskilt i den moderna kristendomen. Mätstången är bortlagd, lagen om templet har tystnat, skökan är byggmästare. Detta tyder på att vi fort nalkas det stora tempelraset, då Gud slår Babel i evig ruin, och ängeln på himmelens mitt ropar: *"Fallet, fallet är det stora Babylon"* (Upp 14:8).

Kopparmannen

Mätaren i Hesekiels syn liknade koppar. Denna metall betecknar det obevekliga och hårda (Job 6:12; Jer 15:12). Och den står som bild av lagens oeftergivliga krav och av dess omutliga dom över lagbrytaren. Både jord och himmel blir som koppar på den heliga hämnens dag (5 Mos 28:23; 3 Mos 26:19).

Den himmelske mätarens koppardräkt var alltså en skakande predikan för fångarna i Babel. Ty den predikade om förstabudslagens evigt oeftergivliga krav och om dess hårda och rättvisa dom, som nu övergick det horiska släktet. Vredens kopparhimmel välvde sig över detta folk i 70 år.

Kopparmannen stod en gång på "Saligheternas berg". Där lade han mätstången på sina åhörare – och "de blev överväldigade" (Matt 7:28). Bergspredikan är den evangeliska "lagen om templet". Också slutade han just med talet om huset på berget. Det är samma berg och samma hus som i Hesekiels syn, men i nytestamentliga gestalter.

Och märk, att mätaren här gav anvisning på både virket och byggandet. Virket är vad han kallar: *"dessa mina ord"*, det vill säga bergspredikan, och byggandet är görandet av bergspredikan. Göra och bygga är ett. Ty så säger han: *Den som hör dessa mina ord och gör efter dem liknar en klok man som byggde sitt hus på berget.* (7:24)

Alltså ska huset byggas av bergspredikan, och det byggs endast genom att *göra* den, aldrig i tid eller evighet på annat sätt. Ty det hus som inte byggs genom bergspredikans görande, är huset på sanden därnere i träsket vid foten av berget. Bergspredikans grundgärning är den Abrahamiska offergärningen, och endast den grundar huset på "toppen av berget". Endast på toppen av bergspredikans hälleberg står det nya testamentets Abrahamer och Saror.

Men märk än en gång att Jesus kallar bergspredikan för: *"mina ord"*. Hon ska göras som *Jesu, Jesu ord*: Där har vi det evangeliska görandets hemlighet. Ty Jesu ord är *"ande och liv"*. Alltså är hans bud *"ande och liv"*. Och alltså är bergspredikan *"ande och liv"*. Och följaktligen ger hon just den ande och det liv som hon kräver, så att hennes görande blir ett levande och livgivande göra. Ja, blir en salighetsmat och en salighetsdryck. Och endast så *kan* bergspredikan göras. Och så ska hon göras, och det vid vite av huslöshet i domens slagregn, flod och storm.*

Men i skökodömet har man bergspredikan bara på papperet. Hon är bara några blad hos Matteus som bokstavsbud eller "sederegler", då hon däremot fortfarande står i Kristus som "ande och liv" eller som "Andens

* Om bergspredikans görande se sid 597–605, pdf Kap. 8 sid 48–53, i Andens Lag och om lag och evangelium se 5:e kapitlet i densamma.

lag”, det vill säga evangelium.

Man har bergspredikan bara som tre kapitel med 111 verser. Och av dem har man skickat 110 till Sinai med påskrift ”ogörliga”. Och så har man bara en vers kvar som ”evangelium”, nämligen förlåtelseversen eller 5:e bönen i Fader vår.

Så har man fått ”det rena evangeliet”, som är alldeles rent från alla Guds och Jesu bud. Och det är trolldomsevangeliet som i Kristi namn förleder alla folk (Upp 18:23), träsk- och paddevangeliet som i Guds namn får jordens invånare att tillbe vilddjuret (13:12), horeri- och fyllerievangeliet som i den heliga kalkens namn berusar alla folk (14:8). Så görs folken budlösa, och så står de huslösa då den 6:e skålens slagregn, flod och storm bryter in ifrån östern. Och vi ser i våra dagar hur fruktansvärt *budlöst* och *huslöst* vårt arma folk är efter århundradens predikan av det budlösa evangeliet.

Den himmelske mätaren på ”Saligheternas berg” har alltså kvar sin koppardrätt. Han står här lika obeveklig i ”lagen om templet” och lika hård i lagöverträdarens dom, som är *”fängelset, och du kommer inte ut därifrån förrän du har betalat till sista öret”* (Matt 5:26). Ja, lika obeveklig och hård som han fordom stod inför Hesekiel och inför det horiska släktet. På görandets krav och på den heliga hämnaden låter han i tid och evighet aldrig pruta med sig. Stången är densamma. Den tillmäter liv där **”alltet”** finns, och den tillmäter dom där **”alltet”** saknas. Men hur fruktansvärt kopparlös har man inte gjort vår Frälsare och Herre!

Kopparmannen stod en gång på Patmos. Där stod han i tempellagens strålande härlighetsdrätt och med ögon som eldslågor och med den omutliga rättfärdighetens bälte.

Här uppmätte han inför Johannes de 7 församlingarnas tempel. Mätstången heter: ”Den första kärleken”. Den är just brudkärleken av *allt* hjärta och av *all* själ. *

När han lade denna stång på de sju församlingarna, då visade det sig att ungefär en tredjedel av dem höll måttet, nämligen Smyrna, Filadelfia, en liten grupp i Tyatira och en liten grupp i Sardes. Här hade mätaren ingenting att anmärka, inte ett enda ord. *Här är alltså bergspredikan gjord.* Huset är byggt av hennes virke. Den Abrahamiska grundgärningen har grundat det på toppen av berget, och det står *utan* anmärkning inför hans genomträngande eldsögon. Här ser vi alltså att bergspredikan *kan* göras, så att Herren är fullt belåten därmed. – Här fanns givetvis synd och brist, likaväl som hos själve Johannes (1 Joh 1:8). Men sådant gick mätaren med tystnad förbi.

Ty **”alltet”** satt i allt och tryckte sin grundprägel på allt. Och då utstryker stången all synd och brist, ty hon är färgad i mätarens blod.

I dessa församlingar och grupper har vi alltså det fullgoda templet. Här hölls horeriet långt borta. Men ungefär en tredjedel nådde inte upp till fullt mått. Det var Efesus, största delen av Pergamus och stor del av Tyatira. Här har vi det undermåliga templet. Horeriet var insläppt, Man var förstabudshalv och därmed *halvhorisk* eller vad Jakob kallar

* Om de 7 församlingarna se ”Svar till domprosten Bring”, sid 120–122, pdf sid 64–65 och Andens Lag 9:e kapitlet: Övervinnandet och dess löften.

”tvehågsen”, dubbelhjärtad, halverande mellan Gud och Isak, mellan skaparen och det skapade (Jak 4:8). *

Den återstående tredjedelen nådde inte upp till något mått alls. Det var Laodicea, största delen av Sardes, en del av Tyatira och en liten grupp i Pergamus. Här hade man helt och hållet sjunkit ned från berget, och där låg man och ”byggde” i sumpen och på sanden. Här var man förstabudslös och alltså *helhorisk*.

Av denna mätning ser vi tydligt den förfärande sanningen, att Herren aldrig nöjer sig med mindre än det *fullgoda*, det horerifria templet, aldrig med mindre än huset på berget, byggt genom bergspredikans görande. Allt annat ställer han under denna dom: *”Ändra sinne! Om inte, så kommer jag över dig.”* Sådan är den himmelska ”kopparn”, oeftergivlig i kravet på huset och omutlig i domen över det.

ANDRA DELEN

Hedningarnas förgård

Men utelämna templets yttre gård och mät den inte, eftersom den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtiotvå månader. (Upp 11:2)

Johannes såg ett tempel: det är Guds tempel ”under 42 månader”. Och utanför templet såg han en ”gård”: den är Guds förgård under samma tid. Och den säjs vara prisgiven åt hedningarna. Denna Guds prisgivna förgård är ”hedningarnas förgård” i det nya testamentet.

Alltså, för att förstå vad som menas med hedningarnas förgård, måste vi först lära oss att förstå vad som menas med Guds förgård. Ty det är den som är prisgiven åt hedningarna. Här får vi alltså två synpunkter: Guds förgård och hedningarnas förgård.

I

Guds förgård

Guds tempel är Guds första bud i livs levande människogestalt. Och templet är förstabudsmänniskan, som vi sett. Och Guds förgård är Guds första bud *med krav* på att få bli förstabudsmänniska.

Detta kravbud omger människan likt en inhägnad som blir allt trängre och trängre, och som till slut klämmer ihjäl henne som horerimänniska, så att hon måtte bli brud- eller tempelmänniska.

Vägen till templet går endast genom förgården. Ingen blir tempelmänniska utan att först bli en ihjälklämd förgårdsmänniska, d.v.s. trångportsmänniska.

I ”skräckveckan” klämdes de första lärjungarna till döds av det första budet som kravbud. Segt höll de fast vid själv-Isak och värld-Isak, men döden från självet och världen var oundviklig. Och så dog de. Och på pingstdagen blev de tempelmänniskor genom det första budet, vilket, som ett evigt evangelibud, då lades i deras hjärtan och skrevs i deras sinnen. Så blev de templet, som är Guds första bud i människogestalt. – *Så är Guds första bud både förgården och templet till deras grundväsen.*

* I grundtexten står ”dipsykoi”, som betyder ”tvesjälade”.

För att nu närmare förstå Guds förgård i det nya testamentet, måste vi först betrakta Guds förgårdar i det gamla testamentet. Alltså:

1.

Guds förgårdar i det gamla testamentet

Tempelhuset i Hesekiels syn bestod av ”det heliga” och ”det allra heligaste” (41:1–4). Och utanför detta hus var två förgårdar, den yttre och den inre (40:20–23). Och märk: kopparmannen uppmätte båda förgårdarna, och mätstången var densamma som för templet, alltså förstabudsmåttet. Men här är stängen förgårdsmått, alltså kraftmåttet, som kräver människans död från horeriet, för att hon må bli tempelmänniska.

Och tempelbyggnaden i Jerusalem på Kristi tid hade väsentligen samma gestalt. Även här bestod själva templet (i grundtexten: ”naos”) av det heliga och det allra heligaste. Och där utanför låg två förgårdar, den yttre och den inre. I den förra fick även hedningar gå in. Därför kallades den ”Hedningarnas förgård”. Den var ett heligt rum. Golvet var belagt med marmor och fick aldrig beträdas, varken av jude eller hedning, utom med blottade fötter. Ur detta vita, heliga golv liksom ropades det till inträdarna: *”Vänd er till mig och bli frälsta, ni jordens alla ändar, för jag är Gud och det finns ingen annan”* (Jes 45:22). *”Till mig, för jag är Gud och det finns ingen annan!”* Det är förstabudskravet i förgården. Och det kravet kände många judar och hedningar i sin ande, som Jehovas krav-ande över inträdaren.

Den inre förgården fick beträdas endast av judar. Den var ”Judarnas förgård”. Och den hade tre avdelningar: kvinnornas, männens och prästernas förgård. Då två första var alltså folkets förgård. I denna uppträdde Kristus ofta och undervisade. Och han undervisade aldrig i annat än ”de tu buden”, som i hans mun var evangelium. Ty han predikade endast evangelium. Och särskilt undervisade han i det första budet som alla budens grundbud, som själva grundväsendet i evangelium. Med detta bud krävde han hela folkets död från horeriet.

I folkens förgård hade ”Stora rådet” sitt rum för sammanträden. Dess rådslag skulle vara förstabudsrådslag, som höll horeriet långt borta.

Här fanns också skolor. Deras uppgift var framför allt att undervisa i det första budet, som är ”lagen om templet”, så att de undervisade kunde bli templet på toppen av berget.

I denna förgård stod allmosekistan, där bara änkans förstabudsskärv borde nedläggas till de fattiga. Här stod också offerkistan, där bara änkans skärv borde nedläggas till templets och gudstjänstens underhåll. Bara förstabudsslantar i kistorna! Det är sådana – det må vara öret eller millionen – som ditläggs i kärlek till Gud av allt hjärta och all själ, eller åtminstone i ett levande förgårdsbegär att kunna så älska Gud.

I denna förgård förrättades bön, som borde vara förstabudsbön, som t.ex. publikanens. Här mottog folket välsignelsen, som var Guds välsignelse av allt hjärta och all själ över alla, som sökte honom av allt hjärta och all själ.

I prästernas förgård stod brännoffersaltaret, bilden av Abrahams förstabudsaltare med offrad Isak och förebilden till Guds altare med offrat Lamm.

Förgårdarna i Jerusalems tempel var alltså till sitt andliga grundväsen Guds första bud. Här möttes människan överallt av detta bud i heliga läror, handlingar, sedvänjor och stadgar. I allt trängde sig budet in på henne med ropet: *"Till mig, till mig, för jag är Gud och det finns ingen annan!"*

I dessa gårdar skulle folket lära sig "lagen om templet" för att bli templet på toppen av berget. Och detta mål vanns med många enskilda, som i Guds gårdar fostrades till härliga tempelmänniskor på Morias topp. Sådana var till exempel Simeon och Hanna, Sakarias och Elisabet och särskilt den heliga jungfrun.

Men folket i stort sett mottog inte de heliga gårdarnas förstabudsfostran, ty det tog allting förstabudslöst och ställde sig inte under förgårdskravet på död från horeriet.

Så blev för detta folk de heliga lärorna – horeriläror, de heliga handlingarna – horerihandlingar, de heliga sedvänjorna – horerivanor, de heliga stadgarna – horeristadgar, de heliga gårdarna – horerigårdar.

Med allt sitt ivriga förgårdsväsen var man i grunden förgårdslös, ty man trängde inte in till gårdarnas grundväsen, som var Guds första bud. Och så blev man ett förstabudslöst folk, som Kristus gav dess rätta namn: "ett vrängt och horiskt släkte".

Den "kyrkohistoriska" utvecklingen hos judafolket blev alltså en utveckling i falsk riktning. Den blev en utveckling inte till tempelfolk, utan till ett förhärdat horerifolk. Ja, så fruktansvärt förvänd och abnorm blev denna utveckling, att detta folk förde Kristus på korset – i Guds namn.

Till en så fasansfull katastrof ledde denna historiska utveckling. Den var inte av Gud, utan av djävulen, vars barn detta horiska släkte var. Man sa sig ha Abraham till fader, men Kristus sa att djävulen var deras fader.

2.

Guds förgård i det nya testamentet

Vi går nu till vår text som ställer oss på nytestamentlig grund. Och märk väl att den talar inte om flera förgårdar, utan endast om *en* sådan. Och den kallas varken yttre eller inre, utan endast så: "templets yttre gård".

Givetvis har denna förgård sin gammaltestamentliga motsvarighet i det judiska templets två förgårdar, men i Johannes syn är dessa gårdar sammanslagna till endast en gård. Naturligtvis – ty Kristus har i sin person sammanslagit judar och hedningar till "ett" (Ef 2:14–18). Skiljemuren är borttagen (v. 14–15). Därmed har han också sammanslagit deras förgårdar till "ett" eller till en gård – den kristna förgården som är *en och samma förgård* för både judar och hedningar, vilka *"i en och samma Ande"* har tillträdet till Fadern" (v. 18). Kristus är både förgårds-Kristus och tempel-Kristus, både förgårds-budet och tempel-budet.

Därför talas det i vår text inte om någon yttre eller inre förgård, nej, inte den minsta antydning om detta. Utan i grundtexten står bara så: "den gård som är utanför templet". Johannes såg bara två saker: templet och gården. Där templet (naos) slutade, där vidtog gården.

Vad är då Guds förgård i det nya testamentet? Den är hela kristendomen som *förgårdskristendom*, *portkristendom*. Den är hela kristendomen som *förpingstlig skolkristendom*, i vilken människan, både jude och hedning, undervisas i ”lagen om templet” så att hon dör från horeriet och blir pingstmänniska, som är tempelmänniska.

Ty hela kristendomen är till sitt grundväsen ingenting annat än ”lagen om templet” eller det första budet som ”ett evigt evangelium” i Kristus. Kristendomens alla läror är i sin livsgrund förstabudsläror, dess dop är förstabudsdop, dess nattvard förstabudsnattvard, dess predikan förstabudspredikan, dess bön och sång förstabudsbön och förstabudssång o.s.v. I allt träder Guds första bud inpå människan som förgårdsbudet med krav på att få bli tempelbudet. I allt ropar Gud: ”Till mig, till mig, ty jag är Gud och det finns ingen annan!”

Detta alltings personliga förstabudsväsen i Kristus är så viktigt, att utan det finns ingen kristendom till. Utan denna evangeliska förstabudsgrund är vår kristendom bara en åt alla vindar prisgiven luftballong. Och det är just denna grund som hela kristenheten i stort sett har släppt. Hör, hur tyst, hur hemskt tyst det är med det första budet som *evangelium*! Ja, hur tyst det är även bland de troende! Många, till och med av de så kallade bättre och bästa bland dem, har ingen blick för hur fruktansvärt djupt, vitt och högt detta evangelibud griper in i ett människoliv. Vad en tro, en kärlek, ett hopp, en lydnad av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd är, vet man inte. Ja, man har ingen aning om detta, ty man har alltid blivit lärd att skicka det första budet till Sinai med påskrift: ”ogörlig lag”. – Och så är kristendomen, i stort sett, avskaffad i hela kristenheten, som enligt skriften är det världsbehärskande skökodömet.

Den tempelbyggnad som Hesekiel såg hade två förgårdar, den yttre och den inre, som vi sett. Detta är ett gammalttestamentligt drag i hans syn. Också gällde denna syn närmast det judiska folket och dess förgårdsförhållanden.

Kopparmannen uppmätte båda dessa förgårdar inför profeten. Och vad denna mätning betyder, vet vi. Den betyder att Gud och människa ska gemensamt bygga även förgården, likasom de gemensamt ska bygga templet.

Ty även om förgården gäller det, att bygger inte Gud så blir ingenting byggt – och bygger inte människan så blir ingenting byggt.

Gud bygger den kristna förgården åt människan på det sättet, att han genom sin Ande gör kristendomens förstabudskrav så levande och kraftigt i henne och över henne, att det dödar horeriet. Och ofta understödjer Gud detta krav med ihjälpinande trångportsklämmor av djupt ingripande lidanden.

Och människan bygger samma förgård åt sig på det sättet att hon gör sin kristendom *förstabudsfast* eller *förstabudsmässig*, så att den *kan* döda horeriet. Och att hon gör förgårdsklämmorna *förstabudsfasta*, så att de *får* göra det de åsyftar, nämligen klämma ihjäl henne. Gör hon däremot sin kristendom förstabudslös och sina lidandesklämmor förstabudslösa – som de flesta gör – då bygger hon inte någon förgård åt sig. Och då kan Gud inte bygga någon förgård åt henne, och så blir

hon inte någon tempelmänniska. Här har vi förklaringen till att de flesta troende i alla kyrkor stannar på förpingstlig ståndpunkt.

Kopparmannen uppmätte båda förgårdarna inför Hesekiel. I denna mätning ligger en väldig världshistoria innesluten.

Ty den är en rotprofetia om att Gud tänker inbjuda både judar och hedningar, alltså alla jordens folk, till förgårdsbygge och tempelbygge. Och på pingstdagen börjar denna profetia att gå i fullbordan. Ty den ande som då utgöts, åsyftade ingenting mindre än allmän folkfrälsning eller en utgjutelse av Guds ande **”över allt kött”** (Apg 2:14–17).

Också ser vi, att Gud genom apostlarna erbjöd frälsning först och främst åt judafolket. Och märk: det skedde under villkor av *omvändelsen till Gud* (Apg 2:38), som just är förgårdskravet eller sinnets omvändelse från horerisinne till tempelsinne. Här inbjöds alltså *”hela Israels folk”* (v. 36), både folket och dess ”ledare” (3:17–20) till gemensamt förgårds- och tempelbygge med Gud.

Men bara några tusen enskilda mottog inbjudningen. Folket i stort sett förblev i horerisinnet. Därmed förspillde det utvalda folket sin höga kallelse att i egenskap av världens förstfrälsta folk gå i spetsen för folkfrälsningen. – Och det inträder inte i denna kallelse förrän vid de 42 månadernas slut, då *”hela Israel ska bli frälst”* (Rom 11:26).

Nu erbjöd Gud genom apostlarna och särskilt genom Paulus frälsning åt *hednafolken*, men – endast under villkor av *”omvändelsen till Gud”* (Apg 20:21). De inbjöds alltså till gemensamt förgårds- och tempelbygge med Gud.

Här förelåg visserligen inte för dessa folk en möjlighet till fullkomlig folkfrälsning, ty en sådan kan komma till stånd endast sedan världens andliga rot- och stamfolk blivit frälst (Rom 11:12–19). Men här förelåg för hednafolken möjlighet till en så långt framskriden folkfrälsning att judarna genom denna kunde *”väckas till avund”* eller *”bringas till svartsjukt nit”* nämligen om sin egen frälsning (v. 11). *

Och hade hednafolken på detta sätt väckt judarnas ”avund” och fått dem till ”svartsjuk” tävlan om frälsning, då hade det utvalda folket för längesedan varit frälst och den allmänna folkfrälsningen varit genomförd och det tusenåriga riket redan varit här.

Men nu förhöll sig hednafolken alldeles som judafolket: bara enskilda mottog inbjudningen och byggde tillsammans med Gud både förgård och tempel, men folken i stort förblev i horerisinnet.

Alltså blev kallelsen till folkfrälsning ohörsammad av både judafolket och hednafolken. Och nu kom straffet: Gud gjorde alla, både judar och hedningar, till fångar under olydnaden (v. 32) och inställde folkfrälsningen tills vidare och befallde de 7 änglarna (Upp 15–16) att utgjuta vredens skålar över de ohörsamma folken, för att de genom dessa plågor ska brytas ned till hörsamhet och folkfrälsning, så att han kan *”förbarma sig över alla”*, både judar och hedningar (Rom 11:32).

Ty när *”hedningarna i fullt antal har kommit in”* (v. 25), d.v.s. då den frälsta skaran av enskilda från alla hednafolk blivit fulltalig (jfr. Joh 10:16), då randas Israels frälsningsdag.

Och när så *”Israels fullhet”* kommit in eller hela Israel blivit frälst,

* I sin normalupplaga av 1912 översätter Bibelkommissionen så: ”uppväckas till avund”; och professor Myrberg översätter så: ”bringas till svartsjukt nit”.

då kommer genom detta rot- och stamfolk den fulla, den omätliga **”rikedomen”** över hednafolken (Rom 11:12), vilken rikedom består i deras ”liv från de döda” (v. 15) eller i deras levandegörelse från ohörsamhetens mångtusenåriga död.

Gud inställde folkfrälsningen tills vidare, sa vi. Det gjorde han genom dessa ord till Johannes: ”Men utelämna templets yttre gård och mät den inte, eftersom den är given åt hedningarna”.

Då Gud säger om förgården: ”Mät den inte”, då har han därmed sagt att han tills vidare inte bygger någon förgård åt hedningarna, nämligen *folkfrälsningsförgård*, och detta därför att folken inte vill vara med om ett sådant bygge – de vill inte ändra sinne. Men förgårdsbygget för frälsning av enskilda ur alla folk eller för inbärgandet av ”hedningarna i fullt antal”, som vi nyss antydde, är givetvis inte inställt – utan bara folkfrälsningsbygget.

I de tre små orden: ”mät den inte” ligger alltså ett förfärande innehåll. Ty där har vi en för årtusenden förutsagd kyrkohistoria av ödesdiger betydelse för hela mänskligheten. Och världsutvecklingen besannar förutsägelsen och rullar upp denna historia inför oss med oemotsäglich tydlighet och med ett genomgripande allvar. Inte ett enda av världens folk har ännu blivit frälst, fastän vi nått fram till 1913.

”Mät den inte!” Detta avbrott i förgårdsbygget sammanfaller med statskyrkans uppkomst. Hennes tid är den falska folkfrälsningens tid. Då är förgården prisgiven åt hedningarna. Vi övergår nu till deras förgård.

II

Hedningarnas förgård

Här tar vi följande synpunkter: hedningarnas förgård i allmänhet, hedningarnas förgård i vårt land, det rätta förhållandet till hedningarnas förgård, nutidsrörelse i vår hednaförgård, hednaförgårdens historiska utveckling och hedningarnas förtrampande av den heliga staden.

1.

Hedningarnas förgård i allmänhet

Om vår text säger professor Myrberg i sin förklaring över Uppenbarelseboken (sid 172) dessa ord:

”I den ifrågavarande synen har vi en av de för oss allra viktigaste profetiorna på hela Uppenbarelsebokens område. *Det är profetian om statskyrkornas uppkomst, som på Johannes tid ännu var en hemlighet, men här förutsägs med en tydlighet som inte lämnar något att önska.*”*

Vår text är alltså en text särskilt för vår tid, då frågan om statskyrkan är dagens brännande fråga. Ja, just i vår text har vi de vägledande grundlinjerna till läran om statskyrkan. Denna lära finns givetvis inte i evangelierna eller i breven, utan bara i profetian.

Den kristna statskyrkan uppkom år 323, då kejsar Konstantin förklarade kristendomen för statsreligion i det romerska riket. Då priskade Gud förgården ”åt hedningarna” eller ”åt världsfolken”, som det också översätts.[†]

* Kursiveringen är av Myrberg.

† t.ex. av Myrberg.

Dessa folk blev då kristna folk, men bara till namnet – hedningen satt kvar i hjärtat. Det gamla romerska vilddjuret blev ett nytt djur, nämligen vilddjuret med två lammhorn, d.v.s. världsfolken antog bara skenet av Lammet, ett sken med hornets seghet och styrka. Men Lammet själv, som av vilddjursmänniskor skapar lammänniskor, antog de inte.

Dessa hednafolk tog hand om hela kristendomen. Det var bara ett i den som de inte tog hand om, och det var tempelbudet eller ”lagen om templet”. Så gjorde de kristendomen på varje punkt förstabudslös och därmed till ett horeri, och så gjorde de Guds förgård förstabudslös och därmed till en horerigård. Förgårdskravet, trångportskravet eller kravet på död från det hedniska horeriet stod de hårdnackat emot. *

Vi har förut sett, att Guds första bud möter människan i varje kristen lära, handling, sedvänja och stadga, och att detta bud är själva Guds förgård till dess grundväsentliga livsväsen. Den gården blev nu prisgiven åt hedningarna. Ja, just prisgiven åt deras horeri. Ty genom sitt förstabudslösa umgänge med det heliga förtrampar och vanhelgar de innerst det första budet, som är den heliga roten och stammen i allt, och utan vilket bud inget är heligt i himmel eller på jord, i tid eller i evighet.

Världens största martyr är Guds första bud, som innerst är Guds förstabudsande med den eviga kärlekens krav på att få ”göra människan gott av allt hjärta och all själ”. Denne ande ropar i årtusenden: *”Till mig, till mig, för jag är Gud och det finns ingen annan”*. Men på detta rop svarar den kristne hedningen: *”Jag, jag och ingen annan”*. Under detta horiska självguda-jag ligger Guds första bud och därmed Guds **all-kärleks-Jag** som en föraktad, förtrampad och hädad martyr. Men detta martyrskap drar över de kristna hädelsefolken den heliga hämnden – Guds vredes skålar.

”Hedningarnas förgård i allmänhet” är alltså statskyrkofolkens horiska kristendom, under vilken Guds tempelbud ligger som den flertusenåriga martyren.

Denna hemska, gudpinande gård fick Johannes se i en särskild syn. I det 13:e kapitlet står han inför hedningarnas världsomfattande och världsbehärskande förgård. Hela dess förfärande folk- och världsfordärv rullas upp för honom. Där ser han, att vilddjuret med lammhornen, som är förgårdsdjuret eller den sataniske horerianden i kristlig förklädnad – ”får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret” (Upp 13:12). Vad är denna tillbedjan? Jo, just statskyrkohoreriet eller den hemska motsatsen till *den* tillbedjan, som Johannes såg i Guds tempel hos ”dem som tillber där inne”.

Sådan är statskyrkohedningarnas förgård. I den ligger jordens invånare på knä inför vilddjuret, denna världens ande och gud.

Och detta i Guds och Kristi namn! Med läpparna tillber de skaparen, men i hjärtat tillber de det skapade. Detta är Guds förstabudsmartyrium i statskyrkornas horerigård.

Sådan är ”den historiska utvecklingen”. Den är horeriutvecklingen under lammhornens skydd och förklädnad, en utveckling som drar vredens skålar över alla jordens folk och till sist, i skålarnas slutakt

* Om statskyrkans uppkomst, se Andens Lag, 1170–1178, pdf Kap 12 sid 24–29.

trampar dem i ”Guds den Allsmäktiges stränga vredes vinpress” (Upp 19:15).

I det 14:e kapitlet fick Johannes höra en förskräcklig beskrivning på de kristna världsfolkens horerigård. Det var den andre predikoängeln som beskrev den för honom. *

Först såg Johannes den förste predikoängeln flyga fram på himmelens mitt. ”Han hade ett evigt evangelium att förkunna för jordens invånare, för alla folk och stammar och språk och länder” (Upp 14:6). Sålunda predikar han detta evangelium just för ”världsfolken”. Och Johannes hörde hans predikan. Den bestod, i sin sammanfattning, av dessa ord:

**Frukta Gud,
Ge honom ära,
Tillbe skaparen!**

Vad är detta? Jo just det första budet. Och det kallas ”ett evigt evangelium”. Detta evangelium är det enda i himmel och på jord, som frälser från horeriet och ställer människan ”på toppen av berget”. Men detta evangelibud från himlens mitt skickar kyrkohedningarna till Sinai och fasthåller det på stentavlorna under påskrift: ”ogörlig lag”.

Förstabudsevangeliets förkunnas alltså för ”alla jordens invånare”. Men de ändrar inte sinne, utan förblir i det gamla hedniska horerisinet och blir alltså kristna horerister i horerigården. Denna gård fick nu Johannes höra beskrivas av den andra ängeln. Och det var en förskräcklig kyrkohistoria, ty den lyder så: *”Det stora Babylon har berusat alla folk med sin otukts vredesvin”*, d.v.s. med sitt horeris vredesvin.

Se, där har vi ”alla folk”, alltså ”världsfolken” i vår text. Och alla är de druckna av horerivinet! Och detta i Guds och Kristi namn! Det är Guds förstabudsmartyrium, hans, som med sitt eviga förstabudsevangeliem i Kristus vill göra alla folk gott ”av allt sitt hjärta och av all sin själ”.

Här har vi återigen den ”bepisade” kyrkohistoriska utvecklingen. Den är fylleriutvecklingen i kyrkohoreristernas fyllerigård. Och den utvecklingen tvingar Gud att ta den heliga hämnden genom sin vredes skålar över de berusade horerifolken. Ja, tvingar honom att i skålarnas slutakt slakta alla dessa folk till en måltid åt alla himmelens fåglar. Till denna fasansfulla världskatastrof leder kyrkohoreristernas ”historiska utveckling”.

Det eviga förstabudsevangeliets vin bjudes alltså åt ”alla folk” genom den förste predikoängeln, det vill säga genom tempelfolkets förstabudsevangelisterna. Så skedde genom apostlarna och många andra före år 323. Men världsfolken ville inte dricka sig nyktra ur denna kalk. Och så lät Gud dem dricka sig än mer druckna ur den kristna skökans förstabudslösa kalk. Fylleri- och horerigården är alltså en doms- och straffgård på grund av tillbakastött förstabudskalk. Statskyrkorna är straff-kyrkor. Horeristernas kyrkliga hänförelse är ett straffrus. Den är en förblindelse- och förhärdsedom på grund av föraktat och förtrampat tempelbud.

* Om de tre predikoänglarna, se Andens Lag, sid 1062, pdf Kap 11 sid 1–28.

Beträffande världsfolken eller den folkvärld åt vilken Gud priggade sin förgård, säger professor Myrberg (sid 174) att *”denna folkvärld är ett med kristenheten i stort allt från den tid, då den ursprungliga organisationen av församlingen lämnade rum för ett statskyrkodöme och en världskyrka i ordets kända mening.* * En världskyrka – det är en benämning mot vilken man uppträtt och sagt emot, men denna benämning förestavas rent av genom de anförda orden: Ty den är given åt världsfolken. Det var vad som skedde då kristendomen under Konstantin blev romersk statsreligion. Då tog folkvärlden denna templets förgård i besittning, och hur det herravälde varit beskaffat som den där utövat intill denna dag, vet vi. *Det har varit ett alltid besvärande, men ofta i högsta måtto tungt och tryckande herravälde för Guds kyrka och församling på jorden.* † Det var det under de Byzantinska kejsarnas, Konstantins och hans efterträdares tid, och det var det ännu mera under påvedömet (som är detta världskyrkodöme endast under en annan form) maktperiod, och det är det samma ännu idag så långt det sträcker sig.”

Detta yttrande av prof. Myrberg om statskyrkoeländet är någonting särskilt för vår tid att beakta, då kyrkarkerna i högsta grad prisar världskyrkan och av alla krafter arbetar på hennes bestånd. ‡

Hedningarnas eller världsfolkens förgård är alltså det samma som världskyrkan, skökkyrkan eller fylleri-, horeri-, padderi- och trollerikyrkan. En sådan kyrka har vi i vårt land. Hon utgörs huvudsakligen av statskyrkan, nämligen så långt denna är det svenska hednafolkets horerigård. Vi övergår nu till den.

2.

Hedningarnas förgård i vårt land

Statskyrkan i vårt land har uppkommit på samma sätt, som statskyrkan uppkom år 323. Först sände Gud den förste predikoängeln i gestalten av Ansgar och många andra förstabudsevangelisten. I Andens och kraftens bevisning förkunnade de för vårt folk det eviga förstabudsevangeliets, som är ”lagen om templet”.

Så inbjöds det svenska folket till gemensamt förgårds- och tempelbygge med Gud. Och denna inbjudning fortgick i många mansåldrar av gudasända tempelvittnen.

Här förelåg visserligen inte någon möjlighet till *fullkomlig* folkfrälsning, ty en sådan kan ske först sedan mänsklighetens andliga rot- och stamfolk blivit frälst. Men här förelåg möjlighet till en så pass framskriden folkfrälsning att judarna kunnat i vårt folks liv tydligen se, att kristendomen är en bättre religion än deras, och därmed ”uppväckas till avund” eller ”bringas till svartsjukt nit” om sin egen folkfrälsning. Och hade så skett, då hade vårt folk gjort en väldig insats i världsutvecklingen.

Men det svenska folket i stort sett mottog inte inbjudningen till förgårds- och tempelbygge, utan det förblev i sitt hedniska horeri. Och nu kom straffet: Gud priggade vårt folk åt denna ohörsamhet, och i

* Kursiveringen är av Myrberg.

† Kursiveringen är av författaren.

‡ Kyrkarker = utövare av förgårdens kyrkovälde.

samband därmed priggade han förgården åt vårt folk. I den gården står det ännu.

Och alltjämt förtrampar det Guds första bud. Därmed drar det över sig i stigande grad Guds vredes skålar, av vilka den första är just förstabuds-förbannelsen eller förstabudssåret, som i våra dagar börjar övergå i den antikristiska etterbölden. (Upp 16:2. Se ”Guds Vredes Skålar” sid 49–58, pdf sid 23–27.)

Det kristna folk som nu bor i vårt land är, i stort sett, till hjärte- och sinnesbeskaffenheten precis samma hednafolk som fordom dyrkade Oden, Tor och Frej. Skillnaden är bara den att det flyttat sin förstabudssynd eller sitt horeri in i den kristna horerigården samt blivit långt djupare förhärdat än det fordom var, ty det har i vår statskyrka under århundraden förhärdats genom ett förstabudslöst umgänge med det heliga.

Också frambyter nu en hedendom hos vårt folk långt fasansfullare och farligare än den som fanns hos Odens folk.

Dessa namnkristna hedningar i vårt land tar släkte efter släkte hand om kristendomen. Det är bara ett i den som de aldrig tar hand om, nämligen ”lagen om templet”, det eviga förstabudsevangeliets. Vål har de det första budet på papperet och i huvudet, men i hjärta och liv har de det inte.

Det första budet har i århundraden mött vårt folk i kristendomens läror, handlingar och sedvänjor samt i gudasända förstabudsevangelisterna. Men detta bud från himmelens mitt har alltid varit en föraktad, förtrampad och hädad martyr i vårt land. Allt har man tagit förstabudslöst eller förstabudshalvt, och alltså horiskt. Dopet har man gjort till horeridop, nattvarden till horerinattvard, konfirmationen till horerikonfirmation, försoningen till horeriförsoning, rättfärdiggörelsen till horerirättfärdiggörelse, predikan till horeripredikan, sången till horerisång, bönen till horeribön o.s.v. Och så gör man ännu. Och så är dessa hundratusentals kristna, bland vilka många glöder av nit för statskyrka och kristendom, ingenting annat än kristna horerister.

Kyrkohedningarna äger statskyrkan med laga rätt och kraft. Där har de rösträtt, där styr och ställer de efter behag och trycker sin världsandliga prägel på allt kristligt. Ja, även på många av de bättre och bästa bland tempelmänniskorna. Ty en världskyrkas innersta strävan är att utrota templet eller att lägga alla landets innebyggare på knä inför vilddjuret – i Guds namn. — Så är alltid tempelfolket i minoriteten i en statskyrka och förmår i stort sett ingenting mot hela det horiska släktet. ”De heliga är besegrade av vilddjuret.” (Upp 13:7. Se Guds Vredes Skålar sid 45 f, pdf sid 20 f, och Andens Lag sid 1210 f, pdf Kap 12 sid 48 f.)

Och denna kyrka kan många tusen troende älska och kalla sin moder! Hur är det möjligt? Jo, emedan de är beslätade med horerikyran – de är halvhorerister. Och för sådana är statskyrkan alldeles förträfflig. Och de kommer att i det allra längsta söka hålla henne uppe. Hennes räddning är A och O i deras kristendom.

Det ”Stora rådet” med underlydande Råd har kyrkohedningarna tagit hand om och gjort till horeri-Råd, d.v.s. de äger kyrkomötet med laga rätt och gör det till horerimöte, där tempelfolket har litet eller inget att

säja. De äger prästmötena och gör dem till horerimöten, där tempelprästerna hålls vid sidan. De äger kyrkostämmorna och gör dem till horeristämmor, där tempelfolkets ord förklingar ohört. De äger kyrko- och skolråden och gör dem till horeriråd, där tempelråd klubbas ned.*

Därför bör tempelfolket alltid misstänka och noga granska allt vad statskyrkan gör och låter. Ty inom henne har den stora hednahopen laga rätt att vara med i allt och göra sin vilja gällande. Och särskilt ska man i vår tid hålla skarp blick på kyrkans görande och låtande, ty nu genomsyras hon mer och mer av den rationalistiska modernismen, som snart nog kan bli ett sådant fördärv särskilt för barnen i skolorna, att Guds folk måste även i yttre mening gå ut ur Babel.

Offerkistan har kyrkohedningarna tagit hand om och gör den till en horerikista, ty med horiska hjärtan nedlägger de horiska slantar i den. De bygger nämligen alla kyrkor och avlönar alla präster och underhåller gudstjänsten – allt ur horerikistan. Detta är förvända förhållanden – och särskilt är *det* en skriande förvändhet, att hedningarna ska avlöna tempelfolkets präster, som de innerst hatar och söker utrota.

Men hade vårt folk hörsammat Ansgar och andra tempelvittnen, då hade vi inte haft den horerigård vi nu har, och då hade i stort sett bara ankans förstabudsskärv nedlagts i kistan. Men nu har Gud prisgivit den kristna offerkistan åt hedningarna.

Allmosekistan har kyrkohedningarna tagit hand om och gjort den till en horerikista. De bekostar och ombesörjer fattigvården, och ibland håller de auktion på hjonen till den minstbjudande. Underhållet går på debetsedeln och blir ett kallt underhåll från kalla hedningehjärtan. Är detta kristendom? Nej, det är kristen hedendom på grund av ohörsammad ”Ansgarspredikan”. Gud har prisgivit den kristna allmosekistan åt hedningarna.†

Skolorna har kyrkohedningarna tagit hand om och gjort dem till horeriskolor. De flesta lärare och lärarinnor i vårt land är horerister, som undervisar förstabudslöst eller förstabudshalvt. Och de flesta präster i nattvardsskolan är horerister, som undervisar förstabudslöst eller förstabudshalvt, och som i det lagstadgade konfirmationsskojet konfirmerar, det vill säga stadfäster barnen i horeri och lägger dem kring altarringen i nattvardshoreri. Så har Gud prisgivit de kristna skolorna åt hedningarna, och detta är följden av ohörsammad ”Ansgarspredikan”. Den kristna hednaskolan i vårt land är en förträfflig förgårdsskola till antikristisk hedendom. Och vilket släkte som kommer att framgå ur vår beprisade folkskola, ska man snart till sin fasa få bevittna.

Den kyrkohedniska leken med kristendomen föder gastarnas lek med denna på Babels ruiner (Andens Lag sid 1083–1091, pdf Kap 10 sid 14–19).

De flesta präster i vårt land är horerister, helhorerister och halvhorerister. Dessa hedningeprester har tagit hand om ”altaret” och gör det till ett horerialtare. Ty de offerar aldrig sin Isak därpå, allraminst

* Se Andens Lag sid 1231–1235, pdf Kap 12 sid 61–63.

† Med ”Ansgarspredikan” menar vi predikan av ”Ansgarier” eller av gudasända tempelvittnen, som är ”oljans söner” (Upp 11:3–4), se Andens Lag sid 1033–1039, pdf Kap 9 sid 71–75.

den outhärligt dyre statskyrko-Isak, och så kan de inte lära folket att offra Isak – en blind kan inte leda en blind. Gud har prisgivit altaret åt hedningarna. Detta är följden av ohörsammad ”Ansgarspredikan”.

Själva jorden i vårt land har kyrkohedningarna tagit hand om och gjort den till en horerijord. De ”kommer jorden att tillbe vilddjuret”. Naturens alla gåvor och krafter slår de under sig och tvingar dem att tjäna det kristna horeriet. Därmed drager de förstabuds-förbannelsen över jorden, och den framträder i otaliga oordningar som ogynnsam väderlek med skadlig torka eller väta, förödande stormar och översvämningar, jordbävningar och åskväder, som fördärvar egendom och dödar människor och djur som om ingen Gud funnes till. Ja, jorden tar intryck av människornas förvändhet och blir även hon förvänd. Kyrkohedningarna gör jorden hedniskt sinnad och bringar naturen i hedniskt raseri. Och vad det raseriet innebär ska de hedniska människorna till sin fasa få se i det 6:e inseqlets stegrade vredesakter (Upp 6:12–17). Då förgårdens heliga marmor vanhelgas av horiska fötter ska golvet gunga, och det ska bli hett under foten.

Men i tusenårsriket där folken är templet, där är jorden en höghelig tempeljord, så att björnar betar som kor, lejon leds av piltar och huggormar leker med barn. Där är människans förvändhet försvunnen, och därmed är också jordens förvändhet försvunnen.

Och hade den ”Ansgarspredikan” som hållits för vårt folk, blivit hörsammad, då hade vi i stort sett haft normala naturförhållanden i vårt land. Men nu har Gud prisgivit jorden åt hedningarna.

Det är vår horerikyrka vi har att tacka för allt ont i vårt land. Också låter skriften skökan bära skulden för allt ont på vår jord. Hon säjs förtrolla, berusa och fördärva alla folk och därmed också fördärva hela vår jord.

Ja, sköko-, padd- och trolldomspräster är hela världens fördärv. De ryckte judafolket ur frälsningsplanens normala gång och flyttade den kristna världscentralen från Jerusalem till sköko-, padd- och troll-Rom. Ja, de har förtrollat, berusat och störtat fem världsriken, och de kommer att störta även det 6:e. (Se Andens Lag sid 999–1018, pdf Kap 10 sid 50–62; 1164–1165 och 1198–1210, pdf Kap 12 sid 20–21 och 41–48.)

Vi har nu gjort några antydningar om vad som menas med hedningarnas förgård i vårt land. Den är statskyrkan, så långt som hon är horerigården. Och så förskräckligt ser det ut i den. Och så kan tusentals troende älska statskyrkan! Så lågt står de i tron! Det är synd om dem, ty de är förvillade av trolldomsbiskopar och trolldomspräster, som aldrig sagt dem sanningen om statskyrkan, utan i horisk tro och övertygelse alltid ljugit för dem. Och så gör dessa ”trollkarlar” alltjämt.

Hedningarnas förgård finns även i våra småkyrkor, nämligen så långt som de är helhoriska eller halvhoriska. Men om det handlar inte vår bok, ty den vill enligt titelbladet vara ”ett bidrag till läran om statskyrkan”.

Vårt folk har av biskopar och präster blivit lärt att kalla sig ett ”kristet folk” med ”kristna församlingar”. Men det är hädelsenamn, ty vårt folk har till hjärta och liv aldrig varit något annat än ett hednafolk med hednaförsamlingar. Och något annat än ett hednafolk blir det aldrig, så

länge statskyrkan står, ty hon är en Guds straffdomskyrka på grund av ohörsammad "Ansgarspredikan".

Även *vårt* folk är det av skökan beridna vilddjuret, som är fullsatt med hädiska namn, ty det har horeri- eller hädelseläror, horeri- eller hädensedop, horeri- eller hädelsenattvard o.s.v. Och det har horeri- eller hädelse-Råd, horeri- eller hädelsekistor, horeri- eller hädelse-skolor, o.s.v. Ja, vårt kristna vilddjursfolk är fullsatt av hädiska namn. *

Men hur ska nu tempelfolket förhålla sig till hedningarnas förgård, så att det inte tar skada till sina själar? Om detta ger texten tydligt besked. Vi övergår nu till det.

3.

Det rätta förhållandet till hedningarnas förgård

"Men utelämna templets yttre gård och mät den inte, eftersom den är given åt hedningarna." (11:2)

Här har vi en omätligt viktig kungörelse från högsta ort om det rätta förhållandet till hedningarnas förgård. Den himmelska rösten säger både vad det ska göras med förgården och vad det inte ska göras med den. Vad som ska göras är detta: "Utelämna den". Och vad som inte ska göras är detta: "Mät den inte". Den himmelska befallningen har alltså två sidor: en positiv och en negativ. Vi betraktar dem var för sig och börjar med den senare.

Mät inte förgården!

Vad detta förbud innebär förstår vi lätt. Kopparmannen i Hesekiels syn mätte förgårdarna. Vad denna mätning betyder har vi sett. Den betyder att Gud och människa ska gemensamt bygga förgård. Alltså, då Gud förbjuder denna mätning så har han därmed sagt att han å sin sida inte är med om något förgårdsbygge. Han har tills vidare inställt detta.

Vad detta är för ett förgårdsbygge vet vi. Det är folkfrälsningens förgårdsbygge. Vi minns ju att Gud inbjöd hednafolken till ett sådant, och det med möjlighet till en så härlig folkfrälsning, att Israel kunnat bli "avundsjukt" på denna.

Och genom Ansgar och hundratals andra tempelvittnen inbjöd Gud även *vårt* folk till att gemensamt med honom bygga sin folkfrälsningsförgård. Men även *vårt* folk hörsammade inte inbjudningen. Visserligen började det rätt allmänt att antaga kristendomen och med denna bygga sig en förgård. Men det byggde *ute* det första budet på varje punkt i sin kristendom, och i dess ställe byggde det *in* det första hednabudet, självgudabudet: "Jag, och ingen annan" – motbudet till Guds första bud. Och så blev det en förgård, som överallt frälste horeriet i stället för att frälsa ifrån detta. Och i den förgården har *vårt* statskyrkofolk trott sig vara ett kristet folk och alltså satt denna förgård i Guds tempels ställe. Detta är statskyrkans falska folkfrälsning eller hednahädelsens 2:a grad, tabernakelhädelsen.

Men då *vårt* folk på detta sätt började spela tempelfolk, då inställde Gud folkfrälsningens förgårdsbygge även i *vårt* land. I det hänseendet

* Om skökan på hädelsekampen se "Svar till domprosten Bring" sid 128–130, pdf sid 69–70.

”övergav” han tills vidare vårt folk. Och han började brinna i sitt tempel på grund av tempel- eller tabernakelhädelser i vårt land. Och nu döljer han sig i rök för vårt folk och befaller de 7 plågornas änglar att utgjuta sina skålar över detta. * Den brinnande Gudens första svar på vårt folks utebyggande av hans första bud är utgjutandet av hans vredes första skål, som gör förstabudssåret ”ont och svårt”, ett sår som allt sedan tempelhädelserns början fräckt vårt folk, och som nu så genomfräckt det att detta arma, förvillade folk är som en enda sårmassa med otaliga syndasår och etterbölder. Det är följden av vår horerikyrkas förstabudslösa folkfrälsning, en ödesdiger skenfrälsning som gör såret riktigt ”ont och svårt”. På denna vår statskyrkas folkfrälsning blir judarna i vårt land sannerligen inte ”avundsjuka” – utan fromma judar ber dagligen Gud att bevara dem för kristendomen, vilken de dagligen får bevittna som en förskräcklig hedendom.

Alltså, då Gud säger: ”mät den inte”, så har han därmed även sagt att han inte är med om hedningarnas folkfrälsningsbygge. Och därmed har han sagt vad statskyrkan är, nämligen så långt som hon är hedningarnas förgård: *Hon är inte en byggnad av Gud, utan en byggnad av djävulen – med Guds tillåtelse, alldeles som det horiska judafolket och dess horiska förgårdsväsen inte var av Gud, utan av ”den fadern djävulen”.*

Och därför att Gud inte tar del i detta förgårdsbygge, så är tempelfolket förbjudet att ta del i detta. Likasom Gud avskyr detta horiska och hädiska verk, så ska också Guds folk avsky detta.

Alltså, ni tempelmänniskor i vårt land, ni får inte ta del i vår statskyrkas horiska och hädiska byggnadsverk, d.v.s. ni får varken i liv eller lära bygga *ute* det första budet, varken i liv eller lära göra kristendomen förstabudslös, varken i liv eller lära pruta av på ”lagen om templet”, varken i liv eller lära stödja kyrkohedningarnas horiska och hädiska bruk av Guds ord och sakrament – och detta vid vite av att ni får er del i hennes plågor om ni tar del i hennes synder (Upp 18:4). – Ett så fruktansvärt allvar ligger i de tre små orden från högsta ort: ”mät den inte”.

Men här har flertalet av de troende i statskyrkan en förfärande synd och skuld. Ty både i liv och lära har de prutat och prutar alltjämt på ”lagen om templet”, så att de aldrig blir templet på toppen av berget, aldrig når upp till Smyrnas och Filadelfias fullgoda tempelliv, vilket är *det enda, det enda*, som den himmelske mätaren godkänner. Utan de ligger jämt och kravlar på Morias sluttningar och kliver upp och kasar ned, kliver upp och kasar ned, och blir alltså ingenting annat än halvkristna och därmed halvhorerister.

De är förstabudsutebyggare som lär kyrkohedningarna att bygga budet *ute*. Med detta horiska väsen tar de alltså del i dessa hedningars horiska bygge, och ger stöd och kraft åt det till omätlig skada för vårt folk och till ett fruktansvärt ansvar för dem själva.

Denna brist på ”lagen om templet” hos de troende i statskyrkan har även vållat den förskräckliga bristen på blick för den bibliska skillnaden mellan Guds förgård och Guds tempel eller mellan förgårdsliv och

* Vi förutsätter kännedom om vår skrift ”Guds Vredes Skålar”.

tempelliv, det vill säga mellan för-pingstligt liv och pingstliv, och detta till omätlig skada för de väckta, som sövs in i andliga begynnelse och slår sig till ro denna-sidan pingst som halvhorerister.

Det råder i vår kyrka en ödesdiger brist på en biblisk nådesordning. En sådan finns kanske inte på var tionde predikstol i vårt land. Det är nära nog endast Schartauanerna som har någonting i den vägen, och det är deras styrka.*

Ja, den himmelska rösten befallde: mät inte hedningarnas förgård! – d.v.s. ta inte del i deras horiska och hädiska bygge!

Men räkna och väg den som kan, alla de synder i vårt land som är begångna och alltjämt begås mot detta förbud! Räkenskapens ”dag i eld” inför den 6:e domstolen blir fruktansvärd för dessa troende i statskyrkan. Ni har dagligen läppjat på skökans förstabudslösa kalk och aldrig varit verkligen nyktra – där ska ruset gå av er då det hus brinner upp, som ni aldrig byggde på toppen av berget. Där ska ni få se vilken evighetsskada er ooffrade Isak tillfogat er, och inte minst er kära och dyra statskyrko-Isak. Nu ler de flesta av er åt sådant tal – där ska ni vrida era händer och gråta.

Kopparmannen är obeveklig i kravet på huset och omutlig i domen över det.

Utelämna förgården, eller enligt grundtexten: Kasta förgården ut, ut!

Här har vi den positiva sidan i den gudomliga befallningen. För att rätt förhålla sig till hedningarnas förgård är det alltså inte nog med att inte delta i dess byggande, utan den ska rent av ”kastas ut, ut”.

Ordet ”utelämna” motsvarar nämligen inte grundtextens starka uttryck. Ty där heter det ordagrant så: *”Kasta ut, ut, den gård som är utanför templet.”*[†]

”Kasta förgården ut, ut!” Det är ett starkt uttryck, men så är också den fara som det här är fråga om oerhört stor och stark. Ty den är det lagstadgade och lagskyddade horeriet eller världsväsendet i statskyrkan, där världshopen har laga rätt att ligga med i allt och göra sin vilja gällande.

”Kasta förgården ut, ut!” Denna stränga befallning anknyter till rotprofetian. Där gavs också en sådan befallning, nämligen mot horeriet. Fångarna i Babel fick för liv och död inte fortsätta därmed, utan de skulle ”hålla horeriet långt borta”. Just detta starka uttryck: ”långt borta”, återkommer i vår text i det starka uttrycket: ”kasta ut, ut!”

Men – att kasta ut en gård – vilket onaturligt uttryck? Nej, inte alls, det är tvärtom naturligt. Ty här är det ju fråga om en *andlig* gård. Den är nämligen Guds förgård, given åt hedningarna. Och Guds förgård är hela kristendomen med förstabudskravet på varje punkt. Och

* I 7:e kapitlet av Andens Lag har vi gjort ett litet försök att rikta uppmärksamheten på bibelns nådesordning med ledning av de första lärjungarnas exempel

† Där står nämligen så: ”ekbale exo”. Och ”ekbale” betyder: ”Kasta ut”; och ”exo” betyder: ”ut”. ”Ekbale exo”, som är översatt med ”utelämna”, betyder alltså: ”kasta ut, ut!”

hedningarnas förgård är hela kristendomen, men gjord förstabudslös på varje punkt. Det är denna genom förstabudslöshet vanställda, fördärvade och odugliga kristendom eller kyrkohedningarnas i liv och lära horiska och hädiska kristendomsväsen, som är den förgård som ska kastas ut. – Likasom det tempel, som Johannes såg i himmelen, förebildade ett *andligt* tempel på jorden, så förebildade också den förgård han där såg en *andlig* förgård på jorden.

”Kasta förgården ut, ut!” Men hur skulle Johannes kunna i synen utkasta den förgård han såg? Jo, en ond andlig förgård eller en ond förgårdsande kan utkastas endast genom att upptagas i en överlägsen god ande och där upplösas, som ett gift upplöses i en frisk kropp. Så måste Johannes i synen utkasta förgården. Ty denna gård var redan i synen given åt hedningarna. Rösten säger nämligen, att den är (märk: ”är”) given. Den var alltså i själva synen ett vanställt förgårdsväsen med en vidrig förgårdsande, som trängde inpå och in i Johannes ande och som han för sin del måste upplösa och utkasta.*

”Kasta förgården ut, ut!” Alltså åläggs tempelfolket inte bara att negativt och passivt hålla sig undan och utanför statskyrkans horiska och hädiska kristendomsväsen så att man inte tar del i detta bygge, utan att även uppträda positivt och aktivt emot det eller att gå det inpå livet och avslöja och angripa det, så att det blir *utkastat och förkastat* som absolut oduglig kristendom.

Hur detta ska tillgå ser vi hos Kristus. Han inte bara höll sig undan och utanför det judiska horeriet, utan han gick det inpå livet och angrep det fruktansvärt. Ja, så fruktansvärt att vår tids lärda antikrister beskyller honom för ”att ha burit sig brutalt och kärlekslöst åt”. Han gick nämligen in i hedningarnas förgård och gjorde ett gissel av tåg och drev ut alla handelsmän därinne tillika med deras får och fä och slog ut växlarnas penningar och stötte omkull deras bord (Joh 2:13–17). Så ”kastade han ut” detta horiska förgårdsväsen, som gjort hans ”faders hus till ett marknadshus”. Och *väsentligen* eller *till andemeningen* på samma sätt ska tempelfolket skoningslöst angripa och utkasta vår statskyrkas världsandliga eller horiska förgårdsväsen.

Och se, med vilken glödande skärpa han kastar ut horeriet även ur judarnas förgård. Likt en förfärande åska ljuder ett 8-faldigt ve över ärkehoreristerna, de skriftlärde och fariséer. Han går dem inpå livet och avslöjar dem i grund, liknar dem vid vitmenade gravar fulla av de dödas ben och allt slags orenlighet, kallar dem skrymtare, blinda ledare, myggsilare och kamelsväljare, dårar, dråpare, ormar, huggormars avföda, djävulens och ”helvetets” barn (Matt 23; Joh 8:41, 44). – Se där Kristus-Kopparmannen med den himmelska mätstången, obeveklig i förstabudskravet och omutlig i domen!

Dessa hårda domar var det eviga evangeliets kopparhårda dom över förstabudshorerister. Sådant är Jesu Kristi milda och frälsande budevangelium till dess *kopparsida*. Dess skärpa är oändligt starkare än Sinaiskärpan.[†] Men vart har evangeliets skärpa tagit vägen? — Den har försvunnit ur den horiska kristenheten tillika med det försvunna första budet, som man bannlyst ur evangelium. Och lägg märke till att Kristus

* Om upplösning av ond ande se Andens Lag sid 145 f, pdf Kap 4 sid 22 f.

† Se Andens Lag sid 289 f, pdf Kap 5 sid 44 f.

med dessa förskräckliga domsord, benämningar och tillmälen angrep *själva personen* hos sina fiender, nämligen så långt som denna person var horeristen. Just så ska förgården ”kastas ut”. Själv personen-horeristen ska skoningslöst avslöjas, angripas och kastas ut, ty just i denna person bor horerigårdens ”livsväsen”, d.v.s. dödsväsen. Men då blir det ett fasligt gallskrik i horeristhopen om ”brutalitet och kärlekslöshet”. Personen är angripen och smäddad, säger man. Det finns nämligen ingenting som horeristerna är så rädda om som personen-horeristen, ty i den har horerikyrkan sitt ”livscentrum”.

Men vad vann Kristus med sitt skoningslösa utkastande av den judiska horerigården? Lyckades han att utrota denna gård? Ingalunda. Inför detta horiska släkte stod han vanmäktig och kunde bara gråta över det. Ärkehoreristerna ryckte folket med sig, och Kristus fick bara stå och se på. Men *ett* vann han dock över detta släkte. Genom det oavslåliga lidandet vid upplösningen av den horiske anden, som överallt trängde in på honom och in i honom, gjorde Gud hans profetpanna hård som diamant (Hes 3:9). Och denna hårda panna satte han så hårt mot horeristernas hårda pannor (v. 7), att han drev dem in i förhärdelsen och påskyndade deras mognad i det onda, likasom fordom Hesekiel och Jesaja (Jes 6:8–10).

Men vann han inte något mer med sitt ”brutala och kärlekslösa” utkastande, som antikristerna kallar det? Jo, beträffande sig själv vann han det, att han frälste sin själ. Ty hade han inte avslöjat, angripit och kastat ut horeriet, som han överallt såg och led av i sin upplösande ande, då hade den horiske anden satt sig fast i hans ande – och han hade förlorat sin själ.

Men vann han inte mer? Jo, han vann även det, att han genom dessa skarpa och klara gränslinjer mellan horerigårdarna å ena sidan och Guds heliga förgårdar å andra sidan räddade dessa senare åt sin tids tempelfolk, så att detta folk kunde fostras i dessa gårdar, mitt under det att hela det horiska släktet gjorde dem till horerigårdar åt sig. Så mognade ”Simeoner” och ”Hannor” till nytestamentliga tempelmänniskor i *samma förgårdar*, där det horiska släktet mognade till de djävulsbarn som förde Kristus på korset.

På samma sätt tempelfolket under statskyrkoskedet. Gud kräver inte av det att kunna utrota statskyrkans horerigård, utan bara att det ska oförskräckt och med risk av förföljelse och ihjälpinande skoningslöst avslöja, angripa och utkasta denna. Här krävs det eviga förstabudsevangeliets koppardräkt och diamantpanna gentemot horeristernas gudeliga djävulskoppar och djävulspannor. Med denna rustning av Gud förs de förhärdade kyrkohoreristerna allt djupare in i förhärdelsen och mognar skyndsamt för sin dom.

Härmed vinns också det, att tempelfolket frälser sina själar. Ty kastas inte horeriet *ut, ut*, så tränger det *in, in* i dem och sätter sig fast i dem till själarnas undergång. Att inte angripa lögnen är att utlämna och prisgiva sanningen åt denna, och därmed är man sanningens förrädare. Allt horeri som av feghet inte ”kastas ut”, det går in i den fege och dödar hans själ.

Och så vinnes även det att tempelfolket håller gränsen skarp, tydlig och klar mellan statskyrkans horerigård och Guds ofördärvade förgård,

så att antalet av förstlingar kan i varje tid tas ut ur horerigården och förstabuds-mässigt fostras till pingst-tempelfolk. På detta sätt kan härliga tempelmänniskor fostras i samma Guds förgård, som det horiska statskyrkosläktet gör till en horerigård åt sig. Och sannerligen, det har funnits och finns ännu många ”Simeoner” och ”Hannor” i statskyrkan. De är hennes tempel innanför hennes horerigård.

Men det är förskräckligt, vad de flesta troende i statskyrkan försummar utkastandets stränga och heliga plikt. Men så är de också vad de är: i grunden ingenting annat än efesinska, pergameiska och tyatiriska halvhorerister, som fladdrar i kyrkligt gåpå-väsen och håller vänskap med Nikolaiterna och har fördrag med Isebel. Dessa halvkristna ivrare vållar Guds tempel stora skador, ty de suddar ut gränsen mellan Guds kyrka och hedningarnas kyrka eller mellan solkvinnan och skökan. Ja, detta ofta ända därefter, att de inte vill höra talas om att det finns någon hednakyrka i statskyrkan, fastän den allra största delen av denna folkkyrka inte är något annat än hedningarnas förgård, en straffkyrka för vårt folk på grund av ohörsammad ”Ansgarspredikan”. Och därför bör tempelfolket, i koppardräkt och med diamantpanna, skoningslöst avslöja och utkasta även dessa halvhorerister, alldeles som mätaren på Patmos gjorde, då han avslöjade och utkastade dem alla, till och med det härliga och på allt gott så rika Efesus, och ställde dem under domen: ”du har fallit, om du inte omvänder dig, skall jag komma över dig”.

Det är sorgligt att se grånande män och kvinnor, som kunde varit nytestamentliga ”Simeoner” och ”Hannor”, ”Abrahamer” och ”Saror”, stå där så tomma och torra och klänga sig fast vid statskyrkan, slående den ena armen kring ”Jesus” och den andra omkring ”Isebel”.

De kunde ha varit strålande och vägledande fyrbåkar i det nu inbrytande världsmörkret, men de står där som ynkliga dankar på predikstolar och annorstädes, slocknande lampor som sprider ett kvävande os.

Däremot ser man hos dem som mäter och bygger Guds förstlingsförgård och förstlingstempel, och som oförskräckt under störsjöar av hat och förföljelse, angriper och utkastar statskyrkans lagstadgade och lagskyddade horeri, att de frodas som träd vid vattubäckar.

Tempelfloden från tempelkällan under Guds och Lammets tron tar sig väg genom sådana tempelmänniskor i allt ymnigare flöden ju äldre de blir, och vattnar hedmarken och gör havet friskt och sunt.

Slutligen lägger vi märke till att på himlens mitt svävar inte bara predikoängeln nr 1, som för alla folk predikar det första budet som ”ett evigt evangelium” genom vilket både förgård och tempel byggs, och predikoängeln nr 2, som säger oss att trots denna predikan går ändå alla dessa folk druckna i hedningarnas förgård – utan där svävar också den 3:e predikoängeln, den fruktansvärda **utkastaren**. I dessa ord, de fasansfullaste koppar- och diamantord i skriften, drar han upp gränsen mellan templet och hedningarnas gård där vilddjuret ställer och styr:

”Om någon tillber vilddjuret och dess bild och tar emot märket på sin panna eller hand, då ska han själv få dricka av Guds vredes vin som

oblandat hålls i Guds vredes bågare. Han ska plågas i eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet. Röken från deras plåga stiger i evigheters evighet. De har ingen ro vare sig dag eller natt, de som tillber vilddjuret och dess bild och som tar emot märket med dess namn. – Här visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus” (Upp 14:9–12).

Ja, med en så fasansfull hotelse uppdrar denna himmelska utkastare gränsen mellan de heliga som tillber Gud i hans tempel, och de druckna som tillber vilddjuret i horerigården. Men statsskökan, det djävuls- och helvetesbarnet, söker alltid och av alla krafter att utplåna den gränsen.

Och därvid är de för kristendom och kyrka så nitiska halvhoreristerna eller halv-kristna hennes yppersta medhjälpare. *Sanningens farligaste fiende är halvsanningen under helsanningens sken.*

4.

Nutidsrörelse i vår hednaförgård

I vår tid klagar kyrkarkerna över att de förlorat makten över folket. Ja, det svenska folket vill inte längre tjäna som ridhäst och hädelsekamp åt statsskökan, utan det börjar kasta av henne.

Riksdagens andra kammare, som representerar de breda folklagren, vet mycket väl hur det är beställt med hennes folkuppfostran, och börjar gå henne inpå livet för att klä av henne och kasta henne i konungaelden. Där hamnar hon till sist, när hennes tid är ute och hennes syndamått fyllt.

Att den första kammaren vill ha den i purpur och scharlakan klädda herrskapsdamen kvar är ju naturligt. Hon har alltid varit de maktägandes, de rikas och de storas hjälp till att hålla de förtryckta, de fattiga och de små i ”förföradhet” med sin orättvisa lott. Därför, när skökan faller en gång, så är det just de maktägande, rika och stora, som begråter henne, under det att himmelen, alla heliga, apostlar och profeter fröjdar sig över hennes rättvisa dom (Upp 18:9–20).

Att flertalet i kyrkomötena inte finner det skamligt och förödmjukande att stå och bocka inför den världsliga tronen för att lämna högsta styrelsen över Guds hus åt den världsliga överheten och därmed åt vilddjuret, det är ju helt naturliga ting för en världs- och hednakyrka.

Det har nu uppstått en rörelse i förgården. Det är glädjande. Men det är ledsamt att namnet gör den misstänkt, för den kallar sig en ”kyrklig rörelse”. Och det innebär att statskyrkan, som till största delen är världs- eller hednakyrkan, sätter sin prägel på den.

Alla hennes nära 3 000 präster mobiliseras för att handha och leda denna rörelse. Men största delen av dessa präster är blinda ledare, ty de är antingen helvärldsliga eller halvvärldsliga d.v.s. antingen helhorerister eller halvhorerister, och bara en liten del är ”Smyrnenser” och ”Filadelfier” som håller måttet, *det enda* som mätaren på Patmos godkänner.

Dessa många präster är obekanta med ”lagen om templet” och följaktligen oförmögna att leda en kristlig rörelse.

Deras mål med rörelsen kan alltså inte vara att mäta och bygga Guds tempel, som de i sin horiske ande hatar och söker utrota, utan deras mål

är att återvinna makten över folket, sådan denna makt var i "Fädernas kyrka", som till största delen var Fädernas sköka på den då fullt lydiga hädelsekampen.

Denna statskyrkliga rörelse är alltså, i stort sett, ingenting annat än statsskökans självbevarelsedrift för att rädda livet och få sitta kvar på kampen. Också kan hennes präster inte *stå*, utan de måste *rida*, *bäras* av statsdjuret, denna världens ande. Att stå i Guds Ande gentemot världsanden är för dem absolut omöjligt. Betraktade från Smyrna- och Filadelfiaståndpunkt är de andliga odågor, även då de är så lärda på papperet att de är både teologie och filosofie doktorer. Många av dem står och blänker med härligheten utanpå bröstet, kraschaner och ordnar, som är belöning för utmärkt horeri och trolleri. De skulle inte kunna bli antagna till predikanter i den sämsta småkyrka. Men i statskyrkan duger de, särskilt till herrskapspräster; och där mår de gott, ty de bärs, närs och skyddas av statsdjuret. Undra då på att de nu uppbjuder alla sina krafter för att rädda statskyrkan.

Lyssna till grundtonen i denna kyrkliga rörelse. Vilken förfärande brist på "lagen om templet", som ställer människan på toppen av berget med offrad själv-Isak, jord-Isak, värld-Isak och statssköko-Isak!

Lyssna. Vilken ödesdiger brist på den himmelska mätstången! Kyrkostången har trätt i hennes ställe.

Lyssna. Vilken skamlig brist på statskyrkans utkastande som hednakyrka och horerigård! Vilket djävulskt trots mot den himmelska befallningen: "*Kasta förgården ut, ut, och mät den inte!*"

Lyssna. Vilken brist på evangelisk koppardräkt och evangelisk diamantpanna gentemot det folkfördärvande horeriet! Men vilken rikedom på satanisk koppardräkt och satanisk flintpanna mot sanningen om statskyrkan eller horerigården, alldeles som hos flint-horeristerna på Kristi tid.

Lyssna. Hör, hur tyst, hur hemskt tyst det är med det första budet som "ett evigt evangelium", det enda personligt frälsande evangelium som finns i himmel och på jord! Här har vi den hemska trolldomen, som "förvillar alla folk". Och här skyr trollkarlarna i kapp och krage inga medel och ingen möda för att hålla trolleriet vid makt, ty utan trolldom och folkförtrollning kan ingen statskyrka bestå.*

Det måste hållas tyst med förstabudsevangeliets. Ty ljudet i Andens och kraftens bevisning i den kyrkliga rörelsen, då fick denna rörelse en riktning "*till Gud och ingen annan*" och då blev den en tempelrörelse, som sannerligen inte fördrog statsdjurets förmynderskap i andliga ting, utan stod i Anden på toppen av berget högt över djuret, paddan, skökan och trollet. Men en rörelse "*till Gud och ingen annan*" vill horeristerna för liv och död inte veta av annorlunda än i huvudet och på papperet, ty den störtar ohjälpligt deras kyrka. Och därför håller de rörelsen i en skarp och obeveklig riktning mot – "kyrkan, kyrkan, kyrkan".

Det får alltså inte gå ut på att sätta människorna i en fullgod förstabudsställning till Gud på Smyrna- och Filadelfiavis, ty det blev horerikyrkans död – utan det ska gå ut på att sätta dem i en fullgod förstabudsställning till kyrkan, så att de älskar henne av allt hjärta och all själ. Statskyrkan är horeristernas Gud.

Lyssna till dessa massor av predikningar och föredrag i den kyrkliga

* Om den kristna trolldomen se Andens Lag sid 999-1018, pdf Kap 10 sid 51-62.

rörelsen. Vilken vidrig röra av nåd och värld, sanning och lögn! Vilken mästerlig trolldom och folkförvillelse! Inte är det kristendom från toppen av berget som förkunnas i de flesta kyrkor i vårt land. Nej, det är kristen hedendom. Det är evangeliskt-lutherskt padderi i sumpen. Då det ringer tillsammans i vårt land så är det i stort sett ingenting annat än sammanringning till kyrkligt horeri.

Lägg märke till den massa av kyrkliga skrifter som nu översvämmar vårt land. Vilken folkfördärvande flod av världskyrkokristendom och världskyrkopolitik, som frälser och stadfäster horeriet! De för inte den himmelska stången – utan kyrkostången med påskrift: ”Kyrklig, kyrklig, kyrklig!”

Betrakta de kyrkliga tidningarna. Samma förfärande förstabudsbrister, samma vidriga ormrökar kring förstabudsevangeliets, samma ödesdigra kyrkoförgudning! De är i stort sett ingenting annat än tidningar för kyrkohoreri och prästgift. Men så är det ju helt naturligt, att en svensk kyrkotidning är en svensk sköketidning och en kloak för präst-etter.

Betrakta de kyrkliga mötena. Vad är det som bär upp? Jo, en hänförelse, men i stort sett inte en hänförelse för Morias och Sions övervärldsliga tempelhöjd och fädernesland, utan en hänförelse för fäderneskyrkan och fäderneslandet härnere. Ack, man har ingen aning om pilgrimskapet och främlingskapet i fäderneslandet härnere, som är Abrahams elds- och klo-Kanaan, för alla Abrahams barn. *

Man är kyrkofolk, men inte det tempelfolk som är Kristi dödsdömda och dårar, ett skådespel för både änglar och människor, världens avskum och allas avskräde. (1 Kor 4:9–13)

O, så lågt denna rörelse står, så himmelsvitt den är skild från en tempelrörelse! Den har ingen aning om vad fullgod kristendom är, ingen aning om smyrnensisk och filadelfisk förstabudsståndpunkt, som är *den enda, den enda, den enda*, som den himmelske mätaren godkänner.

Men har då denna rörelse inte någon nytta med sig? Jo, för fäderneslandet härnere. Den tämjer folkdjuret i någon mån och har alltså någon nytta för det jordiska samhället. Och därför är den så kär för alla dem som ha sitt fädernesland härnere, och som är vana vid att få himmel och jord, kristendom och värld så fint hopblandade i statskyrkans horerigård. Men hela detta kyrkliga verk efter horeristångens mått faller under förgängelsen, ty allt som inte lyder ”lagen om templet” står under förgängelsens lag.

Men har den då inte någon annan betydelse? Jo, förvisso. Statskyrkans tempelfolk söker att använda sig av denna i och för uttagning av ”förstlingar” eller för rekrytering av ”den heliga kvarlevan”.

Också hör vi här och där fulltoniga röster från toppen av berget och skarpa koppar- och diamantstämmor, som sätter rätt kurs och varnar för de avvägar på vilka man så allmänt slår in.

Dessa fullgoda män och kvinnor kommer att fostra en tempelskara.

* Se Andens Lag sid 535-540, pdf Kap 8 sid 11–14.

Och en sådan är särdeles behövlig i vår tid som en hälsosam motvikt mot den massa av ytlig kristendom, som finns både i statskyrkan och i småkyrkorna. Och man bör inte begära att den ska vara fullgod på en gång. Och detta så mycket mindre som det nu är svårare än någonsin att fostra tempelfolk i statskyrkan. Ty särskilt halvhoreristerna är nu alldeles yrgalna i att ränna med kyrkostången för att få allting ”kyrkligt” först och främst och för att framför allt frälsa statskyrkan.

De griper efter stora folkmassor, kvantiteten är för dem huvudsak, kvaliteten en bisak. Det är folket-ridhästen de griper efter, ty utan den är de förlorade. Därför läggs huvudvikten inte på tempelkyrklighet, utan på statskyrklighet som är djurkyrklighet.

Och därtill kommer den rationalistiska modernismen, som är en väldig vält av fariseisk gravruttenhet under vetenskaplig vitmening. Den har i vida kretsar tagit hand om den kyrkliga rörelsen och fördärvar den totalt, ty den har i grunden ingen kristendom alls. Den står väsentligen på samma okristliga ståndpunkt som den teosofiska herrskaps- och hednakyrkan på Visingsö.

Och så blir det mycket svårt att fostra ”Smyrnenser” och ”Filadelfier”, *de enda* som Herren godkänner – och som är templet, det ena och enda på berget, högt över allt slags mångkyrkeri och partiväsen, segervinnarna på kristallhavet, syskonskaran ur alla kyrkor.

Ja, sådana är det nu svårt att fostra i statskyrkan. Den klagan blir allt allmännare och starkare. Ty horerikyrkan fostrar inte för templet, utan bara *för sig* och fördärvar själarna med kyrkligt horeri och partisinne, sänker dem ned i detta låga och lumpna väsen som inte kan av hjärtat trycka hand med en broder och syster ur småkyrkorna, utan lever i kyrklig avundsjuka och i åtminstone hemligt utrotningskrig mot allt som inte stämmer in med statskyrkostången.

Så nedsmutsas och fördärvas väckta själar i tusental i den kyrkliga rörelsen. Horerikyrkan ska ha dem allihop, om templet är det inte tal, Gud får inga med.

Men vad säger skriften? Jo, den anbefaller ingen utkastning av kyrkosamfund, utan bara utkastningen av horerigården i dem alla, inget annat utrotningskrig är solkvinnans krig mot skökan i alla kyrkor, ingen annan ”partispanning” än nasareerpartiets spänning på liv och död mot horeristpartiet i alla kyrkor.

Det lär finnas omkring 400 kristna kyrkosamfund på jorden. Men vår text sammanslår dem alla till dessa två: ”Guds tempel och hedningarnas förgård”. Mellan dem står striden.

Denna år efter år tilltagande svårighet att kunna i statskyrkan fostra ”Smyrnenser” och ”Filadelfier”, och den år efter år tilltagande invasionen av de antikristiska demonbarbarerna från östern, vilka med laga rätt styr och ställer i statskyrkan för att göra henne till ”sin boning” – detta tyder på, att Guds folk kanhända snart måste även i yttre mening gå ut ur statskyrko-Babel för att kunna mäta och bygga Guds tempel. *

* Om ”den kyrkliga rörelsen” har vi talat även i boken ”De sju domstolarna” sid 55–63.

Alltså, ni tempelmänniskor, vänta er inte stor vinst för *templet* av den kyrkliga rörelsen, ty den är i stort sett ingen tempelrörelse med ”lagen om templet” som rörelsekraft, utan den är en förgårdsrörelse med kärlek till världen och världskyrkan som rörelsekraft.

Låt er inte förvillas av dess myndighet, pösighet och framgång. Den halv- och helhoriska kyrkohopen kommer givetvis att följa den med jubel. Ställningen i en statskyrka är väsentligen alltid samma som på Kristi tid. Horeristerna ryckte folket med sig och korsfäste Kristus. Så blir alla hans lärjungar, ”oljans söner och döttrar”, andligen korsfästa i samma kyrko-Sodom och kyrko-Egypten, ”där även deras Herre blev korsfäst” (Upp 11:8).

Sjung inte om ”Fädernas kyrka” som vår mönsterkyrka, ty därtill duger den alldeles inte. Nu grips vårt folk av antikristiska avgrundsmakter som *ingen* statskyrka kan hejda. De tvärtom gör den till sin boning och styr och ställer i den, som vi ju ser. Och kyrkans myndigheter står maktlösa och handfallna inför den hemska invasionen från östern. Just i statskyrkan möts nu tempelfolket av den stora världsfaran, de antikristiska folkmassorna för vilka hon står lagligen öppen.

Nej, skriv en sång om byssuskyrkan, byssuskyrkan, och sjung om den. Ja, sjung om den. Hon kommer med apostolisk ande och apostoliska kraftgärningar som slår människorna med helig häpnad, som fordom under pingsttiden i Jerusalem.

Och snart ska vi få se byssuskvinnans förelöpare. Ja, redan nu skymtar vi någonting i den vägen. Det flammar här och där en förstabudseld i vårt land, en alltsåsäljandets och alltförsakandets tempeleld, om vilken de argaste antikrister redan har sagt: ”Bryter den elden ut, då står vi vanmäktiga.”

Ja, Moria börjar att ur alla kyrkosamfund bestigas av män och kvinnor, klädda i himmelens byssus, ”det glänsande och rena”, hjältemän och hjältekvinnor, som kastar bort jorden och världen och alla dess ting och hela sin bekväma och härliga samhällsställning för att offra sig *helt, helt* åt Gud och vårt folk och åt den lidande Människosonen i hans förtryckta och fattiga bröder och systrar.

Välkommen, du höga och heliga skara! I din hand har Gud lagt vårt folks räddning sedan han ryckt det ur skökans hand. På skådeplatsen träder du fram sedan Babel fått sin rättvisa dom. Floden från tronen, som statskyrkan med sin horiske ande hämmat i sekler, öppnar du över vårt folk så att Israels avund väcks.

Ja, välkomna, ni Harmageddons hjältemän och hjältekvinnor, som intill blods ska bjuda österns barbarer respekt för det eviga förstabudsevangeliem, som statsskökan berövat vårt folk. *

5.

Hednagårdens historiska utveckling

I sin förklaring över vår text anför professor Myrberg följande ord av Löwe:

* Om byssuskvinnan se ”Svar till domprosten Bring”, sid 145–148, pdf sid 76–78 och Andens Lag sid 1179–1189; 1237–1244, pdf Kap 12 sid 29–34; 64–68.

”Templet och de som tillber är ett. Just därigenom blir det tydligen betecknat som ett nytt och nytestamentligt Gudstempel ... Johannes ska utkasta förgården och inte mäta den, emedan den är given åt de hedniska nationerna ... Det ska alltså ju längre desto bestämdare uppstå och bilda sig en tvåfaldig kyrka och församling på jorden genom människornas skuld och den gudomliga långmodighetens och tålmodets i anledning därav fattade rådslut. Den inre förborgade helgedomen med dem som tillber därinne ska som Guds sanna egendom mätas endast med gudomlig måttstock. ... Den förblir orubblig. Men däremot ska sedvänjornas och stadgarnas kyrka ju längre ju mer översvämmas och profaneras av de endast utvärtes omvända folkskarorna, så att hon nästan fullkomligt förlorar karaktären av en sann helgedom. Hon ska med andra ord bli till en masskyrka, vilken större delen är och förblir hedniskt sinnad.”

Ja, så säger Löwe och många med honom, och just så är det. Den historiska utvecklingen går fram på två linjer och genom en ”tvåfaldig kyrka”, nämligen Guds tempel och hedningarnas förgård. Guds tempel är den sanna kyrkohistoriska utvecklingen – hedningarnas förgård är den falska kyrkohistoriska utvecklingen.*

Men horeristerna vill för liv och död inte veta av ”två kyrkor” i statskyrkan, utan endast en kyrka: statskyrkan, som de påstår var den *”i det hela riktiga utvecklingen av Guds församling ända från pingstdagen”*, så att resultatet kan godkännas så som det nu föreligger i vår statskyrka.

Att statskyrkan, denna ”masskyrka”, består till största delen av hedningar åt vilka Gud givit förgården och alltså är en världs- eller hedningekyrka, det vill de inte höra talas om. Nej, hon är ”i det hela en riktig Guds kyrka”.

Och så påstår horeristerna att statskyrkan har kommit till *”genom Guds ledning”*. Ja, det har hon visst och sant, men genom en Guds doms- och straffledning på grund av ”människornas skuld”, som Löwe säger. Så långt som hon är hedningarnas förgård och därmed en förtrampare- och hädelsekyrka så är hon inte en byggnad av Gud, utan av djävulen med Guds tillåtelse, en byggnad som ska kastas ut, ut, som vi sett.

Men att statskyrkan till största delen är en djävulskyrka som ska kastas ut, liksom ”judakyrkan” var till största delen en djävulskyrka som Kristus kastade ut, det går våra horerister inte in på, lika litet som de judiska horeristerna gick in på något sådant beträffande sin ”kyrka”.

Våra horerister har väsentligen samma ”kyrkobegrepp” som horeristerna på Kristi tid. Deras ”kyrka” var den ”riktiga” utvecklingen alltifrån Abraham som de kallade sin fader!! Och när Kristus förnekade denna utveckling och kallade dem djävulens barn, då förde de honom på korset.

Och påven i Rom påstår, att hans kyrka är den ”riktiga” utvecklingen allt ifrån pingstdagen. Och han har låtit döda många tusen av Herrens heliga därför att de förnekade denna utveckling. Och våra horerister har

* I ”Svar till domprosten Bring”, sid 123–130, pdf sid 65–69, har vi framställt denna tvåfaldiga utveckling från synpunkterna av ”solkvinnan och skökan”, vilka är det samma som ”Guds tempel och hedningarnas förgård”.

väsentligen samma kyrkoutveckling som påven, och de har samma sinne som han. Därför blir de alldeles ursinniga då någon förnekar deras ”riktiga” historiska utveckling.

Guds ledning vid statskyrkornas uppkomst och utveckling uttrycker skriften så:

Och vilddjuret fick en mun som talade stora och hädiska ord, och det fick rätt att fortsätta i fyrtiotvå månader. Det öppnade sin mun för att häda Gud, för att häda hans namn och hans boning, dem som bor i himlen. Och vilddjuret fick rätt att strida mot de heliga och besegra dem, och det fick makt över alla stammar och folk och språk och länder (Upp 13:5–7).

Samma ledning uttrycktes även så: *Det (nämligen lammhornsdyret) utövar det första vilddjurets hela makt inför det och får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret (v. 12).*

Och samma ledning uttrycks i vår text så: *Men kasta ut, ut den gård, som är utanför templet och mät den inte, eftersom den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtiotvå månader.*

”Den är given åt hedningarna”. Vad är då det för en Guds gåva? Jo, det är en doms- och straffgåva på grund av folkens ohörsamhet mot apostlarna och mot tusentals gudasända vittnen.

Då världsfolken inte ville bli templet, så *måste* de bli världskyrkan, förgårdskyrkan, straffkyrkan. Då de inte ville tillbe Gud i hans tempel, så *måste* de tillbe vilddjuret i den givna förgården. Då de inte ville dricka Guds förstabudsvin, så *måste* de dricka skökans förstabudslösa vin och ligga druckna med henne i horeri-gården.*

Sådan är *enligt skriften* Guds ledning vid statskyrkornas uppkomst och utveckling. Den är en straffledning och straffutveckling på grund av folkens ohörsamhet mot sina tusentals ”Ansgarier”.

Ock inte förrän folken kommer till en levande insikt om denna sin ohörsamhets månghundraåriga synd och skuld och till en hjärtlig ånger över denna, inte förr kan folken frälsas.

Därför är horeristernas lära om statskyrkans uppkomst och utveckling en fruktansvärd fara för vårt folk. Ja, en verklig nationalolycka. Ty denna lära söver och utplånar synd- och skuldmedvetandet hos vårt folk. På samma sätt som judahoreristernas lära om den ”riktiga” utvecklingen alltifrån Abraham sövde och utplånade detta medvetande hos judafolket, så att varken Johannes Döparen eller Kristus eller apostlarna kunde väcka detta folk. Det måste gå straffvägen till slut, och på den går det ännu. Och på en liknande straffväg håller horeristerna vårt folk.

På samma sätt den romerska påvekyrkan. Alla försök från Guds sida att väcka henne genom gudasända vittnen har strandat mot hennes ”normala utveckling”. Hon har ingen skuld!! – Inte ens Luther kunde väcka henne. Hon bara forskansade sig än mer inom det romerskt ”riktiga och normala”.

Sedd från denna sida av folksövning är alltså horeristernas statskyrka en fruktansvärd förbannelse för vårt folk. Ty så länge folket ligger i

* Se Andens Lag sid 970–976, pdf Kap 10 sid 33–37.

händerna på dessa horerister, kan det aldrig väckas till en genomgripande folksyndakännedom eller till den solidariska syndakänslan och ångern, som är absolut nödvändiga för folkfrälsning. Ty är utvecklingen inte oriktig och falsk, utan riktig och sann, vad blir det då av synden och skulden? Och alltså har vi ingen folkfrälsning att vänta så länge denna horiska stats-, folk- och masskyrka består.

Men en statskyrka har kommit till inte bara genom en Guds doms- och straffledning, utan även genom en Guds tålamods- och långmodighetsledning, som Löwe antyder. Hon är alltså inte bara en straffkyrka, utan även en tålamods- och långmodighetskyrka.

Under hennes skede, som är det månghundraåriga örnvingeskedet, får tempelfolket tid och kraft av Gud att ur världskyrkan uttaga den heliga kvarlevan som är skriven i boken, och föra den upp på toppen av berget. Och där står i denna stund många tusen Abrahamer och Saror, som under sekler uttagits ur den svenska horerikyrkan, Guds tålamods- och långmodighetskyrka. Ja, där står den *sanna* "Fädernas kyrka".

Samtidigt härmed har tempelfolket haft och har ännu otaliga tillfällen att genom förstabudsmässigt liv och förstabudsmässig lära utkasta sanningsfrön i kyrkohedningarnas hjärtan. På detta sätt har i vårt land åstadkommit en folkuppfostran, som i folksållningens tid ska visa sig vara större än vi nu tror. Och vad betydelse dessa otaliga och odödliga sanningsfrön har för de släkten, som allt sedan Ansgars dagar genom döden ingått i "jordens hjärta", det kan vi fröjdefullt ana då vi besinnar vad skriften menar med folkens frälsning. På folkfrälsningens stora dag ska stora skaror, efter genomgången rättvis dom, tåga fram ur dödsrikets regioner och böja knä för folkens konung tillsammans med alla Abrahamer och Saror, som sådde frälsningens äkta och därmed evigt odödliga frön i deras hjärtan.

Så ska vi en gång få se vilket härligt verk, som Gud utfört genom tempelfolket i hedningarnas förgård, hans tålamods- och långmodighetskyrka.

Alltså ska tempelfolket både i statskyrkan och i småkyrkorna låta statskyrkan vara vad hon enligt skriften är, nämligen en Guds doms- och tålamodskyrka på grund av en allmän och solidarisk folkskuld. *Som sådan har statskyrkan en berättigad tillvaro och ett Guds doms- och tålamodskrav på varje troende människa, ett sanningskrav på ingående i lidandet under denna dom och på tillvaratagande av detta tålamod, ett krav som ingen ostraffat slingrar sig ifrån.*

Och så länge Guds tålamod med henne räcker, så länge kan ingen makt i världen störta henne. Men när hans tålamodstid är slut och hon som tempelkyrka fyllt sin mission i förstlingsfrälsning och folkfostran och som horerikyrka fyllt sitt syndamått i folkfördärv, då faller hon och ingen makt i världen kan hindra hennes fall.

Om man lät statskyrkan vara vad hon är – nämligen just en sådan straffkyrka som vårt folk har förtjänt, och en sådan tålamods- och långmodighetskyrka som det sannerligen inte har förtjänt – då skulle även många tusen rättsinniga världsmänniskor omfatta henne med den sanningskärlek, som Guds dom och tålamod kräver.

Men då nu horeristerna för liv och död inte låter henne vara vad hon

är, utan i fräck obotfärdighet och med vidrig myndighet gör henne till "Guds riktiga kyrka alltifrån pingstdagen" och alltså gör henne till en lögnkyrka, som dessa världsmänniskor lätt genomskådar. Då drivs de till att hata och avsky statskyrkan som en folkförblindande och folksövande skandalkyrka, som ju också är, som vi sett, en verklig nationalolycka.

Och lägg nu märke till profetians fina och starka saksammanhang. Vår text handlar om stats- eller örnvingekyrkan, som sätter huvudprägel på hela kristenheten ända intill Babylons fall och byssuskyrkans framträdande. Och märk nu: omedelbart efter vår text står profetian om de "två vittnena", Guds tempelvittnen (Upp 11:3–13). De betecknar det samma som de "tre predikoänglarna" alltså "Ansgarierna". De är "oljans söner och döttrar", genom vilkas profetia eller oljeord i predikan och skrift Gud bygger sitt tempel, som är det sanna profetdömet eller ande- och oljedömet i motsats till förgårdens andelösa horeridöme.*

Och märk väl: dessa vittnen är "*klädda i säckar*", som alltså är den gemensamma dräkten i olika grader för hela oljedömet eller för alla "oljans barn", det vill säga för tempelfolket.

Säcken är **sorgedräkten** över folksynnen, som dragit stats-, världs- eller straffkyrkan över folken. Den är **martyrdräkten** under denna synd, som gjorde "de heliga" eller oljebarnen "övervunna av vilddjuret" och i århundraden håller dem övervunna. Den är **förskingringsdräkten**, i vilken de kvarblivna och moderlösa ättlingarna går förskingrade i det världsbehärskande sköko- och straffdömet. Den är **fattigdräkten**, i vilken tempelfolket måste dras med en djup andlig fattigdom och svaghet på grund av horerikyrkans utestängande av den apostoliske anden med de apostoliska kraftgärningarna. Den är **botdräkten**, som alla tempelmänniskor är iklädda på grund av det bidrag, som de särskilt före sin frälsning lämnat till den allmänna folkskulden. Och den är den **ställföreträdande botdräkten**, som de bär i Ställföreträdarens spår och i vilken de bär fram hela sitt kyrkohoriska folks synder inför Gud som sina egna synder.†

Säcken är det samma som "*den stora bedrävelsen*", ur vilken de kommer som står inför tronen (Upp 7:14).

Utan säckdräkt på jorden ingen härlighetsdräkt inför tronen! – Men i pilgrimens säck bor också pilgrimens glädje, "*Gläd er alltid i Herren*" (Fil 4:4). Ja, endast i säcklidandets svarta jord växer den sanna glädjens lilja.

Att vara tempelmänniska eller ett oljans barn under statskyrkoskedet är en långt allvarligare sak, än de flesta troende anar. Ty det innebär att – vare sig man står i statskyrkan eller i en småkyrka – stå i denna sexsidiga säck och sörja, lida och göra bot för den ödesdigra ohörsamheten, som tvingat Gud att prisgiva förgården åt hedningarna –

* Om oljedömet se Andens Lag sid 1033–1039, pdf Kap 10 sid 71–75, och om de två vittnena se Myrbergs förklaring över Uppenbarelseboken.

† Om säcken se "De sju domstolarna" sid 62 f. och Andens Lag sid 1210–1215; 1230 f, pdf Kap 12 sid 48–51; 60 f, och om de moderlösa ättlingarna sid 1198–1216, pdf Kap 12 sid 41–51.

sörja, lida och göra bot för statskyrkoeländet, som man sannerligen inte så lätt snor sig ifrån.

Världskyrkan är ett världsöde med ett gemensamt säcköde för alla troende på jorden. Utan säck ingen tempelmänniska i någon kyrka under örnvingeskedet! Utan säck ingen oljeström - bara oljedroppar och oljeskvättar då och då! Därav den betänkliga oljebristen hos flertalet troende i alla kyrkor. Man går inte prästerligt in i folksynden, folkstraffet och folknöden, utan isolerar sig från det hela. Och därmed isolerar man sig ifrån strömmen, som aldrig nedgutes i normala riksfloeden mer än på en enda punkt i vår värld, nämligen i det prästerliga hjärta, som klappar under sexsidig säck.

Bara i säcken kan man se vad statskyrkan är och låta henne vara vad hon är, och enligt Guds vilja dra nytta av henne både som straffkyrka och tålamodskyrka.

Men horeristerna har ingen aning om säcken och vill inte höra talas om den, ty deras kyrka är den "riktiga kyrkan". De är alltför stolta och strama för att krypa in i statskyrkans botsäck. De har ingenting att sörja och göra bot för, utan de rider den glada och styvnackade skökoritten i horeriruset på hädelsekampen. Och deras dräkt är inte säck, utan horpurpur och horscharlakan, ibland med horkraschaner och horordnar.

Men i statskyrkan försiggår inte bara en tempelbyggnad och en folkuppfostran genom Abrahams söner och döttrar, utan även ett förskräckligt folkfördärv genom skökan eller genom horeristerna som vi ofta antytt. Men även här är Guds tålamod och långmodighet med. Han låter horeristerna förhärda och fördärva vårt folk genom skenandlighet och halvandlighet, då det inte hörsammar "Ansgarierna". Därmed drar folket över sig Guds vredes skålar. Och i den 6:e skålens förfärande folk- och världsrevolution i människoandarna övergår det av horeristerna fördärvade skökefolket i det uppenbart antikristiska padd- och demonfolket, som på Harmageddon söker utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga ur vårt land. Till en så fasansfull katastrof leder horeristernas "kyrkohistoriska utveckling", så falsk, förvänd och abnorm är den. – Men här stundar en världskatastrof, den sista och fasansfullaste av alla, då de himmelsstormande antikristiska folken genom skålarnas slutakt trampas i "Guds den Allsmäktiges stränga vredes vinpress" eller – vilket är det samma – slaktas till en måltid åt alla himmelens fåglar (Upp 19:15–21). Där har vi den abnorma utvecklingens hemska slutpunkt. Men där har folken fått nog av både horeristpaddan och antikristpaddan. Nu ser och ångrar de sin mångtusenåriga ohörsamhets synd och skuld. Därmed är folkfrälsningen möjlig. Och nu böjer alla folk sina knän inför folkens konung och tillber honom i 1000 år. Ett så härligt resultat vinner Gud genom sin rättvisa straffdom, som är den heliga och omutliga hämnden, och genom sitt mångtusenåriga tålamod och sin mångtusenåriga långmodighet.

Vårt folk får alltså, i likhet med de andra ohörsamma folken, genomgå hädelsernas alla tre skeden, nämligen dessa:

Som Odens folk hädade det "Guds namn", som är **"Ehjeh" (Jag är)**

genom sin dyrkan av det som inget är.*

Som kyrkohedningar hädar det Guds tabernakel eller tempel genom att spela ”kristet folk” eller tempelfolk, under det att det i hjärta och liv är ett hednafolk.

Slutligen hädar det ”dem som bor i himmelen”, alltså både Gud, hans Son och alla himmelens innevånare, genom sin himmelsstormande antikristendom som redan nu bryter fram med förfärande kraft.†

Så fruktansvärt abnorm är vårt folks utveckling. Ja, den är *hådisk*. På en så hemsk avväg befinner det sig. Och detta på grund av horeristernas folkförblindelse och folksövning. Ty de håller Odens hednaväsen vid makt genom statskyrklig namn-, sken- och halvkristendom. Och de överför detta hednaväsen i det 7:e världsrikets antikristiska hedendom, som nu börjar bryta fram i fasansfulla gestalter.

Människorna står slagna av häpnad och förfäran över de hemska synder och illgärningar, som nu begås i vårt land och i hela den ruttna kristenheten. Och det är löjligt att se, hur man söker förklara dessa gräsliga syndautbrott och råda bot mot desamma.

Man talar om ”många orsaker” till detta onda. Nej, gå till roten – här finns endast en orsak. Liksom roten till allt gott är endast en: det eviga förstabudsevangeliets som lyfter upp människan över jord och värld, så att hon kan stå på jorden och i världen som segervinnare över alla syndamakter och leva tubudsevangeliets i anda och sanning – så finns det endast en rot till allt ont på vår jord: **förstabudslösheten**. Ur den uppväxer allt detta onda. Och vad är då botemedlet? Ingenting annat i himmel och på jord än det första budet som **”ett evigt evangelium”**, vilket ger allt vad det kräver, ger en himmelsk kraft och makt, inför vilken alla syndakrafter och syndamakter är som duntappar. Och inte förrän vårt folk blir ett förstabudsfolk, är det grundligt och för tid och evighet botat för sin förfärande sjukdom, som är *förstabudslösheten*.

Och märk, ni tempelmänniskor, hur man nu i de flesta tidningar benämner dessa förbrytare. Man kallar skolläraren i Mühlhausen för ett ”vilddjur” och en ”djävul”, som dödade hela sin familj, hustru och fyra barn och därtill 16 personer i staden, utan att röja den minsta ånger däröver – han tvärtom fröjdade sig över sina gräsliga brott som han i årtal planlagt och berett sig till. Och man kallar Kumla-mördarna för ”demoner i människogestalt”. Och man talar om de nästan dagliga sedlighetsbrotten mot kvinnor och barn som ”omänskliga och djävulska gärningar”.

Se, där vidrör man, ofta utan att veta det, en djup och hemsk sanning, nämligen den demoniska invasionen. Förstabuds-Eufrat har torkat ut så att väg är beredd för konungarna från östern. Och nu kommer de i spetsen för avgrundens härar och börjar ta den förstabudslösa kristenheten i besittning. Det är dessa avgrundsmakter som uppenbarar sig i de omänskliga och djävulska brott, som nu nästan dagligen skakar vårt folk. Och vad det lider, ska vi få bevittna besattheter av alla slag eller demoniserade människors framfart i grövre och finare gestalter

* Om namnet Ehjeh se Andens Lag sid 742–760, pdf Kap 9 sid 42–53.

† Om hädelsernas hemska världshistoria se Myrbergs förklaring över Uppenbarelseboken sid 208.

och i sådan mängd, att det blir ett riktigt helvete i vårt land. *

Ja, nu ser vi vart horeristernas ”riktiga kyrkohistoriska utveckling” har fört oss. Det svenska folket har genom deras förstabudslösa evangelium blivit genomruttet av förstabudslöshet och lärt sig att leka med demonerna under lammhornens förklädning, och nu rusar de in och tar makten. Ja, vårt folk har i statsskökans hand blivit en statskyrkovulkan, vars förfärande syndautbrott och demoniska flammor säger oss, vad som bor därinne och vad vi har att vänta när det stora och allmänna utbrottet sker.

Det ska uppstå och bilda sig en tvåfaldig kyrka, nämligen tempelkyrkan och den hedniska masskyrkan, säger Löwe.

Ja, så är det. Vi har två kyrkor i vår statskyrka, tempelkyrkan och hednakyrkan, som vi sett. *Och i enlighet därmed har vi också två läror i vår statskyrka, nämligen tempelläran och horeri- eller hednaläran.*

Ta t.ex. rättfärdiggörelsen. Vi har två sådana i den lutherska kyrkans bekännelseskriter, nämligen tempelrättfärdiggörelsen och horeri- eller hednarättfärdiggörelsen. Den förra står i den bekännelseskriter som kallas Schmalkaldiska Artiklarna, den senare i den som kallas Konkordieformeln.

Schmalkaldiska Artiklarna har Luther författat. Där har han skrivit sin rättfärdiggörelselära. Och den lyder så:

*”Vad jag hittills alltid och stadigt har lärt om rättfärdiggörelsen kan jag inte till den minsta del ändra: **nämligen att vi genom tron** (som Petrus säger) **får ett annat, nytt och rent hjärta och att Gud för vår medlares Kristi skull håller oss för alldeles rättfärdiga och heliga.** Och fastän synden i köttet inte är alldeles borttagen eller död, så vill dock Gud inte tillräkna oss den eller komma ihåg den”.* †

Detta är den lutherska tempelkyrkans rättfärdiggörelse, som är ett med nyfödelsen. Den innehåller ”ett annat, nytt och rent hjärta”, som en Guds skapelse eller födelse. Vad är detta hjärta? Jo, just **tempelhjärtat i vilket Gud har sin bostad** och tron, just **förstabudshjärtat** som håller förstabudssynden eller horeriet långt borta och som alltså kastar förgården ut, ut. Sålunda är denna rättfärdiggörelse horeriets eller hednaväsendets ohjälpliga död. Så precis på prickén träffade Luther det bibliskt rätta i fråga om rättfärdiggörelsen.

Detta nya och rena tempelhjärta kommer till stånd ”*genom tron*”, säger Luther. Det är den rättfärdiggörande eller rättfärdigfödande tron. Och den beskriver han ofta som den förstabudsfullbordande tron. Så t.ex. i dessa ord:

”Tron fullbordar det första budet och därmed lätteligen alla andra bud”. ‡

Se, där har vi den lutherska *tempelkyrkans* tro. Och vad är den? Jo,

* Om demoninvasionen från östern se ”Guds Vredes Skålar” sid 95–104, pdf sid 47–52, och Andens Lag sid 1039–1061, pdf Kap 10 sid 75–89.

† Om Luthers rättfärdiggörelse se Andens Lag sid 589 f., 657 f., pdf Kap 8 sid 43 f., 84 f., och jfr sid 428–443, pdf Kap 6 sid 65–74.

‡ Se Andens Lag sid 628–635, pdf Kap 8 sid 66–71. Om trons rättfärdighet enl. Luther se sid 576–596, pdf Kap 8 sid 35–48. Om trons avlelse och födelse se sid 540–563, pdf Kap 8 sid 14–27.

just den Abrahamiska **tempeltron**, som genom Isaksoffret fullbordar det första budet och ställer människan på toppen av berget, ”och därmed lätteligen fullbordar alla andra bud”. Denna gudafödda tro, som är ett med det gudafödda hjärtat, håller horeriet långt borta eller kastar förgården ut, ut, och är alltså horeriets eller hednaväsendets ohjälpliga död. Så precis på pricken har Luther träffat det bibliskt rätta i fråga om tron.

På denna tempelhöjd stod Luther, en av världens väldigaste Abrahamer. På denna höjd har han ställt sin tempelkyrkas tro och rättfärdiggörelse och därmed gjort dem till höga och heliga förstabudsting.

Luther har, likasom Kristus, hängt allt på ”de tu buden” eller ”Andens lag” och framför allt på det första budet som är ”lagen om templet”, alla Guds otaliga lagars grundlag.

Luther hängde alltså frälsningen på det första budet. För honom var det personligt frälsande evangeliet inte budlöst, utan just det budfulla förstabudsevangeliets från himmelens mitt.

I Luther, den kerubiske förstabudsörnen, slog den förste predikoängeln sina väldiga vingslag över många länder och folk och ryckte dem ur det romerska djurets klor. Den obetvingliga kraften hos Luther var det eviga förstabudsevangeliets överjordiska och övervärldsliga kraft, alla Guds vittnens kraft.

Vi har nu talat om den lutherska *tempelkyrkans* tro och rättfärdiggörelse och övergår nu till den lutherska *horerikyrkans* tro och rättfärdiggörelse.

Redan under Luthers tid inträdde ett betänkligt horeri- och hednafördärv både i liv och lära i den lutherska kyrkan. Däröver klagar han bittert i t.ex. dessa ord:

”Nu finner vi vid läran förnämligast detta fel, att fastän några predikar om tron, genom vilken vi ska bli rättfärdiga och saliga, så ges dock inte nog tillkänna *hur* man ska komma till tron, *så att nästan alla försummar ett stycke av den kristna läran, utan vilket ingen kan förstå vad det är eller heter att tro*. Kristus säger i Luk 24:47: vi ska predika sinnesändring och syndernas förlåtelse. Men nu talar många endast om syndernas förlåtelse och säger litet eller inget om omvändelsen, fastän utan denna ges ingen syndaförlåtelse, vilken ej heller kan förstås utan omvändelse.

Därav kommer folk i den inbillningen att de har allaredan fått syndernas förlåtelse, och blir säkra och ofruktsamma. *Detta är då en större villfarelse och synd, än alla de förra tiders villfarelser, så att man sannerligen må frukta det Kristus säger i Matt 12:45, att det sista blir värre än det första.*” *

Här klagar han alltså över en sådan förfälskning av hans tro och rättfärdiggörelse, att människorna genom denna blir ”*säkra och ofruktsamma*”. Se, här har vi det lutherska horeriet i liv och lära. Och det var redan på hans tid så allmänt att ”*nästan alla*” var angripna därav.

Alltså hade Luther inte många med sig på toppen av berget, och det har han inte heller haft sedan dess.

* Se Andens Lag sid 643 f., pdf Kap 8 sid 76 f.

Morialutheranerna är få i den kyrka som falskeligen kallar sig luthersk. * Detta horeri- och hednafördärv i liv och lära tog en förskräcklig fart efter Luthers tid. Och omkring 30 år efter hans död satte detta fördärv en bedrövlig frukt i en ny bekännelseskraft: Konkordieformeln. I den förkastas Luthers tro och rättfärdiggörelse. Tron görs till ”ett blott och bart medel och verktyg” – ett mellanting mellan gott och ont.

Och rättfärdiggörelsen skiljs från nyfödelsen och görs till en rättegångsaffär som försiggår utanför människan, och som alltså förväxlas med den allmänna världs rättfärdiggörelsen. †

Alltså: en fullkomlig frälsning genom en förstabudslös tro och en förstabudslös rättfärdiggörelse!! Se, det är en äkta horeri- och hädelsefrälsning, och den är den lutherska horeri- och hädelsekyrkans frälsning.

Bättre kan kyrkohedningen aldrig begära än att få vara frälst *utan* Isaksoffret, *utanför* berget, *utanför* det första budets horeridödande läggning i hjärtat och skrivning i sinnena.

Också är denna horlära obeskrivligt dyrbar för den lutherska horkyrkan. Den är just hennes kyrkliga lärostång. Med den har horeristerna ett fasligt bestyr. Med den mäter de tron, så att den för liv och död inte får innehålla det första budet eller vara förstabudsfullbordande. Med den mäter de rättfärdiggörelsen, så att den för liv och död inte får innehålla ”ett annat, nytt och rent hjärta”.

Det är denna lära som horeristerna kallar den ”evangelisk-lutherska kristendomen”. Den är just horstängen, som håller det första budet långt borta från tron och rättfärdiggörelsen. Ja, just den hemska hädelsestängen som lägger den personliga frälsningen *utanför* Guds första bud, där den i tid och evighet aldrig ligger, ty därutanför härskar förstabudssynden eller horeriet.

Men denna hädelselära kommer hädelsekyrkan att behålla under hela sitt hädelseskede, som är statskyrkoskedet – ty utan hädelselära kan ingen hädelsekyrka bestå.

Konkordieformelns förfallna kristendom har prof. Myrberg behandlat i en bok, som heter: ”Den bibliska teologien och hennes motståndare”. ‡ Där har han påvisat det efterlutherska förfallet och avfallet från Luther och visat att denna frälsningslära, med vilken man skryter så omåttligt, är alldeles inte bättre än den romerska påveläran, utan tvärtom. Inför fromma katoliker måste en tempel-lutheran slå ned ögonen och skämmas för den evangeliska skojareläran i den lutherska hädelsekyrkan.

Märk alltså, ni lutherska tempelmänniskor, att likasom vi har två kyrkor i vår statskyrka, nämligen tempelkyrkan och horeri- och hädelsekyrkan, så har vi där också två frälsningsläror, nämligen tempelläran och horeri- eller hädelseläran.

* Om vår nuvarande ärkebiskops med fleras rätta ställning i rättfärdiggörelseläran se ”Svar till domprosten Bring” sid 136–138, pdf sid 72–73.

† Om trons och rättfärdiggörelsens förfalskning se Andens Lag sid 643–670, pdf Kap 8 sid 76–92. Om den allmänna världs rättfärdiggörelsen se sid 324–428, pdf Kap 6 sid 1–65.

‡ Den står också införd i Bibelforskaren för 1892 sid 177–291.

Denna senare lära hör med till vår hednakyrkas historiska utveckling. Likasom denna statskyrkas historiska livsutveckling är alldeles förvänd och hädisk så är också hennes läroutveckling alldeles förvänd och hädisk. Och följaktligen varken kan eller får en statskyrka, åt vars hednamassa Gud prigsivit kristendomen, vara en auktoritet i lärofrågor. Ty så långt som hon är hedningarnas förgård, så hör det till hennes väsen att vanhelga och förvända, profanera och förtrampa kristendomen. Och det gör hon med alla läropunkter, som hon förvandlar till vilobäddar för den gamle Adam.

Så är de flesta predikningar i vår statskyrka, då de ses från toppen av berget, ingenting annat än horeri- och förtrampningspredikningar. Bara i ett fåtal kyrkor står prästen på Morias topp med offrad själv-Isak, värld-Isak och statskyrko-Isak.

Alltså ska ni tempelmänniskor skoningslöst och energiskt. Ja, i koppardräkt, och med diamantpanna, kasta hädelse läran ut, ut, tillika med hela hädelsegården och alltså hålla gränsen mellan tempelläran och förgårdsläran skarp, tydlig och klar, och detta vid vite av del i skökans plågor om ni tar del i hennes synder. Ja, vid vite av plågan i eld och svavel i heliga änglars och Lammets åsyn i evigheters evigheter.

”Här visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus”. (Upp 14:12)

Löwe säger i de anförda orden, ”att det ska ju längre desto bestämdare uppstå och bilda sig en tvåfaldig kyrka, nämligen Guds tempel samt sedvänjornas och stadgarnas kyrka, och att denna senare ska ju längre ju mer översvämmas och profaneras av de endast utvärtes omvända folkskarorna, så att hon nästan fullkomligt förlorar karaktären av en sann helgedom. Hon ska med andra ord bli till en masskyrka, i vilken större delen är och förblir hedniskt sinnad.”

Detta är en rätt syn på saken. Det är en sida i den verkliga sanningen om statskyrkan, en sanning som även många världsmänniskor inser och framhåller, fastän kyrkohoreristerna, som är trollkarlar och folkförvillare, ständigt söker trolla ifrån dem denna sanningsblick.

Man kan av världsmänniskor i riksdagen och i den världsliga tidningspressen, till och med i Social-Demokraten, få höra omdömen om statskyrkan, som är långt bibliskt riktigare än dem vi får höra av många professorer, biskopar och präster.

Just så som Löwe med stöd av vår text säger, så är det och så kommer det att gå. En statskyrka kan aldrig frälsa något folk. Hon är en ”masskyrka, i vilken större delen är och förblir hedniskt sinnad”. Ja, just så: *förblir hedniskt sinnad.*

Förblivande hedendom är stats- eller förgårdskyrkans väsen. Ty detta väsen består i kristendomens prigsivande av Gud och förtrampande av hedningarna. Och förtrampandet fortgår i ”42 månader”, alltså under hela statskyrkoskedet. Sålunda har vi inte att vänta någon statskyrkans omvändelse eller upphörande av hennes hedningesinne, hedningevälde och hedningetramp, utan tvärtom en fortgående utveckling av hennes kristna hednaväsen, som upphör endast på det sättet att det genom den 6:e vredesskålen organiskt övergår i det antikristiska hednaväsendet.

Visserligen kan tempelfolket i statskyrkan och i småkyrkorna åstadkomma en tillfällig reaktion mot statskyrkans hednavälde, men att tillintetgöra detta genom att omvända statskyrkan, det står inte i dess makt. Ty därtill ger Gud inte makt, utan han har tvärtom gett åt vilddjuret i egenskap av kyrkodjuret *”att strida mot de heliga och besegra dem”* (Upp 13:7). Alldeles som han gav åt det judiska ”kyrkodjuret” att övervinna Kristus, så att han beträffande sitt folks frälsning stod alldeles vanmäktig, en vanmakt som frampressade hans bittra tårar över Jerusalem.

Alltså har vi ingen folkfrälsning att vänta, så länge vi har en statskyrka i vårt land, ty hennes hednaväsen är genom Guds dom och tillåtelse – förblivande.

Det är så långt ifrån att vårt folk ska kunna frälsas genom statskyrkan, att det tvärtom i denna ”masskyrka” blir allt mer hedniskt sinnat, som vi ju tydligen ser. *Själva blodet hos vårt folk, både det andelekamliga och det lekamliga blodet, har släkte efter släkte blivit fördärvat, dödat genom en död eller förstabudslös kristendom, som predikats av tusentals döda präster. Vart folkhav är den andra skålens hav av dött blod, där allt levande dör. Våra folkkällor och folkströmmar är den 3:e skålens dödsbringande blodkällor och blodströmmar. Och allt detta efter en flerhundraårig statskyrkokristendom. – Ett folks fördärv magasineras i dess blod och ger sig i arv genom dess blod. Och detta folkblod står under vredesskålarnas omutliga: ”Rulla!” eller under utvecklingens omutliga lag. Det är detta Guds: ”Rulla!” som nu skakar hela vårt land genom folkfördärvets frambrytande flod, som hotar att spränga alla dammar.**

Sådan är den folkuppfostran, som statskyrkans tusentals trollkarlar i kappa och krage åstadkommit och allttjämt åstadkommer i vårt land. De fostrar folket till en sju resor värre hedendom, än den som fanns hos Odens folk. *Ty de lär folket ett förstabudslöst eller horiskt umgänge med det heliga, som dödar och förhärdar långt mer än forntidens hedendom.*

Och nu börjar vårt av statsskökan blodförgiftade folk att genom den 6:e skålens ”Rulla!” övergå i ett uppenbart antikristiskt folk, som vi ju tydligen ser. – *Men till allt detta folkfördärv ställer sig horeristerna lika oskyldiga som det barn vilket föddes i natt.*

Skökefolkets övergång i de antikristiska folken kommer att medföra alla statskyrkors och det romerska Babels undergång och byssuskvinnans fulla framträdande. Hon ska visa det utvalda folket, vad kristendom är, och väcka dess ”avund”. Och med det frälsta Israel frambyter folkfrälsningens flod *”över allt kött”*, vilken flod statskyrkorna och det romerska Babel genom sin folkförvillande horeri-, trolleri- och hädelseande hållit avstängd från folken.

”Sedvänjornas och stadgarnas kyrka ska ju längre ju mer översvämmas och profaneras av de endast utvärtes omvända folkskarorna, så att hon nästan fullkomligt förlorar karaktären av en sann helgedom.”

* Om blodfördärvet se vredens 2:a och 3:e skål i Guds Vredes Skålar. Om Guds ”Rulla!” som ”ropades till hjulen” se Andens Lag sid 46 f., pdf Kap 1 sid 27 f.

Därmed når den historiska utvecklingen ”såsom statskyrklig” sin höjdpunkt i förvändhet och hädelse. Någonting i den vägen ser vi i vår tid. Här håller på att bilda sig en modern statskyrka med en modern kristendom, som inte är någon kristendom alls. Här är läran redan till den grad profanerad av kyrkohedningarnas horiska och hädiska vetenskap, att hon nästan fullkomligt förlorat karaktären av en kristen lära. Här stiger den falska läroutvecklingen till sin höjd. Gammalhoreristerna får ge vika för nyhoreristerna. De förras lärostång övergår organiskt i de senares lärostång. Förr sköt man den Uppståndne i skuggan för den Korsfäste. Nu tar man bort honom helt och hållet. Förr trodde man på Satans tillvaro men gjorde aldrig personlig bekantskap med Sällaren och sållet, så att man *av erfarenhet* visste, att han fanns. Nu helt enkelt förnekar man hans tillvaro. Och så har den moderna statskyrkan varken någon Kristus eller någon Djävul. Se där den ”riktiga utvecklingen alltifrån pingstdagen”!! *

Denna moderna statskyrka söker med väldig myndighet och kraft att bli den enda berättigade och den allena rådande kyrkan i vårt land. Och stora massor av kyrkohedningar jublar över den nya kyrkan, som är så tidsenlig och bekväm då hon varken har bibelns Kristus eller bibelns Satan, och som är så vidhjärtad mot människorna i deras världsandliga liv och så tjänstvillig mot den antikristiska vetenskapen, för vilken hon öppnar dörrar överallt.

Ja, märk, ni tempelmänniskor, vilken mäktig sugning det går genom vårt land mot detta nya kyrko-Babel. Även den kyrkliga rörelsen suger detta Babel till sig i allt vidare kretsar. Och den suges så hemligt och lätt. Varför? *Jo, just därför att den är så svagt tempelkyrklig eller förstabudsmässig.* Den föser till att göra, verka och tjäna. Den är en väldig apparat av gärningar. Men rot- och stamgärningen, som sekundligen gör Gud till Gud av allt hjärta och all själ, är i stort sett okänd. Så går rörelsen vid sidan av de tre förstabudsänglarnas predikan och vid sidan av de två vittnenas förstabudsapparat, oljeapparaten på toppen av berget. Därmed saknar den förstabudsfastet i förstabuds-Kristus. Och därmed är den med allt sitt tal om Kristus i grunden Kristuslös. Och därför suges och uppsuges den så hemligt och lätt av den Kristuslösa moderna kyrkorörelsen.

Just i den stränga statskyrklighet, som genomgår både den gamla och den moderna kyrkorörelsen, ligger dessa rörelsens djupa och ödesdiga misstag. Ty staten och den världsliga överheten i det 6:e världsriket, som är det kristna skökodömet, betecknas med ”de tio konungarna”, vilka är ett med det 6:e vilddjuret. Statskyrkan är alltså det 6:e vilddjurets kyrka. *Statskyrka är djurkyrka – statskyrklig är djurkyrklig.*†

Alltså står även tempelkyrkan under ”de tio konungarna”, som är statsdjuret. Denna ödesdiga ställning under vilddjuret består inte i att lyda djuret eller gå dess ärenden, utan den består i detta förskräckliga att Gud ”gav åt vilddjuret att strida mot de heliga och övervinna dem”. Denna seger över dem innebär att det inte är tempelfolket, utan statsdjuret och statsskökan som sätter sin prägel på folken. *Statskyrka*

* Om Sällaren och sållet se Andens Lag sid 459–470, pdf Kap 7 sid 6–13.

† Om de 7 vilddjuren se 2:a kapitlet i Andens Lag.

är alltså för tempelfolket det samma som vanmaktskyrka under vilddjuret. Och därför skorrar det ordet statskyrka så hemskt i alla tempelmänniskors öron, ty det påminner dem om att de är övervunna av vilddjuret likasom Kristus var, och att de i stort sett inte kan förhindra statsdjurets och statsskökans gräsliga själamord och folkfördärv.

Kyrklig, kyrklig, kyrklig! – det är statskyrklig. Så ropas det överallt i den gamla och i den nya kyrkorörelsen. *Men detta ord är just det bittra nederlagsordet och sorgeordet för alla Herrens heliga.* Det fasar i dem då de hör detta de otaliga tårarnas och de gränslösa lidandenas ord, säckens och ”den stora bedrövelsens” ord. Och det påminner dem om åratals bittra kval, innan deras skököförgiftade blod blev så pass renat, att de kunde se den förfärande och förödmjukande sanning som ligger i orden statskyrka och statskyrklig.

Det är hemskt att höra och se professorer, biskopar, präster och lekmän i tusental lägga så liten vikt på *tempelkyrkligheten*, som är ”lagen om templet”, men så väldig vikt på *statskyrkligheten*, som är *djurkyrkligheten* och *vanmaktskyrkligheten*. Och vart denna beprisade kyrklighet leder, ska vi få se i den mån som den världsliga överheten blir antikristisk och kommer att styra statskyrkan rakt in i antikristendomen. Ja, vi har redan sett rätt mycket i den vägen. Men ändå fortsätter ni kyrkarker med den statskyrkliga stånden, som ni svänger tappert med högerhand, under det att ni med vänsterhand håller tempelstånden bak ryggen – för att binda människorna vid statskyrkan, som står under vilddjuret!! Men det är känslan av att ni inte kan *stå*, utan behöver *rida*, som gör att ni har djurets kyrka så kär. Och det är era styva Kaifasnackar som gör att ni inte kan krypa in i botens och förödmjukelsens kyrkosäck.

Den moderna statskyrkan är en äkta fullblodig världskyrka, vilken gärna kan famnta och som sin syster kyssa den teosofiska dans- och teaterkyrkan på Visingsö.

Och hon har sin tid och sin uppgift till folkfördärvets fulländning genom att släppa in i kyrkan de antikristiska barbarerna från östern. Men i samma mån som hon öppnar dörrarna för dem, stiger spänningen mellan de två kyrkorna, tempelkyrkan och hednakyrkan, till det yttersta. Och då ljuder från himlen ett mäktigt rop i alla tempelmänniskors hjärtan: ”*Ut, ut, från Babel, ni mitt folk!*” Och då detta folk i yttre mening gått ut, då övergår sköko-Babel i det antikristiska padd- och demon-Babel, och byssuskvinnan träder fram och upptar kampen intill blods mot det antikristiska vilddjuret, som är det 7:e och det sista vilddjuret på jorden.*

6.

Hedningarnas förtrampande av den heliga staden

Men kasta ut templets yttre gård och mät den inte, eftersom den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtiotvå månader.. (Upp 11:2)

Här talas om den heliga staden. Och vad menas med den? Det ser vi av den sista versen i Hesekiels bok. Där säjs stadens namn – på

* Om utgången ur Babel se Andens Lag sid 1083-1096, pdf Kap 11 sid 14–21 .

grundspråket – vara detta: **Jehovah schamma**, som betyder: ”**Jehovah där**” eller: ”**Jehovah är där**”. *

Vilka är då innevånare i Guds stad? Jo, alla som bär namnet: **Jehovah-schamma** eller namnet: **Gud-där**, alltså var och en om vilken det kan säjas: se – ”*Gud är där* ” eller: se – ”*Gud är i honom* ”.

Sålunda hör alla tempelmänniskor till Guds stad, ty i dem är Gud. Ja, han bor och tronar i dem. *Och alltså är tempelfolket och stadsfolket samma folk*. Ja, tempelfolket är den heliga staden. Också säjs detta folk vara en dotterstad eller ett dotter-Jerusalem till det Jerusalem, som är ovan till, och som ju Paulus kallar ”vår moder” (Gal 4:26). †

Men den heliga staden utgörs inte bara av det egentliga tempelfolket som är pingstfolket, utan även av det för-pingstliga tempelfolket som bara går i förgården. Och denna förgård har ett andligt område som motsvarar ”Hedningarnas förgård” i det judiska templet. Här går, till exempel i vårt land, många ädla ”hedningar” eller ”världsmänniskor”, som ”är av sanningen” (Joh 18:37) eller som ”gör det goda” (Rom 2:10) och som alltså *rotvis* bär namnet **Jehovah-schamma**. **Ja**, världsmänniskor, om vilka det i sanning kan säjas: se – ”*Jehovah är där*”.

Och sålunda utgörs den heliga staden i vårt land av många människor. Antag, att här finns 12.000 pingstmänniskor. Men vid sidan av dem bor i Guds svenska stad kanske en million för-pingstliga tempelmänniskor, som i många olika grader bär namnet **Jehovah-schamma**.

Jehovah-schamma-staden är större än vi anar. Den täcker i någon mån hela vårt land från Ystad till Haparanda och från Kölen till Östervåg. Halleluja!

De 42 månadernas heliga stad, både i egenskap av den för-pingstliga och den efter-pingstliga församlingen eller solkvinnan, har i likhet med denna kvinna 4 skeden: Hemmakvinnostaden, Martyrkvinnostaden, Örnvingekvinnostaden och Byssuskvinnostaden. ‡

Men i samband med vår text talas även om en ond stad, ”den stora staden” (Upp 11:8). Vad är då den stadens namn? Naturligtvis detta: *Jehovah-icke-där*. Den är motstaden till Guds stad. Dess namn är alltså innerst detta: ”*Satan där*. ” Också kallas den rent ut ”*ett andligt Sodom och Egypten*. ” – Denna stad säjs vara ”stor”. Ja, den övertäcker i stort sett hela jorden.

Och den har stått i många tusen år och kommer ännu länge att stå. Den är nämligen det samma som alla 7 vilddjursrikena på jorden. – I denna stad blev Kristus korsfäst. I den blir alla Guds tempelvittnen, alla oljans söner och döttrar, ”dödade”, ”korsfästa” av vilddjuret (v. 7–8).

Alltså består t.ex. vårt folk av två andliga städer: den heliga staden, och den stora staden som är vårt svenska Sodom och Egypten. Den senare är den hedniska förtramparestaden, Satans-staden, som överallt trampar ned Jehovah-schamma-staden.

”Och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtyotvå månader.” Detta förtrampande faller alltså inom vad Kristus kallar

* Så översätter Myrberg. - Jämför H.M. Melins not till den ifrågakvarande versen.

† Se Andens Lag sid 1201–1204, pdf Kap 12 sid 42–44.

‡ Se Andens Lag om solkvinnans skeden sid 1162–1186, pdf Kap 12 sid 19–33.

hedningarnas tider (som började, då de judiska prästerna drev solkvinnan ut i öknen), och omfattar alltså den heliga stadens tre sista skeden.

Först förtrampade de *odöpta* hedningarna Martyrkvinnostaden före år 323 och sökte att med blodig förföljelse utrota den. (Se Andens Lag sid 1168 f., pdf Kap 12 sid 22 f.)

Därefter förtrampar de *döpta* hedningarna Örnevingekvinnostaden från 323 och ända intill Babylons fall (Upp 12:14; Upp 18).

Slutligen förtrampas Byssuskvinnostaden av det 7:e världsríkets demoniserade och antikristiska hedningar intill Israels frälsning, med vilken tusenårsriket, de frälsta folkens rike, börjar. (Se Andens Lag sid 1237–1244, pdf Kap 12 sid 64–68.)

Vi stannar nu vid förtrampandets 2:a skede, som sammanfaller med örnvingeskedet eller stats- och världskyrkoskedet.

Vad är då själva grundväsendet i kyrkohedningarnas förtrampande av den heliga staden, som är tempelfolket? Det ser vi tydligt i förhållandet mellan de två första predikoänglarna.

Den förste av dem predikar tempelbudet som ”ett evigt evangelium” för alla folk. Och den andre uppvisar alla folks ohörsamhet mot denna predikan: alla ligger de druckna i världskyrkans horerigård. Alltså förtrampar hedningarna den heliga stadens alla förstabudsevangelisterna och därmed det heliga tempelbudet i dem och i deras predikan.

Och sålunda är första-budsförtrampandet själva grundväsendet i allt hedningetramp. Det är det som gjort och alltjämt gör kristenheten till skökodömet och till ett Sodom och Egypten.

Också ser vi av profetian om ”de två vittnena”, som betecknar alla Guds tempelvitnen vilka är sända att predika lagen om templet eller om huset, och som är oljans söner vilka lever och predikar det första budet som *olja, olja* – ja, vad ser vi? Jo, att vilddjuret ”dödar” dem, ”korsfäster” dem (v. 7–8), så att de ligger som lik på gatan i den stora staden i tre och en halv dagar (v. 9). Deras oljeord i tal och i skrift dödas, görs andelöst så att det ligger där som en död bokstav, som ett lik. Så har t.ex. Luthers oljeord tid efter annan blivit dödat av kyrkodjuret i den lutherska kyrkan, så att man haft endast Luthers ”lik”, vilket man noga aktat sig för att ”begrava” eller helt skaffa bort, utan haft det som en vanställd och förfalskad läroklenod. (Se Myrbergs förklaring över de två vittnena.)

Och märk, du Guds stad i tider som stundar då Gud sänder förstabudsoljans profeter till vårt folk, att vilddjuret – särskilt i gestalten av horiska och halvhoriska professorer, biskopar, präster och lekmän – inte ska ge sig någon ro förrän det dödat dem, eller så brännmärkt dem, som falska profeter, svärmare, irrlärare, folkförvillare och kyrkofördärvare, *att deras profetia ligger inför allmänheten som ett lik på gatan*. Men alltid står den upp efter den bildliga tiden av tre och en halv dagar, för att verka sin av Gud givna tid och för att sedan åter dödas och åter stå upp, o.s.v.

Staden med vittnenas lik på sin gata och med namnet ”Sodom och Egypten” är i vårt land statskyrkostaden, så långt som den är horeri-, fylleri-, padderi-, trolleri- och hädelsestaden. Ja, vår statskyrka är just ”Sodom och Egypten” och har aldrig varit något annat och kommer

aldrig att bli något annat. Sodomsväsendet har visserligen legat mer eller mindre fördolt under statskyrklig namn-, sken- och halvkristendom, men nu bryter det fram i fasansfulla gestalter, som vi ju ser – och särskilt *den* Sodomssynd, som är sjättebudssynden. Naturligtvis, det är horeriets naturliga och historiska utveckling. Man har i århundraden övat, hyllat och försvarat förstabudsotukten och ”dödat” alla de ”Ansgarier” som varnat för den. Och nu bryter denna otukt ut så förskräckligt och allmänt, att snart kan ingen kvinna, inget flickebarn, ingen gosse gå säker i vårt land för Sodomiter och ”drängaskändare”.

Vi har förut med stöd av vår text påvisat, att vår statskyrka är i stort sett en hednakyrka, vars kristendom bara består i namnet, alldeles som hos det döda Sardes. Men inte nog med det – vår statskyrka är ett förfärande ”Sodom och Egypten” med alla sodomitiska synder och med allt Egyptens förtrampande av Guds Israel. – Om statskyrkans förtramparevalde gäller prof. Myrbergs tidigare ord på sid 29: *”Det har varit ett alltid besvärande, men ofta i högsta måtto tungt och tryckande herravälde för Guds kyrka och församling ... och det är det samma ännu idag, så långt det sträcker sig.”* *

Men här finns i vårt land även en Jehovah-schamma-stad, som vi sett. Vi vill så gärna kalla den vår – millionstad.

Vi märker redan nu, hur ädla ”världsmänniskor”, Sokratesandar och hövitsmanslikar, träder fram med sitt stadsnamn och säger sitt ord, som väger mycket mer inför världshopen än det ord vi präster för fram.

Och i den mån det sodomitiska hednaväsendet bryter ut och kyrkolögnerna blir uppenbara, ska vi få se att vår millionstad träder fram i väldig tempelkraft. Profeter i byssus ska komma och sätta tempellagens oljeapparat i gång, så att den gyllene ljusstakens 7 lampor flammar i varje vrå av vårt dyra nordanland, som ska bli vårt fädernesland i ”tusen år”. ”Heimskringlas panna, du höga nord”, du ska stråla en gång i tusenårig paradisglans!

Ingen förtvivlan över ställningen! Vårt ”Sodom och Egypten” ska väl vålla en förfärande manspillan. Men folkfördärvet är i stort sett bara ”sjunderomarehålan”[†] – ur vilken vårt folk i sinom tid stiger upp till en härlig pingstdag, då den heliga staden blir mångmillionernas stad med pingstnamnet:

**Jehovah-schamma,
Gud-där.**

* Förtrampandets 2:a skede är det samma som ”Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det 6:e världsriket”, se Upp 12:17 och Andens Lag sid 1228–1237, pdf Kap 12 sid 59–64.

[†] ”sjunderomarehålan” syftar på Rom 7–8. Se Andens Lag sid 275, sid 424 och sid 513–514, pdf Kap 5 sid 35, pdf Kap 6 sid 63 och pdf Kap 7 sid 39.

Svar

till

domprosten J.Th. Bring

Stockholm i April 1913.

Svar till domprosten J.Th. Bring

I Svensk Kyrkotidning för den 26 sistlidne februari och i Församlingsbladet för den 14 sistl. mars har domprosten Bring infört två skrivelser, en i vardera tidningen, angående mina böcker. Det är på dessa skrivelser jag här ämnar svara.

I

Svar på skrivelsen i Svensk Kyrkotidning

Denna skrivelse lyder så:

N.P. Wetterlund, De sju domstolarna och den kyrkliga rörelsen m.m.

Stockholm, A. V. Carlsons förl. (i distr.). 75 öre.

Kyrkoherden N.P. Wetterlunds böcker (den största: "Andens Lag till den Harmageddoniska församlingen", en bok på 1244 sidor!) har hittills, så vitt vi vet, inte i någon av våra kyrkliga tidskrifter ägnats någon mer ingående kritik. Däremot har en del superlativa lovord över dem varit synliga tid efter annan t.ex. i "Församlingsbladet". Frånvaron av kritik torde nog huvudsakligen bero dels därpå att många, avskräckta av förf:s högst egendomliga och många gånger för oinvigda fullkomligt obegripliga terminologi, underlåter att läsa hans digra böcker, dels också därpå att en verkligt grundlig kritik kräver mer djupgående insikter på det exegetiska området, än flertalet läsare känner sig vara i besittning av. Svårligen kan en opartisk bedömare värja sig för intrycket att förf, "läser in" i de skrifter han "tolkar" bra mycket mer än som står där och att det mindre är bibelordets egen enkla tankegång än hans egen inkrånglade som man får till livs.

Dessa rader åsyftar inte ett bedömande av Wetterlunds stora verk, och de inledande orden har endast velat inskräpa vikten av att här liksom annars "pröva andarna". Den självsäkerhet, varmed författaren "reder ut" det profetiska ordets och särskilt Uppenbarelsebokens mest svårlösta problem, inger – det måste vi bekänna – vida mindre förtroende än en mera försynt, om dunkelheterna och svårigheterna medveten behandling. En sådan följer den, som själv vill forska och fråga, gärna; men han blir rädd att ledas vilse av den, som på förhand vet allt både i forntid, nutid och framtid.

I senare delen av den lilla skrift, vars titel läses här ovan, har Wetterlund tagit under behandling "den kyrkliga rörelsen m.m." Det är endast om denna del av hans skrift vi här i korthet ville säga något.

För en rent "biblicistisk" och dessutom så ensidigt eskatologiskt orienterad ståndpunkt sådan som den förf, företräder, torde det vara hart när omöjligt att fullt förstå de bärande grundtankarna i vår nyare kyrkliga rörelse. Det visade sig t.ex. vid diskussionen om "folkkyrkan och den frikyrkliga församlingsprincipen", där våra frireligiösa ställde sig på en legalt biblisk basis utan att ta hänsyn till den historiska utvecklingen, som – framför allt som "statskyrklig" – avfärdas som obiblisk. Det är i grunden samma ståndpunkt Wetterlund företräder. "I statskyrkan bor och huserar statsskökan".

Ett enda sådant ord (liksom också talet om "statskyrkans själamördande Babelsande") är karaktäristiskt nog. Våra frikyrkliga har längesedan sagt det samma. Här står en hel kristendomsåskådning

gentemot en annan. Och var och en får välja sin plats. Den som vill beskärma sig över ”vissa professorers, biskopars, prästers och lekmäns fanatiska iver (!) att ingjuta hänförelse för statskyrkan och för hennes gamla, numera otillräckliga andeliv”, kan nog räkna på bifall från dem, som inget hellre såg, än att denna kyrka revs ned snarast möjligt; allra helst om han till de anförda orden lägger det försåtliga, i detta sammanhang lögnaktiga ordet (tänk oss det tillämpat på J. A. Eklund, A. Kolmodin m. fl.): ”Statskyrkans frälsning eller räddning är för dem huvudsaken, och själarnas 'byssusfrälsning' är för dem en motbjudande nymodighet!” Men om han därmed gagnar Guds rikes sak i vårt land är mer tvivelaktigt. Här ska inget försök göras att framdra, än mindre förlöjliga alla författarens råa och osmakliga uttryck, då han talar om heliga ting. Formen må lämnas därhän, men saken är för viktig för att lämnas opåtalad. Allt tal om det väckande och hälsosamma i förf:s varnings- och maningsord imponerar ej mycket i jämförelse med det osunda och i verkligheten obibliska svärmeri, som här med stor myndighet gör sig gällande. ”Gå inte tillbaka till flydda tider i vår kyrka, gräv inte fram hennes andliga liv som ett mönsterliv, ty det räcker nu inte till, inte ens där det var som bäst. Nej, gå tillbaka ända till apostlakyrkan.” Vad detta är, inte är det evangelisk-luthersk kristendom. Också talar förf, utan vidare om ”den lutherska förfalskarekyrkan”, som ”rivit ut alla Guds bud ur evangelierna”. Må den, som vill, tro på och följa sådana ”profetiska röster”; vi våga det inte. Och må de, som tävla att höja författaren till skyarna, göra vad de kunna för att sprida hans villoläror; vi anser oss pliktiga att höja ett varningens ord. Dixi et salvavi!

J.Th. Bring

Svar

Vi tar följande synpunkter.

1.

Domprosten Bring och ”babelsanden”

I uppsatsen om den kyrkliga rörelsen säger jag, att i statskyrkan bor och huserar statsskökan, samt att där finns en själamördande babelsande, från vilken man måste gå ut.

Detta har i hög grad upprört domprosten Bring. Ty han säger: ”Ett enda sådant ord är karaktäristiskt nog”, d.v.s. ett enda ord som ”sköka” eller ”babelsande” om statskyrkan är ett tillräckligt kännetecken på, att jag, likasom ”våra frikyrklige” har en oriktig uppfattning av denna kyrka. (Se 4:e stycket av hans skrivelse).

Enligt domprosten Bring får alltså de bibliska orden sköka och Babel inte användas om den svenska statskyrkan. – Nu har jag aldrig sagt, att *hela* denna kyrka är en sköka och ett Babel, utan bara att skökan och Babel finns där. Men det hjälper inte. Bara detta ”enda ord är karaktäristiskt nog” för att jag är på villoväg. *Alltså finns enligt domprosten Bring ingen ”sköka”, inget ”Babel” i vår statskyrka.*

Vad är då den kristna skökan? Hon är innerst en andemakt. Hon är vilddjuret med två horn, som liknar ett lamms (Upp 13:11). Detta djur betecknar närmast den romerska kyrkan. Det såg Luther. Han säger i företalet till Uppenbarelseboken: ”Det andra djuret med de två hornen

är påvedömet, som nu även blivit ett världsligt rike, dock med skenet av Kristi namn”.

Skökan är alltså denna världens ande med två lammhorn eller med skenet av Kristi namn. Denne ande har sin hemska världscentral i sköko-Rom. Därifrån flödar den ut i otaliga strömmar genom den romerska kyrkan.

Men denne ande eller skenkristendomen finns inte bara i påvekyrkan, utan i alla kyrkor, både storkyrkor och småkyrkor.

Också sägs det om ”den stora skökan” att hon är moder till skökorna på jorden (Upp 17:1, 5). *Alla kyrkor är romerska skökodöttrar, så långt som de har den romerske skökoanden eller världsanden med kristen förklädnad.*

Liksom det första vilddjuret (13:1), som är världsanden utan förklädnad, är ett organiskt helt eller en andlig världsorganism som omfattar allt vilddjursväsen på jorden, så är också det andra vilddjuret ett organiskt helt som inbegriper allt skökoväsen på jorden.*

Strömmarna från världscentralen i Rom stannar inte inom den romerska kyrkan, utan fortsätter in i alla kyrkor och göra dem till andliga döttrar av centralskökan. Med denna födelse från nedan förhåller det sig som med födelsen från ovan: ”vinden blåser vart den vill”. Den romerske skökoanden låter inte lokalisera sig. Han utestänges inte genom kyrkomurar eller bönhusväggar om de också kallas ”lutherska”, inte heller genom bekännelseskriterier – han går tvärt igenom dem. Han går överallt, även han, genom ”lyckta dörrar”. Endast ett utestänger honom: pingstfödelsen, genom vilken människan blir pingstbruden.

Skökan hade redan i betänklig grad inträngt i de apostoliska församlingarna, som vi straxt ska se. Om detta påminner också Jakob i dessa ord: *Ni äktenskapsbryterskor, vet ni inte, att världens vänskap är Guds ovänskap* (Jak 4:4).

Men enligt domprosten Bring finns inte skökan i den svenska statskyrkan. Bara detta ”enda ord är karaktäristiskt nog” för att jag är på villoväg i läran om denna kyrka. Man häpnar.

Och vad är då Babel? Det samma som skökan. ”Den stora skökan” och ”det stora Babylon” är samma sak. Det ser vi på hennes panna. Där står hennes namn: ”Det stora Babylon” (Upp 17:5).

”Babelsanden” är alltså den gamle hedniske babelsanden, men under kristen förklädnad. Och denne ande är så själamördande, att han ”kommer jorden och dess innebyggare”, och alltså även vårt lands innebyggare ”att tillbe det första vilddjuret” (Upp 13:12).† Han är så själamördande, att han ”berusat alla folk” och alltså även vårt folk (14:8).‡ Ja, han är så själamördande att han ”förvillar alla folk” och alltså även vårt folk ”genom sin trolldom” (18:23).§

Till en så förfärande grad ”bor och huserar” den babyloniska skökan bland alla folk och alltså i alla deras kyrkor. Men enligt domprosten

* Se Andens Lag sid 124–133; 1011–1018, pdf Kap 4 sid 10–15; Kap 10 sid 58–62.

† Se Andens Lag sid 930–935, pdf Kap 10 sid 9–12.

‡ Se Andens Lag sid 1080–1096, pdf Kap 11 sid 12–22.

§ Se Andens Lag sid 999–1018, pdf Kap 10 sid 50–62.

Bring finns inget Babel, ingen babelsande i vår statskyrka. Man häpnar.

Skökan är i skriften motsatsen till ”bruden”. Vad menas då med bruden? Jo, hon utgöres av sådana människor, som *”älskar Gud av allt hjärta och av all själ och av all kraft och av allt förstånd”*. Denna över jord och värld upphöjda förstabudskärlek är den sanna brudkärleken. En sådan kärlek fann Herren i Smyrna, i Filadelfia, i en liten grupp i Tyatira och i en liten grupp i Sardes. Mot dessa församlingar och grupper hade mönstraren på Patmos ingenting att anmärka. Inte ett enda ord av förebråelse. Här fanns givetvis synd och brist, likaväl som hos själve Johannes (1:8). Men sådant gick mönstraren med tystnad förbi. Här har vi alltså den äkta bruden, som i den nyssnämnda förstabudskärleken stod upphöjd över världen och alla dess ting och över allt vad sköka och Babel heter. Hon höll det mått, varmed Herren mätte alla de 7 församlingarna och varmed han mäter hela sin församling i alla tider. Det måttet anger han i slutet av varje brev (Upp 2–3). Det är detta: *”Den som övervinner, han ska få”*... De två församlingarna och de två grupperna var övervinnare. De var den i mönstringens stund ostraffliga bruden. Denna ståndpunkt kallar vi ”den prima”.

Men alla de övriga medlemmarna i de 7 församlingarna var äktenskapsbryterskor med olika grad av världskärlek. Så största delen av församlingen i Pergamus och större delen av församlingen i Tyatira. Här fanns andligt liv som Herren beskrev och värderade (2:13, 19). Men det var besmittat av babelsanden, världskärlekens ande. Och mönstraren krävde sinnesändring. – Och församlingen i Efesus var så rik på allt gott att hon för vanlig människoblick syntes vara en mönsterförsamling. Och Herren uppräknade och prisade detta goda. Men plötsligen välver han över henne denna förfärande kalldusch: Du är fallen – ändra sinne, varom inte, så kommer jag över dig. Hon hade fallit från ”den första kärleken”, som är den hela odelade brudkärleken. – Dessa tre församlingar hade alltså andligt liv, men det var mer eller mindre besmittat av babelsanden. Denna ståndpunkt kallar vi ”den sekunda”.

Men det fanns också en ”under-sekunda”, det vill säga en helt och hållet oduglig ståndpunkt. Hit hörde Laodicea, större delen av Sardes, så också en grupp i Tyatira och en liten grupp i Pergamus. Här fann mönstraren inget gott, allt var uppfrätt av babelsanden, allt var skökan.*

I Herrens mönstring av de 7 församlingarna har vi de rätta synpunkterna för bedömandet av alla kristna kyrkor, både statskyrkor och småkyrkor. Här ser vi, vad han godkänner och vad han förkastar. *Han nöjer sig aldrig med det sekunda eller under-sekunda, utan endast med det prima.*

Tillämpa nu dessa synpunkter på vår statskyrka. Vad ser vi då? Jo, att bruden finns i henne, nämligen några själar här och där som inte är äktenskapsbryterskor, utan som har gått ut ur den själamördande babelsanden. Men vi finner också, att flertalet troende i statskyrkan är mer eller mindre besmittade av babelsanden och innehar bara den sekunda ståndpunkten.

* Om de 7 församlingarna, se 9:e kapitlet i Andens Lag.

Och så finner vi även den under-sekunda ståndpunkten, nämligen hos många troende, som är ett sprakande Laodicea med skrytet av att vara ”rik”, men som inte ser sig vara vad de är: eländiga, ömkansvärda, fattiga, blinda och nakna (3:17). Och slutligen finner vi hundratusentals, ja kanske millioner namn- och formkristna, som är det döda Sardes.

Men nu finns det enligt domprosten Bring ingen babelsande i statskyrkan. Han tål inte höra talas om det. Här står man slagen av djupaste häpnad. Och många frågar: ”Står det så till i statskyrkan?” Och de säger: ”Vill man verkligen i vår allvarliga tid ge oss så förskräckliga läror och ett så fanatiskt svärmeri för statskyrkan, då är tiden inne att sätta sig i säkerhet för denna kyrka.”

Vår statskyrka är – *då hon ses i stort* – ingenting annat än en sköka och ett Babel, liksom småkyrkorna är det, då de betraktas från Smyrna- och Filadelfiahöjd.

Man talar visserligen om synd, synd och återigen om synd. Men man är fasligt rädd för att gå till roten med denna. Det ordet sköka går just till roten.

Ty det betecknar synden i dess **grundväsen**, som är *första-budssynden*, roten till all synd, *förstabudsjälvisheten*, roten till all självishet, *hjärteavfallet* från skaparen till det skapade, roten till alla syndafall på vår jord. Liksom å andra sidan det bruden betecknar det goda i dess **grundväsen**, som är *förstabudsväsendet*, *förstabudskärleken*, den enda roten till allt gott på vår jord.

Här har vi förklaringen till vad som menas med ”de fariséer och skriftlärda” och till hela denna oändliga massa av fariseism i alla kyrkor. Man går inte till roten med det onda, utan står i den opånyttfödda eller ofullfödda naturen och rör sig med dess ljus och kraft och vitmenar graven, det vill säga pyntar det naturliga skökohjärtat, i vars väsen det ligger att inte vilja eller kunna se vad det är. Det fulla hjärte- och andeombytet känner man inte.

I vår fruktansvärt allvarliga tid är det absolut nödvändigt att ni troende i statskyrkan får en skarp och klar blick för statskyrkovilddjuret med lammhorn, som är sköko- och babelsanden med skenet av Lammets ande. Det djuret står i kappa och krage på många hundra predikstolar i vårt land och fördärvar många tusen människor.

2.

Domprosten Bring och ”den historiska utvecklingen”

Domprosten påstår att jag har ”i grunden samma ståndpunkt” som de frikyrkliga och att vi inte ”tar hänsyn till den historiska utvecklingen”, framförallt inte till denna utveckling som ”statskyrklig”. (Se 4:e stycket av hans skrivelse).

Låt oss se hur det förhåller sig med den saken. Den historiska utvecklingen enligt skriften är tvåfaldig: en sann och en falsk. Den sanna har sin upprinnelse i Abel. Därefter fortgår den genom urtidens heliga fäder. Till dem hör Henok, som hade en så ren och hög första-budskärlek att ”Gud tog bort honom” (1 Mos 5:24).

Vidare genom den patriarkaliska tidens heliga fäder. Till dem hörde Abraham, en sådan jätte och hjälte i första-budskärlek att han offrade

Isak. Och samma offer i en eller annan form ger alla Abrahams barn åt Gud. Därmed går de ut ur babelsanden och står på Moria berg högt över alla tiders sköka och Babel.

Vidare genom det utvalda folkets ”heliga kvarleva”, som aldrig böjde knä för Baal (Rom 11:2–5). Dessa heliga gick ut ur den judiske sköko- och babelsanden och stod på Moria högt över denne ande.

Alla dessa heliga ända från Abel – bland vilka många blev ”lagda på sträckbänk, begabbade, gisslade, fängslade, stenade, marterade, söndersågade och dödade med svärd” o.s.v. (Hebr 11:35–40), därför att de inte böjde knä för babelsanden – alla dessa heliga var den förkristliga solkvinnan eller Guds församling, som övervann och därmed höll måttet.

På pingstdagen framträder den nytestamentliga solkvinnan. Hon är klädd i solen, som är Kristi ande, och har en krona av tolv stjärnor till tecken att hon i denne ande har övervunnit och alltjämt övervinner babelsanden. Och hon har månen, som är vilddjurets och skökans bleka värld, under sina fötter (Upp 12).

Denna solkvinna har enligt skriften följande historiska skeden. Först är hon den apostoliska församlingen eller ”hemmakvinnan”. Därefter drevs hon ut i öknen av de judiska skökoprästerna. Här är hon först ”martyrkvinnan” som draken sökte utrota genom blodiga förföljelser. Därefter är hon ”örnvingekvinnan” under statskyrkotiden. Därpå – sedan det stora Babylon fallit – framträder hon som ”byssuskvinnan” vilken utkämpar striden på Harmageddon och intill blods bjuder all världen respekt för det eviga förstabudsevangeliets, som skökan utrotat bland alla folk.

Därefter omvänder sig Israels folk till Gud och till sin Messias. Därmed börjar folkens frälsning. ”Alla folk kommer och tillber inför folkens konung” i tusen år.

Detta är i några få antydningar den historiska utvecklingen av Guds församling ända från Abel intill tusenårsriket. *

Men nu finns det också en falsk och en ond historisk utveckling. Den är skökan. Och den har sin upprinnelse i Kain, som i en jordisk och världslig ande offrade till Gud och som alltså dolde denne ande under gudaktighetens sken. Här börjar skökoanden.

Denna utveckling fortgår genom det egyptiska, det assyriskt-babyloniska, det mediskt-persiska, det macedoniskt-grekiska och det romerska världsriket. Alla dessa riken hade en hednisk ”statsreligion”, som i stort sett var en falsk religion. De hade alltså en statssköka. Och hon blev deras undergång. Hon förtrollade, fördärvade och störtade dem alla fem. †

I samband med denna utveckling går skökoutvecklingen hos Israels folk. Detta folk blev så fördärvat av den judiska skökan, att Kristus stod vanmäktig mot detta fördärv. Han kunde bara gråta över det. Skökans fariséer och skriftlärde ryckte folket med sig och förde Kristus på korset. Än en gång erbjöds frälsning åt det utvalda folket, nämligen genom apostlarna. Men även nu grep den judiska skökan in. Hennes

* Om solkvinnan handlar det 12:e kapitlet i Andens Lag.

† Se sid 1011–1018 i Andens Lag, , pdf Kap 10 sid 58–62.

präster och ”Stora råd” omtentgjorde folkets frälsning. Så förtrollade och fördärvade hon judafolket och drog över det en mångtusenårig förbannelse.

Och den kristna skökan fullföljer den judiska skökans folkfördärv. Hon ger alla folk att dricka av sin otukts vredesvin.

Hon förvillar alla folk genom sin trolldom. Hon fördärvar jorden med sin otukt. Hon förtorkar folkens Eufrat så att väg beredes för österns härar. Därmed störtar hon hela det 6:e världsriket (se vredens 6:e skål). *

Så ser vi, varför bibeln tillskriver skökan allt ont på jorden. Genom sin världs- och babelsande, som hon ständigt förnekar och döljer under gudaktighetens sken, har hon redan störtat 5 världsriken och kommer att störta även det 6:e. Hon har 6 hemska arbetsdagar, på var och en störtar hon ett världsrike.

Och när den 6:e dagen är ändad, då har hon fyllt sitt mått, och då räcker Gud henne kalken med sin ”grymma” vredes vin (se den 7:e skålen). Och då prisas Gud av alla heliga i himmel och på jord genom ett trefaldigt ”Halleluja!”, därför att han ”dömt den stora skökan som fördärvade jorden med sin otukt” (19:1–4).

Detta var en liten antydning om den falska kyrkohistoriska utvecklingen, som är skökoutvecklingen. †

Och sålunda ser vi att skriften har två historiska utvecklingar: solkvinnans och skökans, och sammanblandar dem aldrig, utan skiljer skarpt mellan dem.

Och nu säger domprosten Bring att jag inte tar ”hänsyn till den historiska utvecklingen”. Jo, var så god och se, här har jag den. Det är *skriftens* historiska utveckling som jag bekänner mig till.

Och han påstår, att jag har ”en ensidigt eskatologiskt orienterad ståndpunkt”. (Se början av det 4:e stycket av hans skrivelse).

Ensidig? Min kyrkohistoriska utveckling omfattar under begreppet solkvinnan allt gott på hela vår jord ända från Abel och intill tusenårsriket. Och den omfattar under begreppet skökan allt ont på hela vår jord ända från Kain och intill den stund, då Gud räcker henne vredens kalk. Är detta ensidigt? Vad har då domprosten att lägga till så att det blir allsidigt?

Denna historiska utveckling kunde domprosten ha sett i min uppsats om den kyrkliga rörelsen. Även där löper allt på två linjer: solkvinnan och skökan.

Vidare säger domprosten, att jag framförallt inte tar hänsyn till den historiska utvecklingen som ”statskyrklig”.

Jo, det gör jag visst. Den har jag inom solkvinnans 3:e skede. Där går denna utveckling fram under namn av örnvingekvinnan och statsskökan. Dessa två ”kvinnor” omfattar allt gott och allt ont under statskyrkotiden.

* Samtidigt med detta ”Svar till domprosten Bring” har jag utgivit en bok, ”Guds Vredes Skålar”. Det är till denna bok jag hänvisar, då jag här talar om vredens skålar.

† Om denna utveckling handlar det 10:e kapitlet i Andens Lag.

Örnvingekvinnan betecknar nämligen (i överensstämmelse med solkvinnan under alla hennes skeden) inte bara de pingstfödda, utan även alla dem som står på för-pingstlig ståndpunkt och av Anden beredas för pingstfödelse. Denna kvinna har alltid funnits i vår statskyrka och finns där ännu, och hon finns även i våra frikyrkor. Och all sann folkuppfostran i vårt land är *hennes* verk. Och det verket ska i folksållningens tid visa sig vara inte ringa.

Men i statskyrkan finns också skökan. Även denna kvinna såg Johannes i en särskild syn. En ängel förde honom bort i en öken. Där fick han se ”den stora skökan, henne med vilken jordens konungar har bedrivit otukt och av vilkens otukts vin jordens innebyggare druckit sig druckna”. Hon satt på ett scharlakansrött vilddjur som var fullsatt av hädiska namn, och ”hon var klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor och hade i sin hand en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet” (Upp 17:1–4).

Här har vi babelsanden i en kvinnas gestalt. Hon glänser av denna världens härlighet, som innerst är hennes liv och element. Hon sitter på vilddjuret, som är världsanden. Det är *den* anden som bär upp henne, utan den är hon förlorad. Men hon tronar på detta djur. Hon rider in det och tämjer det i någon mån. Hon hyfsar till världsmänniskorna i det yttre. Just så har statsskökan gjort i vårt land. Hon har varit och är ännu djurtämjerska, en slags polismakt som hållit folket i en viss tukt och därmed gjort den världsliga överheten stora tjänster.

Men nu har denna kvinna en kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet. Hon är **äktenskapsbryterskan**, som i århundraden hållit vårt folk i förstabudshoreriet under sken av att vara ett ”Guds folk”. Den dryck som hon givit är det förstabudslösa evangeliet (se vredens första skål). Hon har namnkristnat vårt folk och föst det till nattvardsbordet. Men det var det svenska djurfolket, det inridna vilddjuret, som hon lade på knä vid altarringen och kallade ett ”kristet folk”, en ”kristen församling”. Men den kristendomen är hädelse. Därför är det djur på vilket kvinnan sitter, fullsatt av hädelsenamn, ty det har hädelsedop, hädelsegudstjänst, hädelsekonfirmation, hädelsenattvardsgång, hädelsebön och hädelsesång. Ja, hädelse med otaliga namn.*

I dessa två kvinnor: örnvingekvinnan och statsskökan, har vi den historiska utvecklingen som *statskyrklig*. Och alltså är det inte sant då domprosten säger, att jag inte tar hänsyn till denna utveckling.

Men var är då domprostens ”statskyrkliga utveckling”? Jo, den måste ligga *utanför* skriften. Ty skriften har ingen annan än den nu antydda, nämligen solkvinnan och skökan. Den ställer hela världs-utvecklingen på dessa två linjer.

Men finns det då inte någon annan ”kyrkohistorisk utveckling” än den nu antydda? Jo, skökan har en sådan i sin kyrkolära. Hon slår tillsammans Guds församling och världskyrkan under namn av ”Guds folk”, ”Guds församling”, ”denna kristna församling”, som vi sett.

*Detta är det 2:a skedet i vilddjurets hädelse eller tabernakel-hädelsen, som består däri, att skökefolket spelar gudsfolk eller tabernakelförsamling (Upp 13: 6). Se prof. Myrbergs förklaring över Uppenbarelseboken sid 208.

Så får man den kyrkohistoriska utvecklingen till bara en linje direkt ifrån pingstdagen. Och så får även skökan äran av att vara bruden.

Men så gör inte skriften. Den har två utvecklingslinjer och åtskiljer solkvinnan och skökan med fruktansvärd skärpa. Gränslinjen mellan dem dras upp och hålls klar med väldig kraft. Se här bara ett exempel:

”Om någon tillber vildjuret och dess bild och tar dess märke på sin panna eller på sin hand, så ska också han få dricka av Guds vredes vin, vilket obemängdt är iskänt i hans vredes kalk; och han ska plågas med eld och svavel i heliga änglars och Lammets åsyn. Och röken av deras plåga uppstiger i evigheters evigheter” (Upp 14:9–10).

Med en så fasansfull skärpa hålls gränsen klar mellan solkvinnan och skökan. *Men skökan, det helvetesbarnet, har i alla tider och av alla krafter sökt utplåna den gränsen.*

I början av det 4:e stycket säger domprosten beträffande min ”ensidiga ståndpunkt”, att det för mig ”torde vara hart när omöjligt att fullt förstå de bärande grundtankarna i vår nyare kyrkliga rörelse”.

Ja, där säger han ett sant ord. Det är säkerligen omöjligt för mig att förstå dessa ”bärande grundtankar”. Ty så ”ensidig” är jag, att jag inte känner *någon annan* bärande grundtanke för en sant ”kyrklig” rörelse än **solkvinnotanken**. Och den tanken innebär att rörelsen har solkvinnogestalt, och alltså rör sig inom ramen för solkvinnans historiska skeden och mottager det andemått och den uppgift, som inom vart och ett av dessa skeden ges av Gud (sid 1222–1244 i Andens Lag, pdf Kap 12 sid 55–68).

Den får alltså under statskyrkoskedet nöja sig med att ur folket uttaga och bilda förstlingarnas ”heliga kvarleva”, som är örvingekvinnan vid sidan av örvingeskökan eller statsskökan, samt att arbeta på folkets ”rotlivsberedelse” till folkpingstfödelse (sid 789–816 i Andens Lag, pdf Kap 9 sid 70–86.)

Det går inte an att spela folkfrälsningsrörelse innan **folkfrälsningsmissionären**, Israels folk, bestigit ”kristallhavet”. Till dess har all sann kristen rörelse till uppgift att som segervinnare och brudtärnor stå på detta hav och sjunga folkfrälsningens sång för de genom vredens skålar plågade och nedbrutna folken (se boken ”Guds Vredes Skålar”).

”Vår nyare kyrkliga rörelse” gör alltså bäst i att foga sig under den ”kyrkotanke” som är solkvinnotanken, och lägga bort alla andra ”bärande grundtankar”. Ty i annat fall blir rörelsens bärande grundkraft babelsanden med lammhorn i förening med ett rationalistiskt och okynnt bortplock av allt det i skriften, som står denne ande emot. Och då blir denna rörelse en skökorörelse, som innerst – utan att den vet eller menar det – går ut på att frälsa statsskökan och bana väg för det nu inbrytande antikristiska padd- och demondömet.

3.

Domprosten Bring manar till prövning av andarna

Han inskräpper vikten av att beträffande mina böcker ”pröva andarna”. (Se 2:a stycket av hans skrivelse).

Själv har han i min uppsats om den kyrkliga rörelsen prövat *min* ande och funnit den vara en villoande. Det fann han genast, då han såg orden sköka och babelsande tillämpade på statskyrkan. Och så manar han till att pröva andarna, naturligtvis till att pröva på samma sätt som han och komma till samma resultat som han.

Men Ni, herr domprost, *kan* inte pröva andarna. Ty ni prövar dem bara efter om de talar om sköka och babelsande i statskyrkan eller inte. Göra de det förra, då är de villoandar. Men om de bekänner sig till Er ”statskyrkliga utveckling” och alltså förkastar skriftens, då är de av rätta slaget. Ni är fullkomligt inkompetent till att pröva andarna. Det ser alla Herrens heliga, både i statskyrkan och i småkyrkorna.

4.

Domprosten Bring och mina ”råa och osmakliga uttryck” m.m.

Sådana uttryck har han funnit i mina skrifter (se 4:e stycket). Ja, där finns det många sådana. Ty jag har för sed att uttrycka råa och osmakliga saker med råa och osmakliga ord. Men det finns också en sed att antingen gå sådana saker förbi eller att uttrycka dem med smink-, smet- och vitmeningsord.

Se här ett exempel. Jag använder ofta ordet ”kattbjörnen” som benämning på det första vilddjuret, som är världs- eller babelsanden. Ty detta djur ”var likt en leopard och dess fötter var som en björns och dess mun var som ett lejons mun” (Upp 13:2).*

Djuret var alltså sammansatt av ”katt” och ”björn”. Därför kallar jag det för ”kattbjörnen”. Därmed vill jag rikta uppmärksamheten på världsandens smidighet och list, klumpighet och råhet, grymhet och styrka. Ty människorna är så vana vid att kalla det första djuret för bara ”vilddjuret” att de halkar förbi de förfärande sanningar, som dess sammansättning vill framhålla.

Och när jag vidare säger att kattbjörnen har skökan till gemål och att alltså skökan lever i ”äktenskap” med kattbjörnen och att fru Kattbjörn avlar djävulsbarn med honom, vilka barn är skökomänniskorna, som fariséer och skriftlärda på Jesu tid, så är ju detta förskräckligt ”råa och osmakliga uttryck”. Men de är bibliska sanningar. Också skryter ju skökan över sitt härliga ”äktenskap”. Hon säger: ”Jag sitter en drottning och är inte änka och ska inte se någon sorg” (Upp 18:17).

Och när jag talar om den romerska skökan som ”själva ärketrollpackan” och om den lutherska skökan som ”en gammal inbiten trollkärning”, som trollar frälsning utanför ”Andens lag” (Rom 8:2), alldeles som ”trollkärningen i fähuset trollar mjölk utanför mjöklagen”, så är ju detta förfärliga uttryck, men de är bibliska sanningar. Skökan förvillar alla folk genom sin trolldom.†

Ja, jag brukar uttrycka fula saker med fula ord och vill inte genom någon akademisk grannlåt försköna dem eller avbryta sanningens udd genom humbugslärdom.

Vidare har jag ord som dessa: tubuds-Kristus, tubudsanden, tubudskärlek. tubudsrättfärdighet, tubudsnåd, tubudsevangeliem eller

* Översättningen är av professor Myrberg.

† Se Andens Lag sid 999-1018, pdf Kap 10 sid 51–62.

budevangelium o.s.v. *Sådana ord gör jag för att få Guds bud med.* Ty skökan har gjort Kristus och de uppräknade sakerna *budlösa*. Men givetvis måste dessa ord förefalla ”osmakliga”, då de ju så skarpt erinrar om sekelgamla skökolögner i vår kyrka.

Jag tror, att om domprosten Bring och hans gelikar lärde sig av med en stor del av sin akademiska ”bildning” och lärde sig något mer av *bibelbildning*, så skulle mina ord inte förefalla så förkastliga som de nu gör. En filosofie doktor och teologie kandidat, alltså en person med riktig ”biskopslärdom”, yttrade en gång i ett sällskap där jag var närvarande dessa ord: ”Det gick många år innan jag kunde lära mig av med det jag lärt i Uppsala, så att jag kunde börja att lära av bibeln.” Och säkerligen hade den genomfromme mannen sina skäl för det underliga yttrandet.

Vidare, säger domprosten, att jag ”med självsäkerhet 'reder ut' det profetiska ordets och särskilt Uppenbarelsebokens mest svårlösta problem” (2:a stycket).

Men nu förhåller det sig väsentligen så att jag inte har ”rett ut” ett enda problem, som inte andra rett ut före mig. Det vetenskapliga underlaget för min tolkning av profetian är professor Myrbergs förklaring över Uppenbarelseboken, samt de skrifter av tyska författare som han hänvisar till. Också ser ju var och en, som läser ”Andens Lag”, att jag ofta åberopar Myrberg. Det nya hos mig – om man så vill kalla det – består däri, att jag framställer de redan lösta problemen från synpunkten av ”Andens lag”.

På sidan 213 i Andens Lag säger jag: ”Vi har i denna bok ingenting nytt. Utan allt vad vi skriver är endast några små ytterst bristfulla och skröpliga antydningar om den frälsningssanning, som Herrens heliga alltid haft. Ty så mycket tror vi oss ha fått se in i denna sanning att vi ser oss veta *mycket litet*, och detta lilla *mycket ofullkomligt*.” Sådan är min ”självssäkerhet”.

Vad slutligen beträffar domprostens tal om min ”obegripliga terminologi”, och att jag ”läser in i de skrifter jag 'tolkar' bra mycket mer än som står där”, och att jag ”på förhand vet allt både i forntid, nutid och framtid”, och att han tar sig för att tillämpa mina ord på biskop Eklund, m.fl., under det att jag alldeles inte nämnt några namn, och vidare hans tal om mitt ”osunda och i verkligheten obibliska svärmeri” m.m. – så går jag detta förbi.

Ty då han inte visar några grunder för dessa fula beskyllningar, utan bara kastar ut dem, så ser jag i dem bara ett utslag av misshumör över, att jag ”läst in” vilddjuret, skökan, Babel, paddan och trollpackan i hans kära statskyrka. Den ohyran vill han för liv och död inte vidkännas där. Och dock finns den där. Skriften ”läser in” den. Och därvid förblir det.

5.

Domprosten Bring och ”den evangelisk-lutherska kristendomen”

Domprosten anför från sid 63 i min bok (De sju domstolarna) dessa ord: ”Gå inte tillbaka till flydda tider i vår kyrka, gräv inte fram hennes andliga liv som ett mönsterliv, ty det räcker nu inte till, inte ens där det var som bäst. Nej, gå tillbaka ända till apostlakyrkan.”

Om dessa mina ord säger han: ”Vad detta är, inte är det evangelisk-luthersk kristendom.” (Se slutet av hans skrivelse.)

Alltså: att gå tillbaka till apostlakyrkan, nämligen för att tillägna sig hennes Smyrna- och Filadelfialiv (enligt fortsättningen av mina ord) – ”det är inte evangeliskluthersk kristendom”. Och alltså är enligt domprosten Bring den evangelisk-lutherska kristendomen inte apostlarnas kristendom.

Av detta hans yttrande vill vi alldeles inte göra någon affär, utan vi går det förbi. Ty här föreligger säkerligen ett ”förfluet ord”, något som vi lite var lätt faller offer för, särskilt då man är utarbetad eller har mycket att göra.

Beträffande mina ord: ”gräv inte fram hennes andliga liv som ett mönsterliv”, så gläder det mig, att man i allmänhet, så vitt jag vet, lagt märke till det ordet ”mönsterliv” och alltså insett, att jag inte menar, att man inte bör framtaga och påvisa våra heliga faders andliga liv, som utgjorde den svenska örnvingekvinnans prima liv, men som inte ”räcker till i de förfärande tider, som nu stunda”, då det kräves en ny iklädnad från höjden, nämligen byssuskvinnans dräkt, varom mer längre fram.

Och så fortsätter han: ”Också talar författaren utan vidare om den lutherska förfalskarekyrkan, som rivit ut alla Guds bud ur evangelierna.” *

Mitt yttrande lyder fullständigt så (sid 64 i De sju domstolarna): ”1 detta folkfördärv har den lutherska förfalskarekyrkan en fruktansvärd skuld. Hon har rivit ut alla Guds bud ur evangelium och ur den rättfärdiggörande tron och i århundraden rasat mot dem som en furie (sid 312–322).”

Här hänvisar jag alltså till ett ställe i Andens Lag (sid 312–322, pdf Kap 5 sid 58–64), där jag närmare utrett, vad jag menar med förfalskningen. Därför, när domprosten säger att jag ”utan vidare” talar om den lutherska förfalskarekyrkan, så är det inte sant.

Ja, jag beskyller verkligen större delen av den efterlutherska kyrkan för att vara en förfalskarekyrka, ty hon har förfalskat Luthers rättfärdiggörelse.

I en av vår kyrkas bekännelseskriter, nämligen ”Schmalkaldiska Artiklarna”, fastslår Luther sin rättfärdiggörelselära i dessa ord:

”Vad jag härtills alltid och stadigt har lärt om rättfärdiggörelsen, kan jag inte till den minsta del något ändra: nämligen att vi genom tron (såsom Petrus säger) får ett annat, nytt och rent hjärta och att Gud, för vår medlares Kristi skull, håller oss alldeles för rättfärdiga och heliga. Och fastän synden i köttet inte är alldeles borttagen eller död, så vill dock Gud oss denna inte tillräkna eller ihågkomma.”

Detta är alltså Luthers rättfärdiggörelse. Men den har den efterlutherska kyrkan förfalskat genom att lägga den personliga frälsningen i en domsrättfärdiggörelse utanför nyfödelsern. †

* Här föreligger antingen ett skrivfel av domprosten eller ett tryckfel, ty jag säger inte ”evangelierna” utan ”evangelium”.

† En närmare utredning av denna sak har vi givit i Andens Lag sid 589–596, samt 643–670, pdf Kap 8 sid 43–48 samt 76–92.

Denna Luthers egen rättfärdiggörelselära bekänner jag mig till. Och det göra många präster i vårt land, och bland dem Sveriges nuvarande ärkebiskop.*

Därpå fortsätter domprosten: ”Må den, som vill, tro på och följa sådana 'profetiska röster', vi vågar det inte.” Det är alltså jag, som är en av dessa ”röster”. De är farliga. Och vari består den fara som jag kommer med? Jo, jag följer Luther i läran om rättfärdiggörelsen och vill göra denna lära gällande. Men där vågar inte domprosten följa med, fastän han då fick ett sådant sällskap som ärkebiskop Ekman.

Slutligen säger domprosten: ”Och må de, som tävla att höja författaren till skyarna, göra vad de kunna för att sprida hans villoläror; vi anser oss pliktiga att höja ett varningens ord.”

Här kastar han återigen ut en ful beskyllning. Jag beskylles för villoläror. Men några bevis ser jag inte till. Aldrig kunde jag tro, att domprosten Bring skulle vara så tarvlig och samvetslös, att han kunde vräka ur sig en sådan massa av obevisade beskyllningar. Men vi återkommer till denna sak.

Jag slutar nu med att omtala en händelse. Då jag hade fått manuskriptet till Andens Lag färdigt, tänkte jag flera gånger att bränna upp det, emedan jag tyckte att det inte var någonting att komma med. Men när jag var nära att kasta det i elden, kände jag varningar från Gud i min ande. Därav drog jag den slutsatsen, att där väl ändå är något i min bok, som Gud vill ha fram. Och det kommer han att föra fram. Och ingen makt på jorden ska kunna hindra honom från det.

Och när jag beslutat att låta trycka manuskriptet, lade jag mina händer på det och bad följande bön:

”Herre, låt *någon* människa få verklig evighetsnytta av min bok, så att du måtte få *någon* 'valuta' för det gränslösa besvär som jag har vållat dig.” Och då kände jag en ström från Gud genomlöpa min varelse och ut genom händerna och på boken, och jag hörde en röst från himmelen säga i min ande: ”Ja”. Alltså kommer ”någon” att få nytta av min bok. Och jag är oändligt tacksam för bara en enda.

II

Svar på skrivelsen i Församlingsbladet

Denna skrivelse lyder så:

Några frågor med anledning av uppsatsen: ”De sju domstolarna och den kyrkliga rörelsen”.

Sedan i Församlingsbladet kyrkoh. N.P. Wetterlunds bok med den ovan nämnda titeln fått en varm rekommendation av Th. Mazer, har tidningens red. ansett sig böra i nr 8 införa ett försvar för samma bok gentemot den ”undran”, som red. försport råda på somliga håll över att boken i fråga utan vidare rekommenderats. Men anledning av detta ”försvar” ber jag att få framställa några frågor.

1:o). Är det rimligt begärt, att man för att förstå en liten broschyr om

* Se hans bok ”Den kristna religionsläran enligt den heliga skrift”, 26:e kap., eller se Bibelforskaren för 1888 sid 20 f.

82 sidor ska vara tvungen att grundligt studera ett verk om 1 244 sidor, enär man annars inte kan undgå att missuppfatta den förras innehåll? Och vore ej under sådana förhållanden det minsta man kunde begära, att å den mindre boken en direkt uppmaning utsattes att inte läsa den utan att ha läst den större? Och är det inte både förklarligt och ursäktligt, om orden i den mindre boken tas som de står, när ej författaren direkt tillkännager att de inte bör tolkas efter sin lydelse?

2:o). Är inte den karaktäristik, redaktionen ger av profetian, i allmänhet minst sagt skev och vilseledande? Inte hör det till all profetias väsen att mäta allting ”med mått, som för våra ögon måste te sig vidunderliga och ofta anstötliga”, än mindre att framställa ”det goda och det onda inte i de gestalter, som de synas för oss... utan i sin fullväxta, mognade skepnad”? På en stor del av Gamla Testamentets profetia passar den beskrivningen *alls inte* in, och den förbiser totalt vad man kallar profetians historiska bakgrund. De ”skrämmande bilderna” är för övrigt i bibeln få, och bibelns enkla, nyktra språk är fritt från all svulst och förkonstling. Sanningens ande försmår sådant.

3:o). Om man i en *för svenska läsare i nutiden* avsedd bok talar om biskopar, professorer och präster, som med fanatisk iver arbetar för statskyrkan, men anser själarnas frälsning för en ”motbjudande nymodighet”, är man ej då helt enkelt skyldig att kunna utpeka och namnge de biskopar, professorer och präster, som denna fruktansvärda anklagelse drabbar? Och vilka är ”skökans biskopar etc.”, vilka red. så framt förklarar de anförda orden äga sin tillämpning på? Kan det undvikas, att skugga faller i mångas ögon på män, som ingalunda gjort sig förtjänta av att påtryckas en dylik förhatlig stämpel? Och när man utan vidare utslungar ordet ”den lutherska förfalskarekyrkan”, hur kan bokens läsare veta, att det ej är vad man eljes kallar den lutherska kyrkan, som därmed åsyftas?

4:o). Är ej ”profeternas andar profeterna underdåniga”, och kan ej missbruk av vad somliga åtminstone anser för en profetisk gåva vålla skada och anstöt? Och borde man ej därför akta sig att utan kritik åt en i varje fall delvis okritisk läsekrets anbefalla en skrift, som hänsynslöst dömer och förkastar vad många aktar som en dyrbar Guds gåva?

Skulle ej red. vilja besvara dessa frågor, anhåller jag, att de likväl meddelas tidningens läsare att av dem samvetsgrant övervägas.

Linköping d. 27 Febr. 1913.

J. Th. Bring

Denna skrivelse är ställd till Församlingsbladets redaktion och består, som vi ser, av fyra nummerade stycken. Redaktionen har för sin del svarat på dem, och även jag har något att svara.

Svar på det första stycket

Boken Andens Lag är ingen hemlighet. Den har varit tillgänglig för allmänheten under de sista åren och har blivit omnämnd i tidningar och är spridd i tusentals exemplar.

Och nu skulle jag inte ha rättighet att i en mindre bok hänvisa till denna större för erhållande av en närmare utredning av sådant, som i

den mindre är framställt bara i en kort sammanfattning. Vilket prat!

Men åtminstone så skulle jag ha skrivit på den mindre boken: "Läs den inte, utan att ha läst den större." Tackar! Min mening är naturligtvis, att alla som läst den större, ska genom den mindre erinras om den större innehåll och lära sig att tillämpa detta på tidens frågor, särskilt på den kyrkliga rörelsen, samt att sådana som inte läst den större boken, ska läsa den mindre för att deras uppmärksamhet ska riktas på den större.

Men enligt domprosten Bring skulle jag ha "direkt" tillkännagivit, att orden i den mindre boken "icke bör tolkas efter sin lydelse". Ja, just så. Jag skulle ha tillkännagivit, att jag inte menar vad jag säger. Nej, nu går det för långt.

Se nu, herr domprost, i boken "Guds Vredes Skålar". Där gör jag alldeles på samma sätt, hänvisar till den större. Och så kommer jag att göra allt framgent om jag utger några böcker. Rättigheten att i en mindre bok hänvisa till en större ska ingen människa på vår jord söka fråntaga mig. Ty det lyckas aldrig.

Svar på det andra stycket

Man ser att Församlingsbladets redaktion har fallit i onåd inför domprosten. Varför? Jo, för en uppsats i nr 8 av tidningen. I den ställer sig redaktionen på en fullt biblisk ståndpunkt, till exempel i läran om statskyrkan. Vid försvaret för denna ståndpunkt gör redaktionen några antydningar om min bok. Den skriver så: "Men – i *alla* kyrkor bor jämte 'solkvinnan' även 'skökan' – den satsen slår författaren fast med aldrig sviktande ihärdighet. Och det är om *hennes* professorer, biskopar, präster och lekmän, som han fäller den domen, att de är 'djurtämjare' och inte 'djuromskapare'. Det är om *dem* han säger, att de fördärvat folket genom det budlösa evangeliet".

Aj, aj! Här råkade redaktionen komma med ordet "skökan", som för domprosten är "karaktäristiskt nog" för att den är på villoväg. Och så företar han sig att med en mängd frågor offentligen bestraffa redaktionen.

Härvid fastslår han som alldeles säkert, att redaktionen och alltså även jag "totalt förbiser vad man kallar profetians historiska bakgrund". Men vad är denna bakgrund – *enligt skriften* – beträffande "kyrkan"? Jo, den nytestamentliga solkvinnans bakgrund är den gammaltestamentliga solkvinnans livsläge, utveckling och folkfostran allt ifrån Abel och intill pingstdagen. Och i varje nytestamentlig tid är hennes historiska bakgrund det livsläge, den utveckling och folkfostran, som hon har bakom sig. Och den nytestamentliga skökans bakgrund är den för-kristliga skökans livsläge, utveckling och folkfördärv allt ifrån Kain och intill den tid, då hon övergick i den kristna skökan. Under denna utveckling störtade hon 4 världsriken och var på väg att stöta det 5:e. Och hon störtade judafolket i en mångtusenårig förbannelse. All denna förfärande skuld har den kristna skökan ärvt enligt arvslagen för det onda. Den lagen påvisade Kristus, då han sa till judarna att de dräpt Sakarias och att hans blod skulle komma över dem. Men nu dräptes Sakarias flera hundra år innan *de* föddes – dock var de hans dräpare

(Matt 23:32–36).*

Sådan är den svenska statsskökans historiska bakgrund. Hon har enligt arvslagen störtat 5 världsriken, och hon är på väg att störta det 6:e. Hon har dräpt Abel och Sakarias och alla som blivit dräpta på jorden intill denna stund. Ni skökomänniskor i vårt land, era händer dryper av allt rättfärdigt blod som är utgjutet på jorden. Denna fasansfulla arvsdag fastslår profetian i dessa förskräckliga ord till den kristna skökan: *”Och profeters och heligas blod. Ja, blodet av alla som blivit dräpta på jorden är funnet i dig”* (Upp 18:24).

Vidare talar domprosten om profetians väsen och om att det finns få skrämmande bilder i bibeln m.m. Vi rekommenderar honom att läsa ”vredens skålar” i Uppenbarelsebokens 15:e och 16:e kapitel. Läser Ni dem i profetians ande, då får Ni en lektion i hennes ”väsen” och i skriftens *många* skrämmande bilder, som Ni aldrig glömmer. Därjämte bör Ni också läsa professor Myrbergs förklaring över vredens skålar.

Slutligen låter domprosten förstå, att mitt språk innehåller ”svulst och förkonstling”. Här har vi återigen en beskyllning. Jag svarar inte härpå, men jag ska anföra redaktionens svar som lyder så:

”Svulst och förkonstling finns visserligen inte i bibeln, men man har inte heller rätt att använda sådana ord om ett språk, som visserligen kan förefalla oss svulstigt och konstlat men som för författaren själv kanske är det enda naturliga – den enda form i vilken *han* kan frambära sina tankar”.

Svar på det tredje stycket

Herr domprost, hur anför Ni mina ord? Ni helt enkelt stympar dem genom att sätta ”frälsning” i stället för ”byssusfrälsning”, varigenom meningen blir alldeles förvänd. Det var fult gjort av Er.

Här har vi inte att göra med något tryckfel. Där står så i Ert manuskript. Ni har skrivit ”frälsning” istället för ”byssusfrälsning”.

Denna ”förfalskning” av det ifrågavarande ordet passar förträffligt i det syfte Ni har, men det är lögnen som Ni far med – på min bekostnad.

Jag talar om ”själarnas byssusfrälsning”, som för vissa personer är en ”motbudande nymodighet”. Till dem måtte väl Ni höra, eftersom Ni tar bort det bibliska ordet byssus. Så blir Ni av med den ”motbudande nymodigheten”.

Byssus är ett bibliskt ord (i grundtexten: byssinon). Och professor Myrberg helt enkelt bibehåller detta ord i den svenska översättningen. Han översätter så: *”Och det blev henne givet att kläda sig i ett byssus, som var glänsande och rent* (Upp 19:8)”.

Själarnas frälsning genom det himmelska byssus innefattar det högre mått av Guds och Kristi ande, som krävs för att kunna möta och övervinna det högre mått av satanisk vilddjursande, som träder fram i det nu inbrytande antikristiska världsriket. Nu ställs vi inför en avgrundsförande, som statskyrkoskedets örnvingekvinna, med sitt

* Om arvslagen se Andens Lag sid 129-133; 1011-1018, pdf Kap 4 sid 13–15; Kap 10 sid 58–62.

andemått, inte kan övervinna. Hon måste nu övergå i byssuskvinnan, som får den utrustning av Gud som behövs i de yttersta dagarnas svåra tider, då en nöd bryter in vars like inte funnits sedan människor blev till på jorden (Dan 12:1; Matt 24:21). Och Herrens heliga i alla kyrkor känner nu att de inte är rustade för dessa tider, utan behöver en ny pingstande som lyfter dem upp på ett högre plan av liv, ljus och kraft.

Beträffande byssuskvinnan och hennes ”dräkt, skydd, mission och strid”, så hänvisar jag till Andens Lag sid 1179–1186 och 1237–1244 (pdf Kap 12 sid 29–33 och 64–68). Och framför allt hänvisar jag till professor Myrbergs härliga förklaring över denna kvinna, genom vilken apostlarnas väldige ande och världsskakande krafter åter bryter in bland folken. Det är just denne ande och dessa krafter, som vi nu behöver. Och det är oförsvarligt att inte upplysa Guds folk härom, utan slarva bort denna viktiga sak. Ja, vår tids allra viktigaste sak. Men man har blivit alldeles yr i huvudet och förmörkad i hjärtat genom att ”frälsa” statskyrkan, så att man har ingen blick för vad tiden innerst och framför allt kräver.*

Det är alltså en stor skillnad på ”frälsning” och ”byssusfrälsning” eller på örningekvinnans frälsning och byssuskvinnans frälsning. Men den skillnaden suddar domprosten ut genom att utelämna det bibliska ordet byssus. På detta sätt undervisar han Församlingsbladets läsare. Så håller han dem i okunnighet om byssusfrälsningen, och därmed tillfogar han dem en stor själaskada.

Nu vill jag inte påstå, att han *avsiktligt* stympat mitt ord. Men vad var och en tydligen ser är det, att här föreligger ett stort slarv med andras ord och ett ohyggligt lättsinne vid behandlingen av de allvarliga och djupt ingripande saker, varom här är fråga. Ja, här föreligger just en sådan där budlöshet och samvetssömn, som man annars brukar finna hos sådana som sitter så inkapslade i sköko- och babelsanden, att de inte ser eller vill höra talas om den.

Och så vill Ni, att jag ska ”utpeka och namnge de biskopar, professorer och präster, som denna fruktansvärda anklagelse drabbar.” Men hur ska jag kunna det, då jag aldrig beskyllt dem för sådant, nämligen för att anse själarnas ”frälsning” för en motbudande nymodighet. Det är Ni, som genom att skriva ”frälsning” i stället för ”byssusfrälsning” lägger en lögn i min mun, och den lögnen blir ”en fruktansvärd anklagelse” som jag aldrig har gjort mig skyldig till. Och så vill Ni att jag ska stå för den. – Och nu kommer många av Församlingsbladets läsare som inte får del av denna min rättelse av domprostens slarv, att i all sin tid gå i den tron att jag verkligen utslungat ”denna fruktansvärda anklagelse”. Sådant borde domprosten känna som en förebråelse i samvetet.

Men däremot har jag beskyllt dem för att med fanatisk iver arbeta för statskyrkans frälsning, men anser själarnas byssusfrälsning för en motbudande nymodighet. Och den anklagelsen drabbar alla, vilka som Ni, är så fanatiskt statskyrkliga, att de inte låter de orden sköka och babelsande ha sin tillämpning på statskyrkan, och som suddar bort byssusfrälsningen och bara arbetar på örningekvinnofrälsningen. Och

* Angående Myrbergs förklaring över byssuskvinnan se hans utläggning över Uppenbarelseboken sid 298 f., eller se Bibelforskaren för 1887 sid 142 f.

att ”namnge” någon av dessa är överflödigt. Ty de är så många, att folk ser dem nästan överallt.

Hur låter det i kyrkomötet och på prästmötena, herr domprost? Är vår tids största livsfråga, som är tidsenlig frälsning genom det himmelska byssus, också där den största livsfrågan?

Hur låter det i den Segerstedtska striden? Är själarnas byssusfrälsning huvudsaken för de teologie professorerna?

Hur lät det på den sista prästkongressen i Stockholm? Var det själarnas byssusfrälsning som prästerna applåderade, eller var det statskyrkans frälsning?

Hur låter det på de flesta predikstolar i vårt land? Är det själarnas byssusfrälsning som förkunnas i Andens och kraftens bevisning?

Nej, herr domprost, det är inte själarnas byssusfrälsning som är huvudämnet för de flesta av våra professorer, biskopar och präster. Utan det är två saker som är huvudämnet, nämligen statskyrkans frälsning och själarnas frälsning på gammalt statskyrkovis, en frälsning som nu inte räcker till.

Vidare frågar domprosten: ”Vilka är 'skökans biskopar etc.'?” Jo, de är alla de som rider på hädelsekampen och vars huvudsakliga uppgift är att tämja den till en lydig statsskökokamp.

Slutligen påstår han att jag utan vidare slungar ut ordet ”den lutherska förfalskarekyrkan”. Härmed säger Ni för andra gången en lögn i denna sak. Jag har aldrig ”utan vidare” utslungat det ordet, utan alltid hänvisat till den större boken, där jag utrett vad jag menar med detta. Och så kommer jag alltjämt att göra.

Svar på det fjärde stycket

Här frågar domprosten: ”Är inte profeternas andar profeterna underdåniga?” Den frågan skulle Ni aldrig ha gjort: ty *Ni kan* inte utreda dess innehåll. Ni menar bland annat en sådan ”underdånighet” hos ”profeterna”, att de aldrig tillämpar orden sköka och babelsande på statskyrkan. Gör de det, då är deras andar dem inte underdåniga. Så löjlig blir denna fråga i Er mun.

Men när profeterna framträder – och de blir snart sända, ty Guds församling står i fara att inte bli tidsenligt rustad för de hemska tider som nu bryter in, och i fara att bli kvävd av den moderna skökans statskyrkovälde som likt en hydra nu reser sig i vårt land och slingrar sig kring vårt folk – när profeterna framträder, då kommer de att visa sina andars underdånighet på det sättet att de ”hänsynslöst dömer och förkastar” vad många, tusen av skökan förtrollade aktar som ”en dyrbar Guds gåva”, nämligen det budlösa evangeliet, den förfalskade rättfärdiggörelsen, de tusentals trolldomspredikningar, som söndagligen hålls i vårt land, och statsskökans hela historiska utveckling, som är den glänsande världsdemens, den vidriga storhorans och dräparemarans mångtusenåriga ritt på hädelsekampen.

III

Slutord

Jag har nu bemött domprostens skrivelser. Men ett fullständigare svar på dem kan läsas i min bok ”Guds Vredes Skålar”.

Ni har, herr domprost, utslungat svåra beskyllningar mot mig. Men

ingen enda av dem har ni bevisat. Nu kräver jag av Er, att Ni med det snaraste kommer med bevis för allt vad Ni anklagat mig. Ni ska visa vad det är, som jag ”läser in” i de skrifter jag tolkar, och vari mitt ”osunda och obibliska svärmeri” består.

Och Ni ska visa att orden ”sköka” och ”babelsande” inte har sin tillämpning på vår statskyrka. Och Ni ska visa vari mina ”villoläror” består, o.s.v. Och Ni ska komma med bibelbevis – några andra godkänner jag inte. – Och gör Ni nu inte detta, då är Ni dömd i alla sanningsmänniskors ögon som den som far med lögnen och fräckt sätter en förhatlig lögnstämpel på en medmänniska.

Domprosten Bring ser i mig bara en fiende till sanningen. Han yttrar sig *offentligt och vägledande* över min bok De Sju Domstolarna. Men han har inte ett enda ord om att även jag möjligen kan ha ett litet sanningskorn att komma med. Allt är odugligt. Jag bara sparkas ut och stänges ute. – Och han ser i mig bara en fiende till statskyrkan, fastän jag aldrig i mina skrifter yttrat ett enda förklenande ord om denna kyrka, så långt som hon är ”Guds kyrka” eller solkvinnan. Däremot har jag skarpt farit ut mot statsskökan och statssköko-Babel. Men se, där rörde jag vid den ömma punkten hos domprosten Bring.

Nu överlämnar jag åt er, ni troende i statskyrkan, att först läsa min bok De Sju Domstolarna och sedan läsa domprostens skrivelser över denna, och så svara på dessa frågor:

Är det rätt att på detta sätt framställa mig som en dödsfiende till sanningen och statskyrkan? Och är det rätt att på detta sätt kasta ut mig ur statskyrkan, så som den som bara är till skada inom henne?

Men nu ska vi inte döma hela vår statskyrka efter domprosten Bring. Ty det vore i hög grad orättvist. Här finns professorer, biskopar och präster i hundratal och lekmannafolk i tiotusental, som är Guds kyrka i världskyrkan eller som är solkvinnan vid sidan av skökan eller örvingekvinnan vid sidan av örvingeskökan och som inte sammanblandar dem. Och alla dessa går med en djup längtan efter det himmelska byssus i dess fulla renhet och glans, sådant det krävs för att kunna även i kvalfullaste martyrdöd möta den demoniske ande, som nu bryter in bland vårt folk och som i sinom tid tar det i besittning.

Fruktansvärda tider går vi tillmötes. ”Rulla!” ropas det åt hjulen. Utvecklingen går med snälltågsfart. Den brinnande Guden i himmelens tempel tänder vredens världsbrand. Hans eld och rök omvärver folken. Den allsmäktige Gudens stora dag går upp. Folken ska trampas av Konungars konung i den ”grymma” vredens vinpress. Guds stora gästbud för alla himmelens fåglar tillreds. Men – Halleluja! – det är bara den stora **världsfödslovåndan**, ur vilken alla folk träder fram och böjer knä för folkens konung i tusen år och i evigheters evigheter.

Ord av Luther

**OM TRO, RÄTTFÄRDIGHET OCH
RÄTTFÄRDIGGÖRELSE**

Ord av Luther

om tro, rättfärdighet och rättfärdiggörelse

”Nu finner vi främst detta fel i läran, att fast några predikar om tron, genom vilken vi ska bli rättfärdiga och saliga, så visas det inte tillräckligt, *hur* man ska komma till tron, *så att nästan alla försummar ett stycke av den kristna läran*, utan vilket ingen kan förstå, vad det är eller heter att tro. Kristus säger i Luk 24:47: *Vi ska predika bättring och syndernas förlåtelse*. Men nu talar många endast om syndernas förlåtelse, och säger litet eller inget om omvändelsen, fastän utan densamma ingen syndaförlåtelse ges, vilken ej heller kan förstås utan omvändelse. Därav inbillar sig folk att de redan har fått syndernas förlåtelse, blir säkra och utan frukt. **Detta är då en större villfarelse och synd än alla gångna tiders villfarelser**, så att man sannerligen må frukta för det Kristus säger i Matt 12:45, *att det sista blir värre än det första*” (Tom. IV, Altenb. fol. 391)

Märklig är också Luthers egen erfarenhet i denna sak. Han säger:

”I begynnelsen visste jag inget annat än att världen var så from, att så snart den hörde evangelium, skulle den komma farande och ta emot det med glädje. Men jag finner nu med smärta, hur skamligt jag blivit bedragen. **Skulle jag först nu börja predika evangelium, så ville jag göra det annorlunda.**” (D.P. Antonius in Animadvers. de Pathmo Lutheri p.46)

Dessa båda yttranden av Luther anför biskop Pontoppidan i sitt Collegium pastorale kap. 18, och han tillfogar själv dessa ord: ”Vilken obotligt stor skada de obetänksamma evangelister åstadkommer i Guds församling, och visst nog gör det som är tvärt emot deras uppsåt, nämligen att upprätta djävulens i stället för Guds rike, om det kan utförligen läsas i D. Pauli Tamovius’ avhandling om det nya evangeliet, som är en orsak till allt fördärv.” *

I föregående ord av Luther ligger ett djupt vemod och lidande. Han fick redan i sin tid bevittna ”ny-evangeliets” förhärjande verkningar. Och han förutsåg med smärta vad som skulle komma. Och vad har inte kommit i den vägen! Tillämpningen på vår tid gör sig själv.

Hör vidare hans ord om synd och nåd:

”Om de onda begären vore målade på husets vägg, så kunde du springa bort därifrån, eller vore de stickade i den färgade rocken så kunde du ta av den och ta på en svart, eller växte de i ditt hår, så kunde du låta raka dig och göra ditt huvud skalligt, eller vore de bakade i brödet, så kunde du i dess ställe äta rötter. Men nu befinner de sig *inne i dig själv* och besitter dig alltigenom: vart vill du springa dit du inte tar *dig själv* med? Vad vill du ta på dig, så att du inte finns under kläderna? Vad vill du äta och dricka, så att du inte själv var med? Synden (som tvingar dig att göra det onda, som du inte vill) den bor *i dig*, och var du än är och hur länge *du* än är till, där finns även synden. Det gagnar till ingenting, så länge man *på ytan* förebygger, bättrar och helar: *invärtes* förblir det ondas stam, rot och källa – framför allt måste källan tillstoppas och

* Dissert. de Nova Evangelio, causa omnium calamitatum.

trädet berövas sin rot. Annars bryter och brister det ut på tio ställen, då du stoppar till och förebygger på ett. En sådan *inneboende* synd kan inte heller fördrivas med något straff, om så tusen helveten fanns, *utan allenast Guds nåd måste rena från den, Guds nåd som gör naturen ren och ny.*" (Bibelforskaren 1892, s. 270)

Alltså enligt Luther: synd och nåd är invärtes makter. Synden en makt som ingenting på jorden kan stävja, och som aldrig kan botas utifrån, inte ens med evinnerlig eld. Nåden är en makt som kan tilltäppa syndens källa och upprycka själva dess rot, som är det onda begäret, så att en benådad människa *råder* över allt slags ont begär. Detta är nåden enligt Luther.

I skriften om den trefaldiga rättfärdigheten av år 1518 läser vi dessa ord:

"Den andra synden är en väsensbeskaffenhet, medfödd, ursprunglig, en annans. * Det är den om vilken det heter (Ps 51:7): 'I skuld är jag född, i synd blev jag till i min moders liv'. Kristus säger om den: 'Ett ont träd kan inte bära god frukt', och Paulus (Rom 5:18–19): 'En enda människas olydnad gjorde alla till syndare, och en endas överträdelse ledde till fallande dom för alla människor'.

Den rättfärdighet, som utgör motsatsen till denna synd, är likaledes till genom **födelse**, en väsensbeskaffenhet, ursprunglig, en annans, det är **Kristi rättfärdighet**.

Joh 3:5: "Den som inte blir född av vatten och ande..."

Vidare Joh 1:12: "Åt dem som tog emot honom gav han makt att bli Guds barn".

Och 1 Joh 3:9: "Den som är född av Gud, han syndar inte (d.v.s. han är inte en syndare) ty Guds säd förblir i honom".

Rom 5:18: "En endas rättfärdiga gärning har lett till frikännande och liv för alla människor, och en endas lydnad ska göra många rättfärdiga."

Alltså: synden är det onda, Kristi rättfärdighet är det goda.

Synden är medfödd, Kristi rättfärdighet är också medfödd. Synden får vi i den lekamliga födelsen, Kristi rättfärdighet får vi i den andliga födelsen. Synden ligger i blodet, Kristi rättfärdighet ligger också i blodet, i pingstbarnets blod. Detta är Kristi rättfärdighet enligt Luther.

Vidare av Luther:

"Kristus är Guds nåd, barmhärtighet, rättfärdighet, sanning, vishet, starkhet, tröst och salighet, oss av Gud given utan all förtjänst. Kristus, säger jag, inte som några med blinda ord säger, *att han ger rättfärdighet och själv stannar utanför*: ty en sådan rättfärdighet är **död**. Ja, den blir ingalunda given utan att Kristus själv är med, liksom solens glans och hetta ej finns där solen och elden ej verkligen är" (Luth. Werk, Erl. uppl. 37, 441).

Sålunda enligt Luther: Kristi rättfärdighet gavs aldrig till kudde för döda hjärtan, ty allt är en person. Kristus är kristendomen, och kristendomen är Kristus. Allt i personen och ingenting kan skiljas från honom. Kristi rättfärdighet är Kristus den rättfärdige.

Bor han i hjärtat, då har hjärtat rättfärdighet – bor han där inte, då är rättfärdigheten "död". Detta är den "lutherske" Kristus.

* *essentiale, natale, originale, alienum.*

Samma sak finner vi i skrivelsen till Brenz 1531. Där står:

”Kristus säger: Jag är vägen, sanningen och livet, säger inte: jag visar eller ger dig vägen, sanningen och livet som verkade han detta i mig och var dock på annat ställe utom mig: **nej, i mig ska han vara, bli, leva och tala** (2 Kor 5:21). För att vi genom honom (Kristus), skulle bli till ett med Guds rättfärdighet.”

Alltså: inte utanför bara, utan i mig ska han vara, bli, leva och tala. Och är Kristus i mig, då är jag i Kristus. Och är jag i Kristus, då är jag en rättfärdighet, som gäller inför Gud. Jag *är* rättfärdigheten.

I ett tal över Joh 1:1 från 1515 lär Luther:

”Ordet har blivit kött för att köttet ska bli ord; Gud blir människa för att människan ska bli Gud. Men vi blir Ordet eller lika Ordet – vi blir inte Gud själv eller sanningen (väsendet) utan **gudomliga och sannfärdiga** eller delaktiga av den gudomliga naturen, i det vi tar till oss* Ordet och genom tron hänger oss fast vid honom. Ty Ordet har inte heller blivit kött på så vis att det lämnat sig självt och blivit förvandlat till kött, utan så att det antagit och med sig förenat köttet. Så blir inte heller vi substantiellt förvandlade i Ordet, utan vi förenar det med oss genom tron. Dessutom säger aposteln: Herren är anden, och den som håller sig till honom, han blir en ande med honom (2 Kor 3:17; 1 Kor 6:17), och vi blir i honom Guds rättfärdighet.”

Sålunda enligt Luther: Gud har blivit människa, för att jag ska bli Gud, d.v.s. Gud har blivit mänsklig för att jag ska bli gudomlig. Guds människoblivande som på ett grundläggande sätt kommit till stånd i Kristus, ska upprepas och genomföras i varje enskild människa allt efter hennes mått. Ordet (Kristus) har i mänskligheten blivit en levande säd, varur levande Ord-människor (Kristus-människor) ska växa upp.

Och detta utförs genom Kristi rättfärdighet. Vi ska i honom bli ett med Guds rättfärdighet, säger Luther (i enlighet med Paulus i 2 Kor 5:21). Då jag intar Ordet i mig, då intar jag Kristus den rättfärdige i mig. Och då blir jag en tänkande och talande Kristus-rättfärdighet, en seende och hörande Kristus-rättfärdighet, en vandrande och görande Kristus-rättfärdighet. Jag *är* Kristi rättfärdighet. Rättfärdigblivandet är gudomligblivandet, och detta är enligt Luther kristendomens mål.

I skriften Om en kristen människas frihet av år 1520 läser vi (sid 19–20):

”För det tionde: nu är alla Guds ord heliga, sannfärdiga, rättfärdiga, fridsamma, fria och fulla av all godhet.

Därför, den som med rätt tro håller sig till detta, *hans själ blir då helt och hållet förändrad med detsamma, att all ordets dygd även blir själens egen*. Och själen blir således genom tron av Guds ord, **helig, rättfärdig, sannfärdig, fridfull, fri, och full med all godhet**, ett sannskyldigt Guds barn, som Johannes säger (1:12): Han gav dem makt att bli Guds barn, alla dem som tror på hans namn. – Ordet och tron allena regerar i själen. Som ordet är, sådan blir också själen av det, likasom järnet blir eldrött som elden, av förening med elden.”

Och i predikan över evangelium på Marie himmelfärdsdag i bihanget

* assumimus.

till Epistel-postillan § 11:

”Ordet är rent och rättskaffens, heligt och visst, *därför blir den själ som håller sig därvid, av lika art som Ordet är*, nämligen **klar, ren, vis, rättskaffens och helig**. Ty likasom ett svart kol blir rött om det kommer i elden och antar alla eldens egenskaper, så gör också tron med själen, så att den blir helt förenad med Ordet samt eldar upp och uppfyller den så med Gud, *att den blir av samma natur som Ordet är.*”

Och vid ett annat tillfälle säger Luther:

”Genom Kristi främmande rättfärdighet blir människorna rättfärdiga på så sätt, *att Kristus rör vid dem med sin hand och meddelar dem sitt verk och sin kraft till att utplåna synden genom Ordet*” (Bordssamtal. E. A. 14, 120).

Dessa ord talar för sig själva. Man ser hur angelägen Luther är om att Kristi rättfärdighet måtte bli ett liv, en makt inom människan så att själen blir ren, helig, rättfärdig, uppfylld av Gud och full av all dygd och godhet, ett rättskaffens Guds barn. För Luther är rättfärdiggörelse och nyfödelse ett och samma, och rättfärdighet och barnskap ett och samma.

I Luthers mindre förklaring över Galaterbrevet (av år 1521) § 4 läses följande ord:

”Fördenskull har nu ett oroligt och bedrövat samvete alls ingen hjälp eller läkedom emot förtvivlan och den eviga döden, om det inte omfattar den nåd som genom Kristus blir erbjuden. Den nåden är **Kristus** eller **trons rättfärdighet**, den som Gud, utan alla våra verk och all vår åtgärd, själv verkar **uti oss**. Den som har denna, han kan alltså fritt och med gott mod säga: fastän jag genom mina egna gärningar inte är rättfärdig, vill jag dock inte förtvivla. Det är sant, och jag måste bekänna att jag rimligen borde ha även den rättfärdigheten. Men också om jag redan hade och gjorde den, så kunde jag likväl inte förtrösta på den eller bestå genom den och frikännas i Guds dom. Därför slår jag helt och hållet ur sinnet all den rättfärdighet som jag får genom mitt eget görande och lagen, och håller mig allenast till den rättfärdighet som Gud genom Kristus **skapar** och **verkar i mig**, nämligen den rättfärdighet som sker av nåd och barmhärtighet och består i syndernas förlåtelse, kort sagt, till Kristi och den *Helige Andes rättfärdighet* som vi ej själva verkar eller gör. Vi håller oss endast stilla och låter Herren vår Gud verka den i oss. Vi har den inte av oss själva utan får den av Gud Fader, som skänker oss den genom Jesus Kristus vår Herre”.

Alltså: människan är sjuk. Sjukdomen är ”förtvivlan och evig död”. Läkemedel finns. Och det heter Kristus eller Kristi rättfärdighet, säger Luther. Sålunda personen själv. Men läkemedlet får inte stå utanför människan. Det ska intagas, föras in i det sjuka hjärtat. Och det införs i hjärtat genom syndernas förlåtelse. Och syndernas förlåtelse kallar Luther ett Guds skapelseverk i människan. Hon har bara att vara ”stilla”. Då skapar Gud Kristi rättfärdighet i henne, säger han. Och denna nyskapelse är den nya födelsen. Och därför kallar Luther Kristi rättfärdighet för ”den Helige Andes rättfärdighet”. Det finns endast ett läkemedel mot döden. Och det heter livet. Och det är han själv, som sa: ”Jag är livet”.

I § 60 f. av samma skrift läser vi:

”Först och främst bör man veta, att människan på två alldeles motsatta sätt blir rättfärdigad: först **utvärtes**, av sina gärningar, av egna krafter; sådan är den mänskliga rättfärdighet, som man vinner genom övning och vana (som man säger). Om denna har Aristoteles och flera andra hedniska lärare skrivit, denna rättfärdighet beskriver också de borgerliga lagarna och kyrkolagarna om yttre bruk och ceremonier, denna rättfärdighet vinner också envar genom det egna förnuftets ingivelse, o.s.v.

För det andra blir människan rättfärdigad **invärtes** genom tron, av gunst och nåd. Det sker sålunda: när man alldeles misströstar om den förra rättfärdigheten, som om den var ett orent kläde (Jes 64:6), så faller man ned för Gud och suckar ödmjukt och bekänner sig vara en syndare och säger med publiken: ”Gud, var nådig mot mig, syndare”. Det var han, säger Kristus, som gick hem igen rättfärdig, snarare än den andre. Ty denna rättfärdighet är inget annat än ett åkallande av Guds namn. Men Guds namn är inget annat än barmhärtighet, rättfärdighet, dygd, makt, vishet och ett anklagande av vårt namn. Men vårt namn är synd, lögn, simpelhet, dårskap, enligt detta ord: Alla människor är lögnaktiga (Ps 116:11). Det är fåfänga och simpelhet i var och en som lever. Men åkallandet av Guds namn, om det skett i och av hjärtat visar att hjärtat och Herrens namn är **ett** och håller sig tillsammans. *Därför är det omöjligt att inte hjärtat även ska vara delaktigt av all Guds namns kraft, makt, dygd och rättfärdighet genom tron.* Jag menar den tro, som kommer av Guds ord, genom vilket Guds namn predikas, som det står skrivet: Jag vill predika ditt namn för mina bröder (Ps 22:23); och: De ska i Sion predika Herrens namn (Ps 102:22). **Som nu Herrens namn är rent, obemängt, heligt, rättfärdigt, sant, gott**, m.m., *så gör det också hjärtat fullkomligt likadant*, om det vidrör hjärtat, eller blir av det vidrört.

Därav kommer det, att alla synder blir förlåtna för dem, som tror på Herrens namn, och dem tillräknas rättfärdighet för Herrens namns skull, ty det är gott, och inte för deras egna förtjänster, ty de hade inte ens förtjänat att bli hörda. *Men den, som så blivit rättfärdiggjord i hjärtat* * *genom tron, han är i Herrens namn, † och honom har Gud gett makt att bli Guds barn*, och han ingjuter sålunda sin helige Ande i de trognas hjärtan. Anden vidgar dem genom kärleken och gör dem alldeles lugna och glada, så att de inom kort gör alla goda gärningar och övervinner alla onda ting, ja föraktar döden och helvetet. Då upphör med det samma alla lagar, alla lagens gärningar, då är allt fritt, tillbörligt, och sålunda är lagen uppfylld genom tro och kärlek.”

Alltså: Jag är syndare. Jag vänder mig till Gud som publiken. Då blir jag rättfärdiggjord på det sättet att mitt hjärta vidrör Guds namn, och Guds namn vidrör mitt hjärta. Genom denna beröring blir mitt hjärta likadant som Guds namn är. Hjärtat blir rent, heligt, rättfärdigt, sant och gott. Och detta kallar Luther för den invärtes rättfärdiggörelsen, som är ett med den nya födelsen. Och han säger, att det är omöjligt att det inte skulle vara så.

* Justificato autem sic corde, etc.

† Somliga översätter: genom tron, som är i Herrens namn. Så Myrberg. Kommer på ett ut.

Vi läser vidare i § 65:

*”Denna (Kristi) rättfärdighet är given fritt och för inget, beständig, evig, **invärtes**, sannfärdig, himmelsk och gudomlig. Den förtjänar eller tar ingenting i detta livet. Ja, den söker ingenting, utan mycket mera emedan den grundar sig på Kristus och hans namn (som är rättfärdigheten), så sker att Kristus och de Kristnas rättfärdighet är ett i ett outsägligt innerligt förbund.*

Ty den rinner upp och flyter fram ur Kristus, som han säger i Joh 4:14: Det vatten jag ger blir en källa i honom med ett flöde som ger evigt liv.”

Alltså: *Vad* är det, som frälser? Luther svarar: Kristi rättfärdighet. Och *vad* är Kristi rättfärdighet? Han svarar med Joh 4:14: Kristi rättfärdighet är det levande vattnet. Och *vad* är det levande vattnet? Johannes svarar: Pingstanden, Pingst-Kristus (Joh 7:37–39). Och *var* är det levande vattnet? I pingstkällan. Och *vad* är pingstkällan? Pingsthjärtat. Sålunda enligt Luther: Pingstlivet är Kristi rättfärdighet.

Ur den ovannämnda skriften ”Om en kristen människas frihet” anför vi ytterligare följande:

”För det nionde: när nu människan genom buden har lärt känna sin oförmåga, så att hon ängslas över hur hon ska kunna fullfölja budet, eftersom budet måste bli uppfyllt om hon inte ska bli fördömd, då är hon verkligt ödmjukad och blir ingenting i sina egna ögon, finner inget hos sig som hon kan bli from genom. Då kommer det andra ordet, det gudomliga löftet eller tillsägelsen och säger: Vill du fullborda alla bud, bli kvitt detta onda begär och din synd, som buden kräver och fordrar, se, tro då på Kristus. I honom tillsäger jag dig all nåd, rättfärdighet, frid och frihet: tror du, så har du det – tror du det inte, så har du det inte. Ty det som blir dig omöjligt med alla gärningar efter buden, som måste vara många och dock till ingen nytta, det blir dig lätt och enkelt genom tron. Ty jag har helt kort innefattat allting i tron, så att den som har den, han ska ha allting och bli salig: den som inte har den, den ska ingenting ha. *Sålunda ger Guds tillsägelser vad buden fordrar, och fullgör vad buden kräver, för att allt ska vara **Guds eget**, både bud och fullbordan. Han ensam befaller: han ensam fullbordar det.*

För det elfte: vidare förhåller det sig så med tron, att den som tror den andre tror honom därför att han räknar honom som en from, sannfärdig person, vilket är den största ära som den ena människan kan bevisa den andra. Återigen är den största smälek, när han anser honom som en opålitlig, lögnaktig, lättsinnig man. Likaså, när själen stadigt tror Guds ord, så håller hon Gud för sannfärdig, from och rättfärdig. Därmed bevisar hon honom den allra största ära, som hon kan bevisa honom. Ty då ger hon honom rätt, då låter hon honom få rätt, då ärar hon hans namn, och låter honom handla med henne som han vill, ty hon betvivlar inte att han är from och sannfärdig i alla sina ord.

Återigen kan man inte bevisa Gud någon större vanära än att inte tro honom. Då räknar själen honom som opålitlig, lögnaktig, lättfärdig, och så mycket som det beror på henne, förnekar hon honom med sådan otro och ställer i sitt hjärta upp en avgud efter sitt eget sinne emot Gud, som om hon skulle veta det bättre än han. När nu Gud ser att själen ger

honom rätt och sålunda ärar honom genom sin tro, så ärar Gud henne igen och håller henne för from och sannfärdig genom en sådan tro. Ty att man räknar Gud som sannfärdig, det är rätt och sanning, och gör rätt och sannfärdig, emedan det är sant och rätt, att sanningen tillerkänns Gud. Det gör inte de som inte tror och ändå anstränger sig med många goda gärningar. Så 1 Sam 2:30: ”De som ärar mig vill också jag ära, men de som föraktar mig ska komma på skam.” Så säger Paulus i Rom 4:20 att Abrahams tro räknades honom till rättfärdighet, emedan han genom den gav Gud äran, och av samma orsak måste den även räknas oss till rättfärdighet om vi tror.

För det trettonde, ser du nu här, av vilken anledning så mycket med rätta tillskrivs tron, att den fullbordar alla bud och gör människan from, alla andra gärningar förutan. Ty du ser här att den ensam uppfyller det första budet: Du ska ära din Gud. Om du nu vore fylld av goda gärningar från topp till tå, så vore du ändå inte from, och gav ändå ingen ära åt Gud och då uppfyllde du inte det allra första budet. Ty Gud kan inte bli ärad, om inte sanning och allt gott tillskrivs honom som är själva sanningen. Men detta åstadkoms inte av goda verk utan enbart av hjärtats tro.

Därför är tron allena människans rättfärdighet och alla buds fullbordan. Ty den, som uppfyller det första huvudbudet den uppfyller också med lätthet alla andra bud.

För det tjugotredje:

Nu är det uppenbart, att frukten inte bär trädet och att trädet inte heller växer på frukten, utan trädet bär frukterna, och frukterna växer på trädet. Som nu trädet måste finnas före frukterna och frukterna varken gör träden goda eller onda, utan träden frukterna, *så måste också människan först vara god eller ond till sin person, innan hon gör goda eller onda gärningar, o.s.v.*

Emedan gärningarna inte kan göra någon from, och människan först måste vara from innan hon gör gärningen, så är det uppenbart **att tron allena av idel nåd genom Kristus och hans ord, gör personen fullkomligt from och salig, o.s.v.”**

Ur Luthers förord till Romarebrevet (1522) hämtar vi dessa ord:

”Tro är ej den mänskliga inbillning och dröm som somliga anser som tro, och när de ser att ingen bättring i levernet eller goda gärningar följer och ändå kan höra och tala mycket om tron, faller de i den villfarelse som säger: Tron är ej nog; man måste göra gärningar om man ska bli from och salig. Det kommer av att när de hör evangelium så anammar de det, och gör sig av egna krafter i hjärtat en tanke som säger: Jag tror. Det räknar de då som en rätt tro. Men som det är en mänsklig dikt och tanke, som hjärtats grund aldrig erfar, så gör han också ingenting, och ingen bättring följer därpå.

Men tron är ett gudomligt verk i oss, vilket förvandlar och pånyttföder oss av Gud, Joh 1:13, och dödar den gamle Adam, gör oss till helt andra människor till hjärta, mod, sinne och krafter, och för med sig den helige Ande. O, ett levande, rörligt, verksamt, mäktigt ting är tron, så att det är omöjligt att den inte utan återvändo skulle verka det goda. Den frågar ej heller om goda gärningar ska göras utan har gjort dem, och är ständigt sysselsatt därmed innan man frågar. Men den som ej gör sådana gärningar är en otrogen människa, famlar och ser sig om efter tron och goda gärningar, och vet varken vad tro eller goda

gärningar är, pratar och sladdrar dock många ord om tron och goda gärningar. En sådan tro är rättfärdighet, och kallas Guds rättfärdighet eller den rättfärdighet som gäller för Gud, emedan Gud ger den och räknar den som rättfärdighet för Kristi vår medlares skull och gör människan sådan, att hon ger var och en vad honom tillhör.”

Vi slår nu upp Luthers större förklaring över Galaterbrevet av år 1535. Där läser vi under kap. 2:15 dessa ord:

”Därför är den kristna tron inte en overksam egenskap eller ett tomt skal i hjärtat, så att den kan stå tillsammans även med dödliga synder till dess kärleken kommer och ger den liv. Nej, om tron är sann, så är den en hjärtats vissa förtröstan och dess kraftiga bifall varmed **Kristus omfattas**, så att Kristus är trons föremål, ja inte bara föremål utan, om jag får säga så, **Kristus är själva tron**. Tron är alltså en kunskap eller ett mörker som inte ser, men Kristus bor dock i detta mörker när han omfattas med tro, liksom Gud på Sinai och i templet bodde mitt i mörkret. Vår egentliga och sanna rättfärdighet (*justitia formalis*) är alltså inte kärleken som den som ger gestalt åt tron, utan själva hjärtats tro insvept i sitt mörker, det är som ett fast förlitande på det som inte syns, det är på Kristus, vilken, trots att han ej syns, dock är närvarande.

Tron gör oss alltså rättfärdiga, emedan den omfattar och besitter denna skatt, nämligen Kristus, och har den närvarande hos sig. Men på vad sätt den är närvarande, det går inte att föreställa sig, eftersom det här, som jag sa, är ett mörker. Där alltså en sann hjärtats tillit finns är Kristus närvarande i själva mörkret och trosdunklet. Och detta är den sanna och egentliga rättfärdigheten (*justitia formalis*), för vars skull människan rättfärdiggörs, inte för kärlekens skull, som de förnuftskloka säger. Summa: liksom de förnuftskloka säger att kärleken gestaltar och med sitt innehåll uppfyller tron, så säger vi att **Kristus gestaltar och med sitt innehåll uppfyller tron**. Alltså är den med tron omfattade och i hjärtat boende Kristus den kristliga rättfärdigheten, för vilkens skull Gud aktar oss rättfärdiga och skänker oss det eviga livet.”

Och under kap. 3:6 läser vi:

”Med dessa ord: *Abraham trodde* gör Paulus tron på Gud till den högsta gudstjänst, den högsta undergivenhet och lydnad, det största offer. Den som är en vältalare må närmare utveckla det som här sägs och framhålla vilket allsmäktigt ting och vilken oskattbar och oändlig dygd tron är. Ty den ger Gud äran, det största man kan ge honom. Men att ge Gud ära, det är att tro på honom, det är att anse honom sannfärdig, vis, rättfärdig, barmhärtig, allsmäktig, med ett ord, att erkänna honom som upphovet och givaren av allt gott. Detta gör inte förnuftet, utan tron. Den summerar gudomen och skapar så att säga gudomen, väl inte i Guds väsende, men i oss. Ty utan tron förlorar Gud i oss sin ära, sin vishet, rättfärdighet, sanning, barmhärtighet, o.s.v., med ett ord, Gud får inte behålla något av sitt majestät och sin gudom, där tron inte finns. *Gud fordrar inte heller något mer av människan än att hon lämnar honom i besittning av sin ära och gudom*, det är att hon räknar honom inte som en avgud, utan som Gud, som ser, bönhör, förbarmar sig, hjälper, o.s.v. Får han detta, så har han sin gudom okränkt och ostyckad, d.v.s. allt vad ett troget hjärta kan ge honom, det har han. Att kunna ge Gud denna ära är därför en **visdom över all visdom, en rättfärdighet över all rättfärdighet, en gudstjänst över alla gudstjänster och ett offer över**

alla offer. *Härav kan man inse hur stor rättfärdighet tron är och tvärtom, hur stor synd otron är.*”

Slutligen anför vi ur Epistelpostillan i predikan på söndagen efter jul (under 7 och 8) dessa stycken:

”Nu säger du kanske: Vad ska jag då göra? Hur blir min person god och behaglig? Hur kan jag få en sådan rättfärdiggörelse? Härpå svarar Evangelium: *Du måste höra Kristus och tro på honom*, alldeles misströsta på dig själv och tänka efter hur du av Kain ska bli en Abel och så bära fram ditt offer. Som denna tro är utan alla dina gärningar och predikas utan all din förtjänst, så ges den dig också utan din förtjänst, av idel nåd. **Se, tron gör personen rättfärdig och är också själva rättfärdigheten.** Åt en människa som har en sådan tro efterskänker och förlåter Gud alla synder. Ja, hela Adam och Kain, för sin käre Sons Kristi skull, vilkens namn är i samma tro. Därtill ger han henne sin helige Ande, som gör hennes person annorlunda och förvandlar honom till en ny människa, som då har ett annat förnuft, en annan vilja och är benägen till det goda. En sådan person gör idel goda gärningar var han än är, och vad han gör är gott, som det är sagt över evangeliet på första adventssöndagen.

Därför hör inget annat till rättfärdigheten än att höra och tro, att Jesus Kristus är en saliggörare. Men dessa tre stycken är inte naturens utan nådens verk. Men var och en som menar sig komma dit genom gärningar, han förhindrar Evangelium, tron, nåden, Kristus, Gud och allting. Åter, *till goda gärningar hör inget annat än rättfärdiggörelse. Ty den som är rättfärdig, han gör gott, och eljest ingen*, och allt vad han gör efter rättfärdigandet är gott, utan all åtskillnad på hans gärningar. Därför är människans salighets begynnelse, fortgång och ordning följande: Först av allt: hör Guds ord och tro. Gör sedan gärningarna och bli salig. Var och en som förvänder eller byter ut denna ordning, han är sannerligen inte av Gud.”

De nu anförda ställena, handlar som vi hör om tron. Och denna framställning om tron är oöverträfflig i bibliskt djup och enkelhet. Vad är då tron enligt Luther? Tron är, säger han, inte en tanke, en inbillning, dikt eller dröm, eller det tomma skal i hjärtat vartill somliga gör den. Vad är den? Tron är ett Guds verk i människan, en oändligt dyrbar gåva av Gud. Den är det första budet **fullbordat**. Den är den sanna rättfärdigheten, den rättfärdighet, som Gud ger, och som därför gäller inför Gud. Ty Kristus bor i tron; och det även när tron är i tjockaste mörker och helvete. Men nu är Kristus den sanna människan. Och Han ger gestalt åt tron, säger Luther. Alltså får den invärtes människan sin sanna människogestalt genom den sanna människan Jesus Kristus, som uppfyller tron i hjärtat. Han är det sanna hjärtat i hjärtat, det sanna ögat i ögat, det sanna örat i örat, den sanna tungan i tungan, o.s.v., och därför fyller och gestaltar han hjärtat till ett sant hjärta, ögat till ett sant öga, örat till ett sant öra, tungan till en sann tunga, o.s.v. Och hela denna invärtes gestalt kallar Luther för tro. Så sammanfaller människan på varje punkt med den människan Jesus Kristus. De blir **ett** och håller sig tillsammans, säger Luther. Och som nu Kristus på varje punkt är rättfärdig, så blir också människan på varje punkt rättfärdig av honom genom tron. Och så blir själva tron den verkliga, invärtes rättfärdigheten, som gäller inför Gud. Detta är enligt Luther trons

rättfärdighet.

Så är då tron förvisso ingen duntapp den! Ty tron är människan i människan, den sanna människan, den återställda gudsbilden, det upprättade gudsbelätet, den nya skapelsen, pingstgestalten, som Pingst-Kristus ger åt hjärta och liv: tron är pingstmänniskan.

Detta är den lutherska tron. Om hon fått vara, vad hon enligt Luther är, då hade det säkerligen sett annorlunda ut i den lutherska kristenheten, än vad det nu gör.

Ur den nyss nämnda större förklaringen över Galaterbrevet (under kap. 3:6) anför vi ytterligare följande:

”Av dessa ord: *'Han räknade honom det till rättfärdighet'* drar vi alltså slutsatsen att *rättfärdigheten väl börjar* genom tron, och att vi genom tron har Andens förstling, men att den till följd av trons svaghet inte *fullkomnas* utan Guds tillräknande. Alltså inleder tron rättfärdigheten, men tillräknandet fullkomnar densamma ända till Kristi dag.

Därför bör de, som studerar den heliga skrift, av detta ställe, *”Abraham trodde Gud och det blev honom räknat till rättfärdighet”*, lära sig att tydligt och egentligt beskriva, vad den kristliga rättfärdigheten är, nämligen en *förtröstan till Guds son* eller *en hjärtats förtröstan genom Kristus till Gud*. Därefter må man lägga till det stycket som närmare bestämning: *denna förtröstan räknas för Kristi skull till rättfärdighet*. Ty, som redan är sagt, dessa två stycken åstadkommer den kristliga rättfärdigheten, nämligen tron i hjärtat, vilken är en av Gud given gåva. Gud räknar denna *ofullkomliga* tro som fullkomlig rättfärdighet för Kristi skull. För denna tro på Kristus ser inte Gud det tvivel på hans kärlek till mig, den misströstan och den svårmodighet i anden, som jag tillsammans med övriga synder ännu har kvar. Ty så länge jag lever i köttet så bor synden förvisso i mig. Men emedan jag ligger gömd under Kristi vingars skugga, liksom kycklingen under hönans vingar (Matt 23:37), och lever trygg under syndaförlåtelsens höga, vida himmel som är välvd över mig så överskyler och förlåter Gud den synd som finns kvar i mig; det är, **för den tros skull, som jag börjat fatta Kristus, räknar Gud den ofullkomliga rättfärdigheten som en fullkomlig rättfärdighet och synden som inte synd, fastän den dock verkliga är synd”**.

Och ur förordet till Romarebrevet:

”Nåd och gåva åtskiljes så, att nåd egentligen kallas Guds välvilja eller gunst, som han för oss hyser hos sig själv, genom vilken han blir böjd att gjuta in i oss Kristus och Anden med sina gåvor, som det klart framgår av kap. 5:15, där det heter: Guds nåd och gåva genom Jesus Kristus, o.s.v. Fastän nu gåvan och Anden i oss dagligen tilltar och ännu ej är fullkomliga, så att i oss ännu blir kvar onda lustar och synd, vilka strider emot Anden, som Aposteln säger i Rom 7:14, Gal 5:17, och en fiendskap är emellan kvinnans säd och ormens säd (1 Mos 3:15) så gör dock nåden så mycket att vi räknas som helt och fullkomligt rättfärdiga inför Gud. Ty hans nåd delar och styckar sig inte, som gåvorna gör, utan tar oss helt och hållet upp i välviljan, för Kristi, vår förbedjares och medlares, skull, och därför att gåvorna har påbörjats i oss.”

I skriften Grund och orsak av 1520, läser vi dessa ord:

”Detta är det Nya testamentets rika nåd och den himmelske Faderns

oändliga barmhärtighet att vi genom bot och dop börjar att bli fromma och rena. Men med den synd som ännu är kvar hos oss och som ska utdrivas, har han tålamod, *för den påbörjade fromheten och den fortsatta övningen i striden mot synden och dess utövning*, och Han vill inte tillräkna oss densamma, som han med all rätt kunde göra, *tills vi blir fullkomligt rena*. Därför har han gett oss en biskop, Kristus, som är utan synd, och som under tiden manar gott för oss, ända till dess att vi blir **lika Honom, alldeles rena**. Emellertid måste Kristi fromhet vara vår täckmantel i Guds ögon och denna Kristi fullkomliga fromhet är ett skydd och beskärm, så att den kvarvarande synden hos dem, som tror på honom för hans skull inte tillräknas; som S:t Paulus mästerligt beskriver detta (Rom 4:6).”

Och på ett annat ställe i samma skrift uttrycks detta så:

”Just det är det nya testamentets nåd och Guds barmhärtighet, att emedan vi är födda genom sanningens ord och pånyttfödda genom dopet till att vara en första skörd av hans skapade verk (Jak 1), så visar Gud oss under tiden sin ynnest emot oss genom att ta sig an oss och ha fördrag med oss, samt inte tillräkna till döds det, som ännu finns kvar av synd hos oss, fastän det i sanning är synd och kan tillräknas till dess vi blir en fullkomligt ny varelse. **Ty Faderns barmhärtighet ser på det slutliga resultatet av reningen och vill för dess skull barmhärtigt efterskänka och förlåta den mellanliggande syndasmutsen, till dess den helt utplånas.**” *

Och slutligen ännu ett ord ur den större förklaringen till Galaterbrevet (5:5):

”Vi har börjat rättfärdiggöras genom tron, genom vilken vi har fått Anden som en första gåva, och köttet har börjat dödas, men ännu är vi inte fullkomligt rättfärdiga; det återstår att vi rättfärdiggörs fullkomligt, och det är detta som vi hoppas på. Så finns vår rättfärdighet ännu inte i fullbordad verklighet, utan i hoppet.” †

Ja, så stor vikt lägger Luther vid Guds verk i människan. Gud ser, säger han, på två punkter, början och slutet av detta verk, och från de synpunkterna bedömer och behandlar han människan. Han ser, säger Luther, på den påbörjade tron, den påbörjade rättfärdigheten, den påbörjade fromheten och renheten och på den pågående övningen i striden mot synden, med ett ord: han ser på Andens första gåva i hjärtat.

Denna begynnelse har för Gud ett stort värde, ty det är pingstbarnet, Kristus i människan, som börjar växa ut och komma till gestalt. Och han betraktar detta barn med evig faderskärlek, och hela himlen jublar över dess födelse, och alla dess livsyttningar i tro, renhet, kamp och

* Ad finem enim purgationis Patris misericordia respicit, propter quem inter medias peccati immunditias statuit misericorditer ingnoscere, donec penitus aboleantur, Erl op. lat. 5. s. 178.

† Samma uppfattning av rättfärdiggörelsen finner vi även hos Luthers medhjälpare Melancton. I den första upplagan av sin skrift ”loci communes” (Plitts upplaga 1864, sid 216) säger han: ”Rättfärdiggörelsen är påbörjad, inte fulländad; vi har mottagit Andens första gåva, ännu inte fullheten; ännu väntar vi, som det sägs i Rom 8:23, vår kropps förlossning” och (sid 240): ”Vi har här börjat rättfärdiggöras, ännu har vi inte blivit färdiga med rättfärdiggörelsen; så uppmanar Paulus, att vi ska förvandlas genom förnyelsen av vårt sinne, och till Filipperna (3:12) säger han, att han inte redan tagit emot eller redan är fulländad, utan strävar efter att ta emot”.

rättfärdighet är för honom ett dyrbart guld (1 Petr 1:7; Luk 15:7).

Och Gud räknar, säger Luther, den ofullkomliga begynnelsen som fullkomlighet, den svaga tron som fullkomlig tro, den ofullkomliga rättfärdigheten som fullkomlig rättfärdighet. Men hur kan han räkna så? Jo, naturligtvis! Han räknar med barn. Alldeles som en jordisk fader. En sådan har t.ex. två barn, av vilka det ena är 30 minuter och det andra 30 år. Han säger aldrig: jag har bara *ett* barn eller: jag har 1 1/2 barn, utan: jag har två barn. Det lilla har jämt lika stort tal i räkningen som det stora; ty det är ju varken en fågel eller en fisk utan en fullkomlig människa likväl som 30-åringen. Alltså även han räknar den ofullkomliga begynnelsen som fullkomlighet, en ofullkomlig människa som en fullkomlig människa. På samma sätt Gud. Det är inte de tillfälliga skiftningarna av ljus och mörker, kraft och svaghet, fullkomlighet och brist, eller de olika tillstånden av stor och liten, som han här närmast har för ögonen, utan det är personen själv, pingstpersonen, sådan han har skapat den. Och han har skapat den som en fullkomlig andemänniska med andehjärta, andeöga, andeöra, andetunga, o.s.v. Och detta av Gud skapade grundväsen kan aldrig göras fullkomligare än vad det är. Och det är oföränderligt det samma i alla livets växlingar och på varje punkt av utvecklingen. Ja, in i evigheters evighet; liksom det lekamliga människovärdet är oföränderligt det samma i alla lägen och i alla åldrar: 100-åringen och 1-åringen är fullkomligt lika, de är människor båda och ingenting annat, och kan aldrig bli något annat.

Gud bedömer allt efter dess verkliga väsen, art och natur; Han ser kärnan i allt. Han har många barn, både små och stora, somliga mycket små, svaga och sjukliga, vanställda och eländiga, så att de inte ser ut som barn, och ingen människa kan se, att de är det. Men Gud ser det. Han ser igenom den tillfälliga orenheten, och eländet. Han ser till botten i hjärtat. Och vad finner han? Jo, ett begär, som innerst begär det Gud begär, och en vilja som djupast vill det Gud vill. Där har han själva det nya skapelseväsendet i dess mitt, det nya hjärtat, kärnan, efter vilken han räknar och bedömer. Ty detta grundbegär och denna grundvilja sluter i sig, vad Luther kallar den i oss ingjutne Kristus. Och det är han, den fullkomlige, som i begäret begär fullkomlighet, det är han, den helige, som i viljan vill helighet. Och sådan en människa är i vilja och begär, sådan är hon väsentligen inför Gud. Ty dit hon ställer sitt begär, dit ställer hon sig själv. Där du är med ditt begär, där är du. Där viljan står, där står personen. – Nere i detta djup ligger alltså det fullkomliga pingstbarnet, fast ännu, så att säga, i sin linda. Där nere är ett heligt rum, trots den orena ytan. Där är himlen även då, när helvetet svallar däröver. Där är templet, i vilket det knäböjs, bedes, ropas, suckas och längtas. Efter vad? Efter att växa upp, växa ut, eller – enligt Paulus – att bli helt iklädd den nya människan, som Gud skapat (Ef 4:24). I detta heliga hjärtedjup röjer alla gudsbarnen sin rätta art. Här är de alla lika och alla lika fullkomliga, alla födda av samma oförgängliga säd; alla danade av samma fullkomliga ämne, Kristi fullkomliga rättfärdighet, som aldrig kan bli ofullkomlig; samma blod flyter i deras ådror, långfredagens rättfärdiga offerblod; och allt detta antingen då de ligger i anfäktningens etterpöl, där barnskapet tycks vara upprivet i grund, eller de står jublande med evig palm inför Guds och Lammets

tron.

Alltså då Gud räknar den svaga tron för fullkomlig tro, den ofullkomliga rättfärdigheten för fullkomlig rättfärdighet, så räknar han rätt, ty han skådar tro och rättfärdighet i deras innersta skapelseväsen. I den svaga tron ser Gud bara det ännu svaga barnet, i den ofullkomliga rättfärdigheten bara det ännu ofullkomliga barnet. Och detta svaga och ofullkomliga barn räknar han för ett verkligt barn, ty det är till sitt väsen ett fullkomligt barn.

Men denna räkning, fastän den är alldeles rätt, är dock en räkning i nåd. Ty barnet är skapat av grundämnet **nåd**, varje bit i det är **nåd**, dess mat och dryck är **nåd**, dess luft är **nåd**, dess värld är **nåd**, dess vara, vandra och göra är **nåd**, och alla dess brister fylls med **nåd**. På Luthers språk heter detta så: ”allt är Guds eget”.

Men inget skapat är färdigt med skapelsen. Skaparehanden ställer alla sina verk under utvecklingens lag. Där står gudsbarnet också. Ett mål är förelagt. Mot det skådar Gud, säger Luther. Han ”ser på det slutliga resultatet av reningen.” Han länkar världsordningen så, att allt ska arbeta på barnets uppväxt och fostran. Och med stadig hand styr Han mot det stora målet, då rättfärdiggörelseverket är fullbordat, då barnet vuxit upp, då människan blivit ”alldeles ren”, blivit Kristus lik och fått Andens fullhet.

Alltså en dyrbar början och ett dyrbart slut. Och så stadigt ser Gud på dessa båda punkter, att han inte ser den mellanliggande synden, så att han räknar oss den till döds, utan – så säger Luther – för den begynte renhetens skull och för den förestående fulländade renhetens skull (d.v.s. för Jesu skull, ty det är hans liv i människan det är frågan om) förlåter Gud all den mellanliggande orenheten. Och den som har erfarenhet, han vet vad den överskylande vingen är, och vad fadershjärtat kan komma ut med i att fördra och förlåta under denna mellantid, allt med blicken på denna viktiga början och på detta viktiga slut. Andebarnet är för Gud som en knopp, vilken sluter i sig en evighetsfullhet av allt himmelskt gott, sant och skönt. Men den ska slå ut. Och därför välver han över denna knopp ”förlåtelsens höga och vida himmel” med den hulda barmhärtighetens sol; sänder också storm och oväder och kalla tider till växtens härdande och rensning. Och den människa som står mellan dessa båda punkter och använder sina ögon, hon inser snart, att denna Luthers lära är den verkliga sanningen. Hon ska finna, att det går endast en tråd genom människolivet, på vilken alla händelser och alla levnadsöden är uppträdde, den vit-röda tråden, Kristi rättfärdighet, som ska bringas till stånd i människan genom en rättfärdiggörelse, vilken börjar med Andens förstling, och fortgår genom daglig förnyelse i Anden och slutar med Andens fullhet på Kristi dag.*

Vi kommer nu till vårt sista ”Ord av Luther”. Men det är också ett

* Det går en stark pragmatism genom gudsbarnets liv; allt är pragmatiskt under rättfärdiggörandets synpunkt.

avgörande slutord i saken. Det är hämtat ur en av vår kyrkas bekännelseskriter, Schmalkaldiska Artiklarna. Dessa uppsattes av Luther själv år 1537, och undertecknades av honom jämte alla den tidens mest framstående lutheraner. Vid den tiden var nämligen ett allmänt kyrkomöte mellan katoliker och lutheraner påtänkt. Och vid detta möte skulle lutheranerna framlägga sin trosbekännelse, innehållande, som det heter, ”vad vi skulle kunna antaga och medge eller inte.” Och de nämnda Artiklarna är just denna bekännelse. De är följaktligen inga förhastade ord utan väl genomtänkta och avvägda.

Den trettonde av dessa Artiklar handlar om rättfärdiggörelsen och lyder i P. Fjellstedts översättning (modifierad enligt Hjalmar Lindroth i denna upplaga) som följer:

”Hur en människa blir rättfärdig inför Gud och om goda gärningar.

Vad jag hittills oföränderligt har lärt härom, det kan jag aldrig ändra: nämligen att vi ”genom tron (såsom Petrus säger) får ett annat, nytt och rent hjärta och att Gud för vår medlares Kristi skull, håller oss för helt och hållet rättfärdiga och heliga. Och fastän synden i köttet inte är helt utrotad, så vill dock Gud inte tillräkna eller minnas den.

På denna tro, förnyelse och syndaförlåtelse följer sedan goda gärningar, och vad som ännu i dem är syndigt och bristfullt, det räknar Han inte som synd och brist för samme Kristi skull, utan människan ska helt och hållet, både till sin person och sina gärningar kallas och verkligen vara rättfärdig och helig, och detta av idel nåd och barmhärtighet, som i Kristus blivit över oss utbredd och utgjuten. Därför kan vi inte berömma oss av mycken förtjänst hos vårt verk, om vi därmed bortser från nåden och barmhärtigheten, utan här gäller som det står skrivet (1 Kor 1:31): ’Den som vill berömma sig, han berömmar sig av Herren.’ Det betyder att han har en nådig Gud. Så är allt gott. Vi säger också, att där goda verk inte följer, där är det en falsk och oriktig tro.”

Detta var alltså den tidens lutherska bekännelse om rättfärdiggörelsen. Och det var Luthers egen bekännelse. Luther var nu 54 år gammal, och hade i 20 år kämpat för sin lära. * Under den tiden hade han talat och skrivit mycket om rättfärdiggörelsen. Och om han därunder yttrat något dunkelt och blivit missförstådd, så har han dock alltid, som vi hör, menat just det, som han nedskrivit i denna artikel, och som han inte heller nu kunde ”till den minsta del något ändra”.

Också har han aldrig sedan dess ändrat eller återtagit den artikeln. Och hans bekännelse är också tydlig och klar. I rättfärdiggörelsen innefattar han två saker: **förlåtelse** och **förnyelse**, oupplösligt förbundna.

Alltså inte bara ett tillräknande av Kristi rättfärdighet till syndaskuldens efterskänkande, utan i och med detta skapandet av ett annat, nytt och rent hjärta; inte bara att människan å Guds sida förklaras för rättfärdig, utan i samma ögonblick verkligen görs rättfärdig, genom en ”invärtes rättfärdiggörelse”, därigenom att Gud, enligt Luthers ord, ingjuter i oss Kristus, den rättfärdige, varigenom Kristi rättfärdighet flyttas in i själva hjärtat som en levande källa till ett rättfärdigt liv.

Ty lägg märke till, att Luther i sin bekännelse hänvisar till Petrus.

* Räknat från 1517, då han anslog sina teser på kyrkodörren i Wittenberg.

Men nu använder Petrus aldrig ordet rättfärdiggörelse. Det finns inte i hans brev. Utan han sammanfattar människans frälsning i uttrycket: födas på nytt. Alltså: *vad Petrus menar med **nyfödelse**, det menar Luther med **rättfärdiggörelse**.* Och därmed är saken klar.

Summan av allt det föregående kan sammanfattas i dessa Luthers ord: *

”Hjärtat kan inte leva i tron, så länge det lever i det kroppsliga och synbara.

Tron är den största lydnad och det högsta offer.

Tron allena fullbordar det första budet.

Tron allena är människans rättfärdighet, och alla buds fullbordan. Ty den som fullbordar det första budet, han fullbordar också lätteligen alla andra bud.

Tron gör människan rättfärdig och är själva rättfärdigheten.

Tron gör först personen, sedan gör personen gärningarna.

Tron är den rättfärdighet, som gäller inför Gud, ty Gud ger den och räknar den för rättfärdighet för Kristi skull.

Gud ingjuter i oss Kristus, Anden, tron, hoppet och kärleken.

Kristus är i själva tron.

Tron är en så viss förtröstan på Guds nåd, att man tusen gånger kunde dö för den, och gör människan fröjdesam, fröjdefull och glad mot Gud och mot alla varelser.”

* Den som vill ha närmare kännedom om den betydelse de nu anförda ”Orden” har för en luthersk kristen, liksom för att lära känna många andra yttranden av Luther i samma riktning, hänvisas till Bibelforskaren för år 1892, s. 177–291.

Skrifter av och om Luther

Martin Luthers skrifter finns i en äldre utgåva, den så kallade *Erlangenutgåvan*, påbörjad 1862. Den är långt ifrån fullständig. 1882 påbörjades *Weimarutgåvan*, en kritisk utgåva som har utkommit i 66 band och syftar till att bli fullständig.

Nyare översättningar till svenska av Lutherskrifter

De schmalkaldiska artiklarna finns i *Svenska kyrkans bekännelseskrifter* (utgivna av Ruben Josefsson 1957).

Företalet till Romarbrevet finns i många utgåvor av 1917 års bibel.

De 95 teserna om avlatens nytta och kraft (Diak 1946)

Bordssamtal (Natur & Kultur 1957).

Brev 1517-1546 (Natur & Kultur 1961)

Om den trålbundna viljan (Diak 1964)

Om goda gärningar (Diak 1964)

Stora Galaterbrevskommentaren (Verbum 1982)

Om kyrkans babyloniska fångenskap (Samfundet Libris 1982)

Huspostilla (Piteå 1982)

Företal till Bibeln (Verbum 1983)

Herdabrev (BV-förlag 1984)

Marias lovsång (Proprius 1987)

Kyrkopostilla 1-11 (Artos 1987)

Om en kristen människas frihet (Samfundet Libris 1987)

Kommentar över Bergspredikan (Artos 1990)

Doktor Martin Luthers Stora katekes (Pro Veritate 1991)

Nattvardsbok (Pro Veritate 1992)

Nufröjde sig var kristen man, dagliga betraktelser (Artos 1994)

Martin Luthers Stora katekes (Larsson 1999)

Nyare litteratur

STOLT, BIRGIT: *Lutherbilden i förvandling* (Uppsala Universitet 1996). *Martin Luther, människohjärtat och Bibeln* (Verbum 1994)

N.P. WETTERLUND (1852-1928) var präst i Dalarna under åren strax före och efter år 1900. Sjukdom tvingade honom att lämna tjänsten och han kunde då verka som skriftställare och själavårdare.

Han sökte inte rampljuset. Inte desto mindre har han lämnat djupa spår i väckelsehistorien. Hans böcker, med *Andens Lag* i högsätet, har hjälpt många till andlig insikt och inspirerat åtskilliga förkunnare inom såväl Svenska kyrkan som frikyrkan.

De tre texterna i den här boken behandlar på olika sätt statskyrkan som företeelse.

I *Guds tempel och hedningarnas förgård* ges den historiska bakgrunden till läran om statskyrkan utifrån profetian.

Av *Svar till domprosten J.Th. Bring* framgår att Wetterlunds tankar inte alltid föll det kyrkliga etablissemangen i smaken.

I *Ord av Luther* visar Wetterlund att hans undervisning står på stadig luthersk grund.